James Hadley

Chase

Mai bine sărac

EDITURA
S&C

James Hadley
CHASE

MAI BINE SĂRAC

Titlu original:
I WOULD RATHER STAY POOR

Traducere de IRINA LIȘCA

Editura S & C 1993

Partea întâi

CAPITOLUL I

Henry Marthy, directorul Băncii federale și naţionale din San Francisco, apăsă pe un buton al interfonului:

— Calvin, spuse o voce în aparat.

— Ai putea veni, Dave?

— Imediat, domnule.

Marthy apăsă din nou pe buton, luă o ţigară și o aprinse. Dave Calvin intră în momentul când directorul băncii punea bricheta pe birou.

— Ia loc, Dave, spuse Marthy.

În timp ce Calvin se îndrepta spre un fotoliu, Marthy se uită la el gânditor și ușor intrigat; așa făcea de fiecare dată când Dave intra la el în birou.

Calvin constituia un fel de enigmă. În ciuda celor șaptesprezece ani de colaborare, Marthy își dădea seama că nu știa nimic despre viaţa particulară și gândurile subordonatului său. Asta îl enerva, pentru că despre ceilalţi salariaţi știa aproape tot, cu toate că intraseră la bancă mult în urma lui Calvin. Începea să se întrebe dacă nu cumva personalitatea lui Calvin era mai complexă decât părea; în materie de psihologie, Marthy era un conservator și se ferea de lucruri și fiinţe complicate.

Calvin avea 38 de ani. Părul îi era de un blond auriu, ochii albaștrii, cu o privire liniștită dar pătrunzătoare. Avea o faţă un pic cam rotofeie, însă plăcută; după înfăţișare ai fi zis că lucrează în aer liber. Zâmbetu-i larg și gesturile-i degajate îi aduceau numeroși prieteni. Era unul dintre cei mai apreciaţi membri ai Country Clubului. Juca excelent golf și tenis și înota foarte bine. Făcuse și un război foarte frumos.

Asta, referitor la activ. Demobilizat în 1946, şi-a reluat dendată micul post pe care-l ocupase la bancă înainte de război. După câţiva ani, devenise casier III, ceea ce nu era câtuşi de puţin o reuşită pentru un bărbat de vârsta lui. Mai mult n-a avansat. Tocmai asta îl nedumerea pe Marthy. Calvin nu era slab profesional, dar nici foarte bun nu era. Îi lipsea entuziasmul în meserie şi totalmente simţul răspunderii. Filosofia lui părea să se rezume la următorul adagiu: „Mai bine lasă pe mâine ce poţi face azi”. O asemenea atitudine nu l-a ajutat în carieră. La bancă, lupta pentru posturile cheie era nemiloasă. Nu reușeau decât cei mai eficace. De mai multe ori, Marthy fusese obligat să-i promoveze pe colegii lui Calvin şi, de fiecare dată, asta l-a iritat şi l-a necăjit pentru că ţinea la el. Apoi, după patru ani, Calvin divorţase: o poveste destul de misterioasă. La doar optsprezece luni după căsătorie, soţia l-a părăsit brusc şi a obţinut divorţul, acuzându-l de cruzime mintală. La urechile lui Marthy nu ajunseseră niciodată detaliile acestei întâmplări; de altfel, i-ar fi fost greu să-și imagineze că un om atât de fermecător și atât de îngăduitor cum era Calvin putea fi și dur. Uneori, e-adevărat, o licărire curioasă strălucea în ochii pătrunzători ai lui Calvin; o remarcase și Marthy, în rarele ocazii când trebuise să-i facă observaţii. Era ca un fulger brusc, care te ducea cu gândul la o criză de mânie, repede depășită, dar de o intensitate neliniștitoare.

Toate acestea defilau prin mintea lui Marthy, în timp ce Calvin se instala în fotoliu.

— Îţi încredinţez o misiune, Dave, spuse el. Tocmai am primit un telefon de la Pittsville. Bietul bătrân Lamb a avut un atac de cord. Aș vrea să mergi să-l înlocuiești până se va restabili.

Calvin își împunse obrazul cu unul din degetele-i groase; ochii săi albaștri se întunecară; păli ușor.

— Pittsville, spuse el rar, e un cătun neînsemnat, nu? E de durată?

— Nu știu, răspunse Marthy încrucișându-și picioarele. Totul depinde de Lamb, evident. (Făcu o pauză, apoi reluă.) Nu se poate spune că Pittsville e un cătun neînsemnat. E un oraș în

plină dezvoltare. Sunt acolo mai multe uzine mari. (Apoi adăugă zâmbind.) Nu cred că vei suferi de surmenaj acolo, dar sper că asta nu-ţi displace, nu? Dacă Lamb nu se va restabili – cu un atac, nu poţi şti niciodată – ai putea deveni directorul acestei sucursale. N-ar fi chiar atât de rău. Ai locui într-o vilă destul de plăcută şi ai câştiga treizeci şi cinci de dolari în plus. Aici nu ai niciun viitor, nu?

Calvin îşi privi mâinile mari şi puternice, îşi înălţă capul şi zâmbi.

— Nu, într-adevăr, spuse el. Am înţeles, domnule. Voi putea prelua postul lui. E bine?

— Afacerea-i urgentă. Îmi pare rău, dar trebuie să pleci imediat. Miss Craig, care-l secondează pe Lamb, are toate cheile. Lamb a avut atacul acum o oră. Ea nu poate părăsi banca înainte de a-ţi înmâna cheile. Dacă ai pleca imediat? Nu sunt decât 320 de kilometri. O să mergi cu maşina?

Un fulger scurt străbătu ochii albaştrii ai lui Calvin, fulgerul de mânie pe care Marthy îl surprinsese deja, dar care dispăru atât de repede încât se întrebă dacă nu visase.

— Am un meci important azi după amiază, răspunse Calvin. Aş putea fi acolo pe la opt. E bine?

Marthy îşi arătă contrarietatea încruntându-şi sprâncenele.

— Ştiu bine că azi e sâmbătă, Dave, dar munca trece înaintea sportului. Nici nu poate fi vorba de-a o lăsa pe Miss Craig închisă în bancă pentru că dumneata trebuie să te duci să joci golf, ce zici? Trebuie să pleci acum, adăugă aruncând o privire ceasului de la mână. Dacă te grăbeşti, ajungi acolo la ora trei.

Calvin se ridică. Arboră un zâmbet larg plin de farmec, dar uşor forţat.

— Dacă aşa stau lucrurile, am înţeles, spuse el. Plec în clipa asta.

Zece minute mai târziu, părăsi banca, îndreptându-se spre locul unde îşi parcase maşina, un Mercury vechi de cinci ani. Demară şi, după trei kilometri, ajunse în faţa imobilului în care locuia. Luă ascensorul, se opri la etajul trei şi pătrunse în garsonieră. Închise uşa şi rămase un moment nemişcat. Se uită în jurul lui, apoi se îndreptă spre canapeaua-pat şi se aşeză.

Camera era destul de mare şi frumos mobilată, dar nu găseai în ea cărţi, fotografii, bibelouri. Avea anonimatul unei camere de hotel.

Calvin luă telefonul de pe noptieră şi şi-l puse pe genunchi. Formă un număr şi, aşteptând, îşi aprinse o ţigară.

— Alo? răspunse o voce de bărbat la celălalt capăt al firului. Aici Benson.

— Salut, Tom, spuse Calvin. Ascultă, îmi pare rău, dar trebuie să renunţ la meci. Trebuie să plec într-o misiune.

— Glumești? mormăi Benson.

— Nu te enerva. N-am nicio vină.

— Chiar așa? Adică ai găsit o pipiță și-ți faci de cap în week-end.

— Mi-ar fi plăcut, dar lăsând gluma la o parte, banca e de vină. S-ar putea să lipsesc o lună.

— Asta-i bună! reluă Benson furios. Iată-mi week-end-ul dus pe apa sâmbetei. N-am ce spune...

— Of! Încetează! conchise Calvin punând receptorul în furcă.

Trase un fum și-l slobozi pe nări. Reluă telefonul și formă numărul lui Janice Hedder. Răspunse imediat.

— Alo? Aici Dave.

— O, bună ziua, iubitule! (Părea fericită și surprinsă.) Mă bucur că ai sunat. S-ar putea să întârzii puţin. Ai putea veni la şase şi jumătate în loc de şase?

— Cade, spuse Calvin, cu o voce neutră. Nu pot veni din cauza băncii. Plec pentru o lună.

— O, Dave!

— Da, știu, te-am încurcat, dar asta e. Trebuie să mă duc să conduc banca din Pittsville. Dobitocul care se ocupa de ea a binevoit să facă un atac.

— Dar, dragul meu, e sâmbătă.

— S-ar putea să te surprindă, spuse Calvin contemplând plafonul, dar cunosc și eu zilele săptămânii. Știu că-i sâmbătă. Trebuie să iau cheile acum, că idiotul acela vrea s-o mierlească, iar în acea bancă afurisită nu mai e decât o secretară. Așa că trebuie să plec azi.

După o pauză, ea reluă:

— Deci, nu putem face nimic, nu?

— Nu neapărat. Dacă ai veni tu aici? Mai dispun de două ore. Ne-am putea antrena în vederea week-end-ului următor. Ce zici?

— Să ne antrenăm? întrebă ea, surprinsă.

Zâmbi şi luă o ţigară.

— Da, să ne antrenăm. Vrei să-ţi fac un desen?

— Îţi arde de glume.

— La acest capitol, sunt întotdeauna serios, draga mea. Vino, pierdem minute preţioase. Nu dispun decât de o oră, două, înainte de plecare.

— E imposibil.

Un fulger scapără din ochii-i albaştri şi chipul i se întunecă.

— De ce?

— Pentru că la ora unsprezece dimineaţa nu mă dedau la asemenea activităţi.

Oftă lung şi, brusc, deveni răutăcios.

— Ascultă, fetiţo, nu-i nimeni aici. Poţi urca direct, nimeni n-o să te vadă.

— Îţi repet că la ora unsprezece dimineaţa nu mă dedau la asemenea activităţi, răspunse ea, cu o voce de gheaţă; părea ofuscată.

Strânse cu atâta forţă receptorul, încât falangele i se albiră.

— Dar le faci la unsprezece seara, deci nu văd diferenţa, Dumnezeule mare!

— Dacă nu înţelegi, cu atât mai rău pentru tine! La revedere, Dave! zise ea şi închise.

Calvin aşeză încet receptorul, apoi puse telefonul pe masă. Înciudat, îşi contemplă pumnii strânşi. Rămase câteva clipe nemişcat; gâfâia; apoi se ridică, se întinse de-i trosniră oasele. Privi pe fereastră, nemişcat. Nu trecu mult şi licărul sălbatic care i se aprinsese în ochi, dispăru, apoi ridică din umeri. Se îndreptă spre un dulap şi scoase din el o sacoşă veche. Îşi înşirui îmbrăcămintea pe pat, apoi trecu în baie, de unde îşi luă maşina de ras electrică şi ustensilele de toaletă.

Îşi făcu meticulos şi metodic bagajul, închise fermoarul sacoşei, mai aruncă o privire prin garsonieră şi se îndreptă spre

ușă. Se uită la ceasul de mână; era ora unsprezece și zece. Va fi la Pittsville pe la patru. Intră în ascensor și apăsă pe buton. În timp ce cobora, începu să fredoneze. Fredona întotdeauna când se așeza la volan. Ajunse pe autostradă.

o

Ken Travers, adjunctul șerifului din Pittsville, se afla în Packard-ul vechi pe care i-l încredințase primarul. Mesteca gumă și cugeta cu tristețe la proiectele-i de viitor total compromise. Travers era un băiat înalt, slab și brunet. Avea o bărbie voluntară, ochi căprui inteligenți și o ambiție devorante. Dorea să-și facă o situație care să-i permită să se însoare, să crească copii și să aibă o casă confortabilă.

Ce păcat că trebuia să-ți spui că așa ceva nu va deveni posibil decât în ziua când șeriful se va pensiona sau va muri! Șeriful Thomson, pe care Travers nu numai că-l admira dar îl și iubea, avea aproape 66 de ani. Travers considera că bătrânul, în ciuda inteligenței și competenței sale, ar fi trebuit să fie demult la pensie pentru a-i permite lui să moștenească acel post bine remunerat. Ca șerif, având un salariu bun, Travers ar putut să se însoare cu Iris Loring, o frumoasă de 19 ani căreia îi făcea curte de mai bine de un an și de care era al naibii de-ndrăgostit!

Dar Travers nu avea numai aceste preocupări. Era furios pentru că trebuia să-și petreacă după amiaza de sâmbătă în fața băncii din Pittsville, în loc să fie cu Iris: îi dăduse întâlnire, apoi, după ce se telefonase la biroul șerifului că Joe Lamb tocmai avuse un atac, a trebuit să anuleze.

Șeriful Thomson, care hotărâse să-și îngrijească trandafirii, își însărcină adjunctul cu paza băncii.

— Îmi pare rău, dragul meu, îi spuse zâmbindu-i afectuos, dar trebuie să mă ocup de niște lucruri importante. O să păzești tu banca; nu se știe niciodată. S-ar putea să aibă loc o spargere, iar Miss Craig e singură înăuntru. Știu că ai întâlnire cu Iris, dar slujba-i mai importantă. O să ai tot timpul s-o vezi sâmbetele următoare. Înțeles?

Travers era în mașină de zece ore și jumătate. Acum era patru fără un sfert și pierduse orice speranță de-a o mai vedea pe Iris. Începuse să-și facă gânduri când văzu sosind un Mercury

prăfuit, dotat cu o placă de înmatriculare de San Francisco. Încetini în fața băncii și opri în parcarea municipală. Din automobil coborî un bărbat înalt și solid, care apucă pe drumul spre bancă.

Travers se uită la el foarte interesat. „Ce atlet!” își spuse. Individul în chestiune mergea cu pași mari, avea umeri largi, iar mersu-i elastic îi permitea de bună seamă să înghită kilometri fără să obosească. Travers nu mai apucă să se gândească la mai multe, pentru că străinul se angaja deja pe aleea care ducea la bancă. Travers coborî din mașină și se îndreptă și el într-acolo.

— Ei! strigă el ca să se facă auzit. O clipă, vă rog.

Individul se întoarse și se uită în jurul lui. Din patru sau cinci pași, Travers fu lângă el.

— Banca-i închisă, spuse el întorcându-și reverul vestonului pentru a-i arăta insigna. Ce doriți?

Apropiindu-se de necunoscut, remarcase ochii albaștri pătrunzători, gura cu buze subțiri, bărbia pătrată și brutală, dar impresia de duritate se schimbă într-un farmec absolut în momentul când fața i se decontractă într-un zâmbet larg care-i îmblânzi trăsăturile. Travers se întrebă brusc de ce, la început, îl detestase pe acest om.

— Mă numesc Calvin, spuse el. Sunt noul director al băncii.

— Mă numesc Travers, sunt adjunctul șerifului, răspunse Travers zâmbind. Aveți un document de identitate?

Calvin îi întinse actul:

— E de-ajuns? Banca-i păzită bine, după câte văd.

Travers examina actul, apoi îl întinse proprietarului.

— Șeriful s-a gândit că-i mai bine să n-o lase pe Miss Craig singură, spuse el. De aceea am stat aici. Dar acum că ați ajuns, o să-mi văd de-ale mele.

Calvin îl examina cu ochii-i pătrunzători, arborând un zâmbet amical.

— Ce mai face domnul Lamb?

Travers ridică din umeri. Nu-l simpatizase niciodată pe Lamb, care i se părea mărginit și puritan. Iar de când cu atacul, care îl obligase să-și anuleze întâlnirea, antipatia față de bătrân era și mai mare.

— Foarte rău. Medicul nu-i prea optimist. Vom afla mâine dacă-şi va reveni sau nu.

Calvin emise nişte sunete de milă.

— Ar fi mai bine s-o văd pe Miss Craig. Se va bucura că poate merge acasă.

— Şi încă cum, zise Travers. (Parcurse aleea alături de Calvin.) Treaba asta a năucit-o. L-a găsit pe jos, în biroul lui.

În momentul când cei doi bărbaţi au ajuns la intrare, uşa băncii se deschise; o fată îşi făcu apariţia. Calvin o cântări dintr-o privire rapidă: avea 25 sau 26 de ani; era de statură mijlocie şi cu un fizic fragil. Purta ochelari fără rame, ceea ce-i dădea un aer de fată bătrână. Era îmbrăcată cu o bluză albă şi cu o fustă bleumarin plisată. Nu era frumoasă, dar tenul îţi spunea că-i o fată sănătoasă. Părul şters era impecabil coafat.

— Vi-l prezint pe domnul Calvin, zise Travers. M-am gândit că e mai bine să stau pe aproape până la sosirea lui.

Tânăra femeie se uită la Calvin. Se înroşi încurcată. Calvin îi zâmbi. Zâmbetu-i amical şi sigur, privirea-i albastră impresionau în general femeile. Îmbinarea celor două avu un efect copleşitor asupra lui Alice Craig.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, Miss Craig, zise Calvin, conştient de impresia ce o făcuse asupra tinerei femei. Dar ar am fost anunţat destul de târziu, iar drumul e lung.

— Oh!... e-n regulă, bâigui ea. Nu... nu vă aşteptam... Poftiţi, intraţi.

— Ei bine, zise Travers, eu o să vă las. Încântat să vă cunosc, domnule Calvin. Nu ezitaţi să mă chemaţi, indiferent de ce-aţi avea nevoie. Sunt în faţă, în biroul şerifului.

Calvin îi strânse mâna, apoi o urmă pe tânăra femeie înăuntru. Travers se întoarse la maşină.

Calvin închise uşa de la intrare şi cercetă locul. Banca era dintre cele mici. Casa, protejată cu zăbrele, preceda un birou despărţit prin geamuri. Într-o parte se deschidea una din uşi, iar o a doua era situată în spatele casei. Clienţii dispuneau de un scaun şi de o măsuţă, pe care erau aşezate reviste şi o vază cu flori.

Alice Craig îl urmărea. Eforturile ei de a alunga roşeaţa ce-i

invadase faţa se dovedeau inutile.

— Îmi pare rău pentru domnul Lamb, zise Calvin. Trebuie să fi fost o lovitură dură pentru dumneavoastră. Dacă mi-aţi da cheile înainte de plecare? Nu vom putea face nimic până luni.

Ea păru surprinsă.

— Nu vreţi să faceţi un bilanţ?

— Nu imediat, zise Calvin zâmbind. Mă voi ocupa de toate astea luni.

Trecu pe lângă ea fără s-o privească, deoarece jena ei începea să-l irite. Deschise uşa care dădea spre biroul directorului. Era o încăpere mică, în care se găseau: un covor, un fotoliu, un birou frumos şi încă un fotoliu cu spătar înalt. Înconjură biroul şi se aşeză. Alice se opri în prag şi îl privi încurcată.

— Staţi jos, spuse el, arătând spre fotoliu. Doriţi o ţigară?

— Nu, mulţumesc. Eu… eu nu fumez, zise că înaintând încurcată, să se aşeze pe unul din braţele fotoliului.

Îşi lăsă privirile pe mâinile-i fine şi frumos modelate.

„Ce ciudată e!” îşi spuse Calvin. „Are minte cât o păsărică şi sex-appeal cât o călugăriţă.”

— Ei bine, zise el pe un ton binevoitor şi amical, cheile?

— Sunt în sertarul de sus, din stânga, spuse fără să-l privească.

Deschise sertarul şi scoase legătura de chei. Erau toate perfect etichetate.

— Care sunt cheile care rămân la dumneavoastră? întrebă el.

— Am… am cheia de la intrare, ca şi dumneavoastră, şi o cheie de la seif, pentru că sunt două. Una o iau eu şi una dumneavoastră.

— Astfel, spuse el zâmbind, nu pot fura nimic fără îngăduinţa dumneavoastră, nici dumneavoastră fără a mea. Nu-i aşa?

Îi zâmbi crispat, dar îşi dădu seama că nu-i plac deloc glumele.

Urmă un moment de tăcere, apoi întrebă:

— Aţi putea să-mi daţi adresa domnului Lamb?

— Locuieşte în „Bungalow”, pe Connaught Avenue. E a patra casă pe dreapta din şosea.

— Mulţumesc, spuse el notând adresa într-un carneţel care era pe birou. Hotelul cum e?

— Mediocru, răspunse ea după o ezitare. Cel mai bun loc şi cel mai confortabil este unde locuiesc eu: pensiunea doamnei Loring; aici mâncarea e foarte bună şi nu e scump.

Calvin îşi dădu seama că greşise punându-i această întrebare. Nu avea niciun chef să locuiască în vecinătatea ei, dar i-ar fi fost imposibil să nu-i urmeze sugestia.

— Perfect. Mi-aţi putea da adresa?

— Este ultima casă pe aleea Macklin. La vreo doi sau trei kilometri de aici, nu departe de drumul spre Downside.

— Găsesc eu, îi zise punându-şi cheile în buzunar. (Se ridică.) Cred c-o să mă duc să-i fac o vizită domnului Lamb, apoi voi merge la pensiune. (O privi intrigat.) Cum se face că nu locuiți cu părinţii?

O văzu tresărind.

— Nu-i mai am, zise ea. Au murit acum cinci ani într-un accident de maşină.

— Îmi pare rău. (Lui Calvin îi era ciudă pe el. Avea impresia că punea exact întrebările care nu trebuiau. Se îndreptă spre uşă.) Puteţi închide, reluă el. Despre afaceri vom vorbi luni.

Îl urmă până la uşă. El se opri şi afişă aerul lui curtenitor.

— Sunt sigur că ne vom înţelege bine, zise.

Simţea o plăcere răutăcioasă văzând-o roşind. Se uită la ea o clipă înainte de-a se angaja pe alee, apoi pe trotuar ca să ajungă în parcare.

O luă pe Connaught Avenue şi se opri în faţa bungaloului unde locuia Joe Lamb. Era o casă de cărămidă şi lemn, cam veche.

Calvin rămase câteva minute în maşină; se uită la bungalou. Casa aparţinea băncii şi era posibil să locuiască şi el aici. Dacă moare Lamb, va trebui să se instaleze în maghernița asta tristă. Ieşi din maşină, împinse portiţa de lemn şi înaintă pe alee. Îi deschise o femeie între două vârste. Era toată în lacrimi, părea pierdută. Se holbă la el stupid, în timp ce el se prezenta.

Petrecu o jumătate de oră cu ea într-un salon pretenţios şi sinistru, plin de mobile deprimante. Când plecă, era sigur de

excelenta impresie ce i-o făcuse și asta-i flata orgoliul; nu regretă timpul petrecut cu ea. Aflase că Lamb e într-o stare dintre cele mai grave. Vor trece luni de zile până să-și poată relua slujba.

Calvin se instală în mașină și o luă pe șosea fără să se grăbească. La ieșirea din oraș, se opri într-un bar unde comandă un scotch mare. Cum nu era încă ora șase, barul era gol. Se așeză pe un taburet, își sprijini capul în mâini și începu să contemple bulele care se spărgeau la suprafața băuturii.

„Luni și luni de zile!” își spuse. Risca să se blocheze în prăpăditul ăsta de cătun; iar dacă Lamb murea, nu-i va fi ușor să plece. O să îmbătrânească lângă Alice Craig, care și la cincizeci de ani va continua să roșească sub privirea bărbaților. Mai bine cincisprezece ani în închisoare!

Își bău whiskyul, făcu semn barmanului și ieși.

Aleea Macklin se găsea la 1 500 de metri de intersecție. Când ajunse în fața pensiunii, avu o surpriză plăcută. Casa, pătrată, cu două etaje, se înălța în mijlocul unei grădini bine întreținute, de unde vedea o panoramă de coline. Înăuntru era luminată. Casa părea solid construită; avea un aer elegant și se diferenția total de micile construcții și de vilele ieftine pe care le zărise în oraș.

Își lăsă mașina pe alee și urcă cele patru trepte de la intrare. Sună și așteptă.

Doar o clipă. Ușa se deschise și apăru o femeie. Lumina o contura din spate.

— Sunt Dave Calvin, zise. Miss Craig v-a...?

— A, da! Intrați, domnule Calvin. Alice mi-a anunțat venirea dumneavoastră.

Pătrunse într-un vestibul spațios în mijlocul căruia se găsea, așezată pe un covor în culori vii, o masă cu o vază plină de trandafiri. Lumina estompată era plăcută. Din extremitatea cealaltă a vestibulului se auzea muzica de la un televizor.

O privi cu interes pe femeia care închidea ușa.

Purta o bluză stacojie și o fustă neagră. Se vedea că erau cusute de ea. Era încălțată cu papuci roșii, cam ponosiți, fără ciorapi, iar picioarele-i erau foarte lungi. Părul, necoafat, îi cădea pe umeri. Un păr șaten; mai bine îngrijit, ar fi fost frumos.

Avea trăsături fine, nasul niţel cam lung, gura mare şi ochi luminoşi şi scânteietori. Fără a fi uluit, Calvin fu imediat sensibil la senzualitatea care emana din ea şi care o stârnea pe a lui.

— Mă numesc Kit Loring, zise ea zâmbind. (Avea dinţi frumoşi, albi, foarte ordonaţi.) Conduc această pensiune. Aş fi foarte fericită să vă instalaţi aici.

Calvin nu făcu economie de farmec.

— Şi eu, zise el. Habar n-am cât voi sta în acest oraş. Asigur interimatul cât timp e bolnav domnul Lamb. E departe de-a fi bine, după câte mi s-a spus.

— Da, ştiu, zise ea. (Îşi ridică părul cu un gest viguros al braţelor, ceea ce-i înălţă sânii.) Îmi pare rău pentru doamna Lamb.

— Am trecut s-o văd… Ce nenorocire!

— Sunteţi, de bună seamă, obosit. Veniţi. O să vă arăt camerele. Am două libere la etaj. Aveţi posibilitatea s-o alegeţi pe cea care o preferaţi.

O urmă. Avea un mers plăcut, graţios chiar. Îi urmărea ondularea șoldurilor sub pliurile fustei. Se întreba ce vârstă să aibă… treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani, poate chiar mai mult; îi plăceau femeile mature. Purta o verighetă, era deci măritată.

Ajunseră pe palier. Îl conduse pe un culoar în care dădeau nai multe uși. Se opri la capătul culoarului, deschise o ușă și aprinse lumina:

— E cea mai bună cameră, dar nu are cea mai bună vedere, spuse ea făcându-i loc să intre. (Această încăpere era mult mai frumos mobilată decât garsoniera lui. Avea un pat, un birou, două fotolii, un dulap, un radio și o chiuvetă.)

— E frumos, dar care-i preţul? În zilele noastre, directorii de bancă nu se scaldă în aur.

— Patruzeci de dolari pe săptămână, cu mic dejun şi cină, răspunse ea. Camera de deasupra e mai mică şi, bineînţeles, mai ieftină.

— Aş putea s-o văd? o întrebă zâmbindu-i. Cu cât o închiriați?

Îl privi îndelung. Un frison ciudat parcurse spinarea lui Dave.

O senzaţie pe care nu putu să şi-o explice.

— Treizeci de dolari, zise ea. Dacă veţi rămâne mai mult timp, o să vă fac o reducere.

— Aş putea s-o văd? repetă el.

O urmă la etajul superior. O luară pe coridor. Trecu prin faţa a două uşi şi o deschise pe a treia.

Camera era mai mică, dar la fel de frumos mobilată ca cea pe care o văzuse. Patul era mai mare şi o a doua uşă se deschidea în perete. În faţa patului, era o fereastră mare cu o draperie. Ea traversă camera şi trase draperia.

— Veţi avea o privelişte frumoasă, zise ea.

Se duse lângă ea, în faţa ferestrei, şi privi dealurile îndepărtate şi luna plină care se legăna pe cerul albastru al nopţii.

— Într-adevăr, spuse el, întorcându-se pentru a examina ansamblul încăperii.

— Aici veţi fi liniştit, spuse ea. Sunt oameni care au nevoie de calm.

Arătă cu degetul înspre uşa care se găsea lângă pat.

— Alături, e baia? întrebă el.

— Baia e a două uşă pe culoar. Uşa de aici dă în camera mea. (Îşi dădu seama că este privit cu atenţie.) Am rezervat pentru mine acest etaj, dar uneori consimt să găzduiesc un client.

Inima lui Dave începu să bată puţin mai repede ca de obicei.

— Prefer camera asta, dacă nu vedeţi niciun inconvenient, zise el. Ţin la priveliște şi prefer liniştea.

Când ea surâse, el notă expresia ironică a privirii.

— Ei bine, de acord, spuse ea aruncând o privire la ceasul-brăţară, Trebuie să merg să pregătesc cina. O să-i spun lui Flo să vă aducă bagajele.

— O, nu. N-am decât o valiză şi pot s-o urc singur. Aş putea să-mi las maşina pe alee?

— E un garaj în spatele casei. Servim cina la ora opt. Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-mă.

Îi zâmbi, apoi se îndreptă spre uşă şi dispăru.

Calvin rămase nemişcat câteva secunde, apoi, cu un pas hotărât, se îndreptă spre uşa comună şi apăsă pe clanţă. Era

încuiată.

Își duse un deget la obraz, se uită la ușă, apoi ieși fredonând și coborî scara pentru a merge să-și ia valiza.

CAPITOLUL II

În afară de Alice Craig, nu mai erau decât doi pensionari: o oarecare Miss Pearson și un comandant Hardy. Miss Pearson era o femeie scundă, vioaie ca o păsărică, apropiindu-se de șaptezeci de ani și care se ocupa de dispensarul din Pittsville. Comandantul Hardy, care și el avea mai bine de șaptezeci de ani, era secretarul clubului de golf din Downside.

Lui Calvin i-au fost prezentați, când coborî la cină.

Conversația se desfășură pe subiectul Joe Lamb și boala lui. Alice povesti cum îl găsise pe bătrân pe jos în biroul său. Din când în când, Calvin mai plasa câte un cuvânt potrivit și se întreba, din ce în ce mai enervat, când o să servească cina.

După ce-au epuizat subiectul, trecură la masă; servitoarea, Flo, o negresă voluminoasă foarte energică, le servi o mâncare excelentă. Calvin fu puțin decepționat să constate că Kit Loring nu cina cu ei. Cu farmecul și amabilitatea lui, nu i-a fost greu să-i cucerească pe cei doi pensionari care nu-și mai luau privirea de la buzele lui. Până și Alice Craig părea mai destinsă când vorbea cu el. Avu grijă să nu i se adreseze direct pentru a nu o stânjeni, dar făcea astfel încât să participe și ea la conversație.

După masă, Alice urcă în camera ei să scrie niște scrisori, iar Miss Pearson se duse să vadă o emisiune-concurs la televizor.

Calvin și comandantul Hardy trecură în salon.

Calvin îi permise comandantului să-i pună întrebări referitoare la anii de război, performanțele la golf, meseria de bancher iar bătrânul își văzu satisfăcută curiozitatea. Calvin se gândi că era rândul lui să întrebe.

— De-abia am sosit, începu el întinzându-și picioarele lungi și musculoase. Miss Craig a avut amabilitatea să-mi recomande această pensiune. Cine-i doamna Loring? întrebă el zâmbind. Ce s-a întâmplat cu soțul ei?

Comandantul, un bătrân slăbănog cu faţa ridată, se grăbi să răspundă.

— Doamna Loring, zise el, e o femeie remarcabilă. În întreg ţinutul, nu găteşte nimeni mai bine ca ea. O cunosc de zece ani. Pe soţul ei îl chema Jack Loring. Era agent de asigurări, foarte apreciat în regiune. Numai că au făcut greşeala să se căsătorească. Nu erau făcuţi unul pentru celălalt. Loring își petrecea timpul umblând după fete. (Comandantul clătină din cap și se opri să-și șteargă nasul acvilin cu o batistă de mătase.) În fine, au avut un copil, o fetiţă. Loring a murit într-un accident de maşină. Doamna Loring s-a trezit cu o sumă frumușică, a cumpărat casa asta, făcând din ea o pensiune de familie, şi şi-a trimis fiica la colegiu. A avut mult de suferit și încă nu s-a sfârșit.

— Fiica ei locuieşte cu ea? întrebă Calvin.

— Bineînţeles. E o fată încântătoare, muncește și ea din, greu. E casieră la cinematograful din Downside. Lucrează noaptea. (Comandantul zâmbi cu înţeles.) Îl frecventează pe tânărul Travers, adjunctul șerifului. Lucrează și el în tura de noapte, chiar mai des decât îi vine rândul. Aşa că Iris preferă să aibă zilele libere. Cu siguranţă nu o veţi întâlni. Se întoarce acasă pe la ora două dimineaţa şi rar se trezeşte înainte de ora zece.

Continuară cu trăncăneala până la ora zece și jumătate, apoi Calvin declară că merge să se culce. Urcă în camera lui, se întinse pe pat și începu să fumeze contemplând tavanul. Nu citea niciodată. Din când în când, mai răsfoia câte o revistă, dar cărţile nu-l interesau. Gândul îi fugi câteva clipe la Janice Hedder. Își imagină ce i-ar fi făcut în acel moment, dacă n-ar fi fost paraşutat la Pittsville. Janice nu era o senzuală, dar uneori reușea să o stârnească și atunci nici vorbă de plictiseală.

După un timp, Calvin se satură de visările lui erotice. Avea obiceiul să-şi adreseze discursuri și începu să-și vorbească liniştit, stând întins pe pat, cu o ţigară între degete.

„Încă un an ratat", își zise. „Am treizeci și opt de ani, doar cinci sute de dolari economii şi o grămadă de datorii. Dacă nu mă apuc odată de treabă, nu voi face nimic niciodată. Marthy ştie că-s nul. O citesc în privirea lui şi, bineînţeles, are dreptate.

Sunt o nulitate și așa voi fi mereu pentru bancă, dar asta nu înseamnă că nu-s bun în altă parte... dar unde? Doar dacă aș găsi o comoară. Fără capital, nu voi reuși niciodată. De șaptesprezece ani aștept ocazia. Am avut-o, dar, în ultima clipă, îmi fac mereu scrupule. Ca în ziua în care doamna Gregson mi-a dat carnetul de cecuri ca să-i completez unul. O ramolită, pe jumătate oarbă și plină de parale. Nu aveam decât să scriu o cifră triplă celei pe care o voia și să păstrez diferența. N-ar fi bănuit niciodată, dar atunci, mi-am zis că dacă ar muri brusc, avocatul ei, care nu-i idiot, și-ar fi dat seama. De fapt, nu merita osteneala. Iar o altă dată, chiar că era cât pe ce să pun mâna pe o adevărată comoară. Atunci când colonelul Lessing, bătrânul bețivan, se făcuse criță: m-a făcut moștenitor unic. Știam că-și va schimba dorința, era doar o chestiune de săptămâni. În ultimii cinci ani, își lăsase averea mai multor necunoscuți. Dar dacă, așa cum plănuisem, i-aș fi dat un brânci pe scări, și-ar fi frânt gâtul și aș fi pus mâna pe bani. Dar, și atunci, am ezitat. Nu ideea de a-l omorî m-a oprit. Dar nu reușeam deloc să mă conving că o să scap ușor. A mai fost și tânăra moștenitoare care-mi sărise de gât. Era bogată precum Cresus. Aș fi putut să mă însor cu ea, dar, tâmpit cum sunt, m-am culcat cu ea înainte. Adio moștenire... De ce dracu' le-o fi frică la toate refulatele când mă culc cu ele? O văd și acum, ghemuită lângă perete, cu fața congestionată de groază. Mare noroc am avut că n-a sculat tot hotelul. În orice caz, după o noapte ca asta, a trebuit să-mi iau adio de la banii ei și numai din vina mea. Dar acum, trebuie cu adevărat să fac ceva. Nu mai e de ezitat. Ce-aș putea face în cătunul ăsta prăpădit? Probabil nimic. Dacă-i să-mi asum niște riscuri, atunci trebuie să merite osteneala, să dau lovitura. Dar n-am impresia că s-ar găsi averi mari la Pittsville."

Auzii zgomot de cealaltă parte a peretelui și, brusc, își întrerupse monologul. Ciuli urechile ca să asculte.

Kit Loring umbla prin camera ei. O auzi deschizând ușa dulapului și și-o închipui dezbrăcându-se. Câteva minute mai târziu, începu să curgă apa unei băi.

Luă o țigară. Pe când și-o aprindea, o auzi pe Kit trecând în baie; papucii îi lipăiau sub călcâie. Se ridică din pat, deschise

încetişor uşa şi scoase capul pe culoar: uşa de la baie tocmai se închidea. Înainta în vârful picioarelor şi aruncă o privire în camera vecină.

Era o încăpere frumos mobilată: un pat mare pe care erau aruncate o rochie, un chilot roz, ciorapi şi un sutien; două fotolii mari, un birou, un televizor şi un dulap. Pe un perete era agăţată o reproducere bună după un tablou de Picasso din perioada albastră.

Se întoarse în camera lui şi închise uşa. Stătu nemişcat câteva clipe, cu privirea aţintită spre peretele din faţă. Apoi se aşeză pe pat şi aşteptă.

După vreo douăzeci de minute, Kit Loring ieşi din baie, intră în cameră şi încuie uşa cu cheia. Şi-o închipui aşezându-se în pat; auzi declicul comutatorului: stinsese lumina.

O găsea interesantă. Avea pe vino-ncoa şi poate va reuşi să-l facă să-şi uite munca plictisitoare. Îi făcea impresia că e uşor de cucerit, dar nu era foarte sigur. Expresia aceea ironică, pe care o surprinsese în ochii ei, îl determinase să nu forţeze lucrurile.

Strivi chiştocul, apoi se băgă în pat. Stinse lumina.

Când îl învălui întunericul, penibilul sentiment al eşecului său, urgenta nevoie de bani, convingerea că nu mai are nicio şansă dacă nu-şi schimbă obiceiurile, începură să-l obsedeze.

Îşi interzise să se mişte şi luptă pentru a-şi învinge disperarea spunându-şi: „Nu eşti bun de nimic şi niciodată nu vei fi bun de ceva. Îţi faci iluzii uneori, dar de fapt nu eşti bun de nimic."

Numai după ce-şi aprinse lampa de pe noptieră reuşi să se cufunde într-un somn agitat şi neliniştit.

○

Următoarele patru zile s-au desfăşurat după un program pe care Calvin se constrânse să-l suporte: un program plictisitor, fără nimic interesant. În fiecare dimineaţă servea micul dejun împreună cu Alice, Miss Pearson şi comandantul Hardy. Conversaţia se învârtea în jurul faptelor diverse publicate în ziarul local. Cei trei pensionari sperau, pare-se, că-l va interesa viaţa acelui ţinut, iar Calvin, disimulându-şi indiferenţa totală, le dădu impresia că era efectiv interesat. La ora nouă, o ducea pe Alice cu el la bancă. Tânăra femeie se simţea jenată, singură cu

el în maşină, dar nu avea de ales. Trăia în aceeaşi pensiune ca şi ea; nu putea merge la bancă în maşină şi pe ea s-o lase să ia autobuzul.

Munca la bancă era plictisitoare şi lipsită de interes. Clienţii, adoptându-l imediat, îi spuneau tot felul de lucruri neinteresante, care-i sporeau iritarea, dar se ferea s-o arate. Dacă n-ar fi aspirat la mai mult, munca asta ar fi putut fi agreabilă. Îşi dădea seama că un om ca Joe Lamb putea fi fericit în acel oraş. Dar nu el. Tot timpul pe care şi-l petrecea la bancă tratând diferite probleme financiare se gândea la nevoile lui băneşti şi la necesitatea de a scăpa de monotonia cotidiană.

Banca se închidea la ora patru. Termina lucrul, cu ajutorul lui Alice, după închidere. La ora cinci şi jumătate părăseau amândoi banca şi se întorceau la pensiune. Calvin stătea în camera lui, fumând şi uitându-se în tavan, până la ora cinei. Se ducea apoi în sufragerie, lua masa cu ceilalţi trei, îi asculta descărcându-se, apoi petrecea o oră în faţa televizorului înainte de a se retrage în camera lui.

În decursul celor patru zile începuse s-o cunoască puţin pe Alice Craig. Era o secretară bună şi, primul moment de jenă depășit, o colaboratoare agreabilă. Înțelese că poate să-i paseze majoritatea afacerilor curente şi nu se sfii să profite. Mulţumea cerului că era atât de lipsită de sex-appeal, dar atât de eficace. Nu ar fi petrecut fără pericol atâtea ore în compania ei, dacă ar fi fost altfel. Calvin era întotdeauna atent să nu se încurce cu colegele.

În cele patru zile o văzuse rar pe Kit Loring. O auzea culcându-se în fiecare seară şi prinse mania de a sta întins pe pat privind intens la uşa ce dădea în camera ei, ca pentru a o forţa să se deschidă. De fiecare dată când îi vorbea, o găsea mai atrăgătoare, dar nu făcu nicio tentativă efectivă pentru a o cunoaște mai bine.

Miercuri seara, pe când își termina lucrul, cu dosarele încă pe birou, Alice bătu la uşă şi intră. O privi şi îi zâmbi.

— În legătură cu ziua de mâine, domnule Calvin... zise Alice ezitând să intre.

— Ceva deosebit? Intraţi, luaţi loc.

Se cocoţă pe braţul fotoliului.

— Vor sosi banii pentru salarii.

— Ce salarii?

— Salariile muncitorilor de la cele patru uzine. Banii sosesc într-o maşină blindată la ora şase, explică Alice. Şeriful Thomson şi domnul Travers păzesc drumul şi supraveghează depunerea banilor în seif. A doua zi, la ora nouă, contabilii celor patru uzine vin să-i ridice.

Calvin îşi freca obrazul privind-o.

— Curioasă manieră de-a opera. Despre ce sumă este vorba?

— Trei sute de mii de dolari, spuse calm Alice.

Lui Calvin i se zbârli brusc pielea. Se aplecă înainte şi se uită la tânăra femeie cu un aer neîncrezător.

— Cât?

Păru surprinsă de reacţia lui.

— Trei sute de mii de dolari, repetă ea.

Calvin se forţă să pară calm. Se lăsă pe spate în fotoliu.

— E o sumă frumoasă! zise. Dar de ce dracu' e lăsată aici în timpul nopţii?

— Banii sunt trimişi din Crackley. Dacă operaţia s-ar face vinerea, nu ar ajunge aici la timp. La ora nouă, încep să dea salariile muncitorilor. De fapt, noi nu avem niciun amestec în asta. Banca doar păstrează banii pe timpul nopţii. Contabilii acestor uzine se ocupă de rest.

Calvin examină extremitatea roşiatică a ţigării sale; mintea îi lucra. *Trei sute de mii de dolari*! Merită să rişti ca să pui mâna pe o asemenea sumă!

— Şi comedia asta durează de mult timp?

— Da, de cinci ani.

— Deci, ce trebuie să facem? Noi răspundem de bani cât se află aici? E destul de riscant, am impresia. Orice hoţ care-şi bagă în cap să-i ia, o poate face. Nu avem un sistem de protecţie infailibil.

— Suntem destul de bine organizaţi, zise Alice. Din cele două chei de la seif, una e la dumneavoastră şi una la mine. În plus camera este protejată cu un dispozitiv special. Nimeni nu poate lua banii fără să fie imediat reperat.

Calvin își trecu mâna prin păr.

— Bun, asta mă liniştește. Ce tip de dispozitiv e?

— Un ochi electronic instalat de una dintre uzine. Odată declanșat, orice apropiere de acea cameră este semnalată în biroul șerifului și în biroul federal din Downside.

— Bine gândit. Deci nu e cazul să ne facem griji; noi nu avem nicio răspundere?

— Nu. Le împrumutăm camera, dar nu răspundem noi de bani.

— Dar joi trebuie să rămânem aici destul de târziu?

— Întocmai.

— Am impresia că eu voi mai rămâne și astă seară. Mai am de lucru vreo jumătate de oră. V-ați terminat lucrul?

— Da.

— Perfect. Ei bine, puteți pleca. Voi închide eu.

— Nu vă pot ajuta?

— Nu, mulțumesc, spuse zâmbindu-i. Trebuie să întocmesc un raport despre domnul Lamb. Ne vedem la cină.

Zâmbi crispat și ieși din birou. După câteva minute, reveni, își pusese pălăria și pardesiul.

— Ei bine, eu plec, zise ea.

„Ce prost se îmbracă!" își zise Calvin ridicându-se. Pardesiul de culoarea muștarului, cu un guler verde îi dădeau o mină de om bolnav. Pălăria îi ascundea jumătate din față.

— Vă conduc până la ușă, zise el. Preveniți-o pe doamna Loring că nu voi întârzia la cină.

O urmări cu privirea până ajunse în stația de autobuz, apoi, în momentul când să închidă ușa, brusc, realiză că biroul șerifului se afla în fața băncii. Zărise pălăria cu galoane a șerifului agățată într-un cuier: fereastra mare, luminată, era mată numai până la jumătate, pentru a proteja biroul de priviri indiscrete. Pălăria aceea, simbolul Legii, îl hipnotiza pe Calvin. Se uită la ea îndelung, după care încuie ușa. Rămase cu mâna pe clanță, gândindu-se. Apoi trecu în spatele casei de bani, deschise ușa care ducea la subsol și coborî cele zece trepte până la încăperea blindată și rece ca gheața. Ajunse în fața ușii, prevăzută cu două încuietori complicate. Nu putu descoperi

nicio urmă de ochi electronic. Cercetă uşa câteva clipe, apoi, fredonând, urcă, închise uşa cu cheia şi se duse în birou.

Se aşeză în fotoliu şi privi cu un aer absent raportul pe jumătate scris.

Trei sute de mii de dolari! Asta să fie ocazia pe care a aşteptat-o şaptesprezece ani interminabili? O asemenea sumă merita cu prisosinţă să rişti, dar care sunt, de fapt, acele riscuri?

„Mă aflu aici pentru cel puţin șase luni”, își spuse. „Nu trebuie să forţez lucrurile. Am tot timpul. Trebuie să aflu cum funcţionează acel ochi electronic. Trebuie să descopăr dacă nu există pe undeva un punct slab în sistemul de securitate care a fost instalat pentru protejarea banilor. Dacă îi fur, trebuie să mă asigur că nimeni nu mă va bănui. Așa eşuează toate furturile bancare. Din momentul în care agenţii federali află cine a furat banii, tipu-i terminat. Măiestria, în afacerea asta, constă în a-i împiedica să mă bănuiască. Dacă reușesc, dacă am răbdare să nu cheltuiesc niciun bănuţ din ei înainte ca afacerea să fie clasată, am nouăzeci și nouă la sută șanse să scap. Când e vorba de trei sute de mii de dolari merită să încerci!”

Își impuse să nu se mai gândească la asta și termină raportul despre Joe Lamb. Apoi stinse lumina și părăsi banca.

În timp ce-și parca mașina în spatele pensiunii, o zări pe Kit în mașina ei.

— Bună ziua, spuse el. Vă întoarceţi sau plecaţi?

Purta o jachetă de piele și un pantalon negru. Coborî din mașină și, sprijinindu-se de portieră, îl privi cu răceală.

— Am fost la cinema. Trebuie să mă grăbesc, e ziua liberă a lui Flo.

Se apropie de ea, luă pachetul de ţigări și îi oferi una. Și le aprinseră.

— Mă pricep la bucătărie, îi spuse pe un ton șăgalnic. Pot să vă ajut? O să-mi facă plăcere. Mă plictisesc stând și așteptând în cameră.

Îl privi dintr-o parte, fixându-l cu ochii ei căprui; avea un aer ironic care îl irita puţin. Părea că dorește să-l facă să priceapă că era conştientă de farmecul ei.

— Nu refuz niciodată un ajutor. Veniţi, deci, să mă ajutaţi să

pregătesc cina.

O urmă prin spatele casei și intrară în bucătăria modernă.

— Vom avea supă, rinichi prăjiţi şi plăcintă cu mere, zise ea. Ştiţi să curăţaţi cartofi?

— Ştiu să pregătesc o supă. Vreţi să vă demonstrez? Ce-mi daţi?

Deschise frigiderul.

— Oase de vită, legume, smântână şi făină. Mai doriţi ceva?

— Nu, e de-ajuns.

— Prea bine. Atunci faceţi supa. Urc să mă schimb. Nu durează decât un minut.

Îi aruncă un şorţ şi ieşi din bucătărie. O privi în timp ce se îndepărta. Îi aprecia formele. După ce dispăru, rămase o clipă nemişcat, cu un zâmbet pe buze, apoi se consacră preparării supei.

Când ea reveni, îmbrăcată într-un ansamblu negru cu roșu, el era gata cu pregătirea legumelor. Ea scoase tacâmurile și se duse în sufragerie să pună masa. La revenirea ei, oala minune era pe foc. El scoase rinichii din frigider și începu să-i curețe, de parcă numai asta făcuse toată viaţa.

— Unde aţi învăţat să gătiţi? îl întrebă apropiindu-se de el.

— Poate să pară o tâmpenie, spuse el, absorbit de ceea ce făcea şi fără s-o privească, dar m-a învăţat mama. Zicea că, în cazul în care m-aş îndrăgosti de o fată care nu știe să gătească, ar fi mai bine să mă pot descurca. Și chiar așa s-a întâmplat. Ea nu știa să gătească, așa că mi-a prins bine. (Ridică nasul și se uită la ea.) Asta nu ne-a împiedicat să divorţăm. Cred că mama își făcea iluzii, ca toate mamele de altfel.

Kit își ridică, cu un gest inconștient și graţios, părul care-i șerpuia pe umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Of, ca întotdeauna! Ne-am separat și am obţinut divorţul.

— Eu am avut mai mult noroc. N-a trebuit să divorţez. Soţul meu a murit. Ce încurcătură, nu-i așa, când dispare dragostea?

— Da... o adevărată încurcătură. (Calvin luă rinichii și-i puse în cratiţă.) Aveţi niște coniac?

— Da... dar nu-i foarte bun.

— N-are importanţă. Puteţi să mi-l daţi? O să fac un sos cu coniac. Asta o să dea gata și cele trei fire de păr de pe capul comandantului.

— Sunteţi un adevărat maestru! spuse ea surâzând.

— N-am spus-o eu. De ce aţi cumpărat această casă? Vă descurcaţi financiar cu ea?

O clipă, păru surprinsă, apoi se îndreptă spre bufet, de unde scoase o sticlă de coniac pe jumătate plină.

— Nu vi s-a întâmplat niciodată să greșiţi? întrebă ea punând-o pe masă. Eu m-am înșelat. Am făcut o investiţie proastă. Aveam niște bani, m-am îndrăgostit de casa asta și i-am devenit sclavă.

Se îndreptă spre masa pe care pusese sticla de coniac. Se apropie de ea. Ea nu se mișcă, iar el o îmbrăţișă cu un gest foarte firesc. Mâinile lui puternice îi cuprinseră umerii și o trase spre el. Nu opuse rezistenţă. Gura i se strivi de a ei. Rămaseră așa îmbrăţișaţi, mai mult timp apoi, brusc, ea se desprinse. Se priviră tăcuţi. Dorinţa îi întuneca privirea. Când întinse din nou braţele, ea se eschivă ridicând mâinile.

— Așa n-o să mai terminăm cina, zise ea, tulburată. Vă ocupaţi de rinichi sau mi-i lăsaţi mie?

Scoase un oftat lung, apoi reuși să-și adune un zâmbet în colţul gurii.

— Mă ocup eu, spuse el, luând sticla de coniac. Sunteţi foarte atrăgătoare și știţi asta. (Puse puţin unt în cratiţă și o așeză pe aragaz.) Sunt uimit că v-aţi înmormântat în acest cătun. De ce aţi făcut-o?

Se sprijini cu coapsa de masa din bucătărie și își încrucișa braţele la piept.

— Vă repet, am făcut o greșeală. Casa asta era foarte ieftină, iar eu n-aveam prea mulţi bani... (Ridică din umeri.) Bani! Încă de mică, numai la bani mi-era gândul. Aștept de mai bine de douăzeci de ani; îmi petrec vremea așteptând.

Cu o lingură de lemn, el întoarse rinichii în cratiţă.

— Da... nu sunteţi singura. Și eu am probleme cu banii, zise el. Sunt oameni care moștenesc și care nu știu ce să facă cu ei. Alţii îi câștigă, dar ăștia habar n-au cum să-i folosească. Dar mai

sunt și oameni, ca dumneavoastră și ca mine, care nu au bani, dar ar ști cum să-i cheltuiască. E trist, nu?

— Sunt și oameni care au ocazia să-și procure bani mulți, dar cărora le e teamă de riscuri, spuse Kit. Sunt oameni, ca mine, cărora nu li se oferă o ocazie, dar care ar accepta riscurile, numai să merite.

Calvin îi aruncă o privire intensă; ochii începură să-i strălucească.

— Riscuri? Ce fel de riscuri? întrebă el.

— Orice fel de riscuri, spuse ea zâmbind. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, director de bancă, știu că aș fi teribil de tentată să fur banii care mi-ar trece prin mâini.

O cerceta cu privirea; îl străbătu un fior.

— Ați face o foarte mare greșeală, zise el. E ușor să furi banii dintr-o bancă, lucrând acolo, dar e cu totul altceva, dacă vrei să nu fii prins. E aproape imposibil, vă asigur. La ce bun să furi dacă ești prins și dacă nu-i poți cheltui?

— Da... dar dacă ești destul de isteț și te gândești serios la așa ceva, trebuie să existe un mijloc.

Turnă puțin coniac în cratiță și îl aprinse. După flambarea rinichilor, stinse aragazul.

— E gata, zise. Serviți supa?

După ora nouă, bătrânii se instalară în fața televizorului cu Alice, iar Calvin se întoarse la bucătărie. Kit spăla vasele. Luă și el o cârpă și începu să șteargă farfuriile.

— Ar trebui să aveți o mașină de spălat vase, spuse el. Aveți nevoie de așa ceva.

— Sunt o grămadă de lucruri de care am nevoie, replică ea fără să-l privească. De bani, mai ales, am nevoie.

Trebăluiră în liniște câteva minute, apoi brusc:

— Salariile... spuse ea, trei sute de mii de dolari! Asta e o sumă!

O privi cu ochii mari, gata să scape o farfurie.

— Ce știți în legătură cu salariile?

— Tot ce știu toți oamenii din Pittsville despre acest subiect. Banii sosesc joi seara, sunt depozitați la bancă, sunt trimiși la cele patru uzine vineri dimineață și o mulțime de norocoși își

primesc partea. (Scoase dopul pentru a da drumul la apa din chiuvetă.) Ca mulţi oameni, visez şi eu, în fiecare joi seara, la aceşti bani şi-mi imaginez schimbările care s-ar produce în viaţa mea dacă i-aş avea.

— V-aţi imaginat vreodată schimbările care s-ar produce dacă aţi fi închisă într-o celulă timp de cincisprezece ani? întrebă liniştit Calvin.

Îşi scoase şorţul şi-l agăţă pe perete.

— Da. M-am gândit chiar şi la asta, spuse ea întinzându-se şi bombându-şi pieptul. Sunt obosită, adăugă căscând. Mulţumesc pentru ajutor. Mă duc să mă culc... Noapte bună!

O privi îndepărtându-se, apoi privi cu nonşalanţă salonul gol. Aprinse o ţigară şi răsfoi o revistă fără s-o citească. Din încăperea din capătul vestibulului, ajungea până la el un vacarm de revolvere şi de voci aspre metalice. Un film cu gangsteri la televizor. Miss Pearson şi comandantul Hardy erau mari amatori de acest gen se spectacole. Se uită prin revistă vreo douăzeci de minute, apoi se ridică şi urcă în cameră.

Pe sub uşa lui Kit nu se zarea nicio urmă de lumină. Se spălă pe dinţi, se dezbrăcă, îşi puse pijamaua. Apoi se îndreptă tăcut spre uşa comună, convins că nu era închisă cu cheia.

Îşi spusese că va merge uşor şi instinctul nu-l înşelase. O femeie nu se lasă sărutată aşa cum se întâmplase, fără a fi dispusă să meargă până la capăt.

Inima îi bătea foarte tare. Degetele-i puternice se încleştară pe clanţă. Apăsă încet şi împinse. Fu surprins să constate că uşa rezista. Era închisă cu cheia.

Se dădu înapoi şi o examină. O lumină rea se aprinse pentru o clipă în ochii lui albaştri, apoi ridică din umeri şi se vârî în pat. Stinse lumina.

Stătu întins, în întuneric, cu mintea preocupată.

„Nu-i chiar atât de uşor cu ea” îşi spuse. „Ei bine, asta-i! Toată viaţa mea a trebuit să aştept. Ceea ce nu am azi, o să am mâine.”

„Dacă aş fi în locul dumneavoastră, director de bancă, ştiu că aş fi teribil de tentată să fur banii care mi-ar trece prin mâini”, spusese ea. Să fi glumit? Dacă ar putea găsi un mijloc sigur pentru a pune mâna pe salarii, i-ar trebui un complice. S-ar

putea bizui pe ea?

Devorat de nerăbdare, aprinse lumina ca să-şi ia o ţigară. Era o chestiune la care trebuia să reflecteze.

CAPITOLUL III

Cu câteva minute înainte de ora cinci şi jumătate după amiază, Calvin ieşi din biroul său şi se duse la casă; Alice, aşezată pe un taburet, îşi făcea socotelile.

— Mai aveţi mult? întrebă el observând-o cu ochii lui albaştri.

„Dacă n-ar purta ochelari”, îşi spunea, „dacă s-ar coafa mai bine şi dacă n-ar avea acest aer stupid, de speriată, ar fi acceptabilă.”

Ea îi răspunse printr-un zâmbet timid:

— Tocmai am terminat, domnule Calvin.

— Dacă am coborî la subsol ca să-mi explicaţi mecanismul? sugeră el. N-aş vrea să fiu nepregătit când vor sosi banii.

— Da, bineînţeles.

Deschise un sertar sub casa de bani şi luă o cheie.

— Aveţi cheia dumneavoastră? întrebă ea părăsindu-şi taburetul.

— Da.

O urmă pe scara care cobora la subsol. Jos era răcoare. Privi în jurul lui. Pe trei laturi ale încăperii, lădiţe negre de oţel, puse una peste alta, căptuşeau pereţii până la plafon: fiecare purta un nume scris cu litere mari albe. Aceste lădiţe conţineau documentele personale, testamentele unui mare număr de clienţi. În faţă, se deschidea uşa de oţel a camerei blindate.

— Dispozitivul ăsta e cam învechit, nu? spuse el arătând lădiţele. Ar trebui să avem adevărate seifuri pentru fiecare client.

— Aceste lădiţe nu conţin obiecte, răspunse Alice. Doar hârtii. Clienţii preferă să-şi lase documentele aici, în caz de incendiu.

Atenţia lui Calvin reveni la lădiţe. Erau mai mult de două sute. Un embrion de idee i se fixă în minte, idee la care va reveni

mai târziu.

— Cum funcţionează ochiul electronic? întrebă el. Unde-i?

Ea arătă spre un grilaj de oţel care semăna cu un ventilator, sub plafon, în faţa seifului.

— După grila aceea.

Calvin se dădu înapoi şi examină gânditor minusculul grilaj. Era încastrat într-un cadru de oţel prins în beton. Îşi dădu imediat seama că nu putea fi uşor, şi că umblând la el, se declanşează automat semnalul de alarmă.

— Nimic nu-l împiedică pe un hoţ să taie firele electrice, zise el. Dispozitivul acesta nu-mi pare deloc sigur.

— Firele electrice sunt prinse în betonul pereţilor şi sub pământ, îi răspunse Alice. Sunt alimentate de un dinam special care se găseşte în seif. (Deschise una din încuietori.) Vreţi să o deschideţi pe cealaltă, vă rog?

Se execută, iar uşa seifului cedă. Acesta avea dimensiunile unui dulap mai mare. În partea de jos, se găsea un dinam mic, dar puternic.

— Firele trec pe sub planşeu şi, prin perete, ajung la ochiul electronic, explică Alice. Acesta e atât de sensibil încât, dacă cineva ar încerca să taie firele, ar declanşa semnalul de alarmă.

— De ce acest semnal nu funcţionează acum, în clipa asta? întrebă el.

O văzu că ezită.

— La urma urmei, pot să vă spun, domnule Calvin. Dumneavoastră sunteţi acum patronul. Mi s-a interzis să vorbesc despre asta. Dispozitivul intră în funcţiune numai când se sting luminile. Cât timp e cineva în bancă şi luminile sunt aprinse, semnalul nu poate funcţiona.

Calvin îşi trecu mâna prin păr!

— Nu-i o idee prea strălucită.

— Asigurările au acceptat-o. Şeriful sau domnul Travers văd dacă-i lumină la bancă: ori unul ori celălalt e mereu în faţă. Înţelegeţi?

— Ce se întâmplă vara, când nu-i nevoie să se aprindă lumina?

— Păstrăm în permanenţă o lumină aprinsă. Ea se vede,

plafonul fiind de culoare închisă.

— Dumnezeule, dacă asigurările se mulţumesc cu atât… spuse Calvin ridicând din umeri.

Lăsară uşa de la seif deschisă şi urcară la parter ca să aştepte salariile.

După câteva minute, auziră o maşină care se opri în faţa băncii.

— Trebuie să fie şeriful Thomson, zise Alice îndreptându-se spre uşa de la intrare pentru a-i deschide.

Calvin o urmă.

Trecuseră câteva zile de când se afla la Pittsville, dar nu-l întâlnise încă pe şerif şi era curios să vadă cum arată. Zări un bărbat înalt şi corpolent, purtând o pălărie de cowboy şi un costum de culoare închisă, ieşind dintr-o maşină Packard. Şeriful Thomson nu-şi arăta vârsta. Era încă bine legat; faţa-i, bronzată de soare, era uscată, ochii luminoşi. Avea o mustaţă stufoasă şi părul alb, lung. Semăna cu un erou de western.

Înaintă pe aleea ce ducea la bancă, Travers talonându-l.

„Nimic primejdios”, îşi zise Calvin. „Bătrânul nu pare prea inteligent. Celălalt e cu caş la gură. Nu ăştia doi mă vor încurca dacă mă voi decide să înşfac banii.”

Alice îl prezentă şerifului; îşi strânseră mâinile. Travers rămase la mijlocul aleii, cu pistolul în mână. Făcu un semn din cap spre Calvin.

— Maşina blindată va sosi curând, domnule Calvin, spuse şeriful.

Acesta începuse să se uite atent la vlăjganul cu faţa plină care se găsea în faţa lui. Puţin surprins, îl cerceta cu un aer inchizitor. „Mă întreb câte parale face băiatul ăsta”, îşi spunea el. „E ceva la el… gura asta… ochii ăştia ficşi… trebuie să fie dat naibii cu femeile.

— Aveţi veşti de la domnul Lamb? întrebă el.

— Din păcate, nimic încurajator, spuse Calvin începând brusc să zâmbească. (Începuse să-şi dea seama de aerul intrigat al şerifului.) Nu intri, şerife?

Acesta fu surprins de brusca metamorfoză a lui Calvin. Când acesta din urmă începu să zâmbească, ca şi Travers, se întrebă

de ce se simţise stânjenit de prima lui privire; zâmbetul franc şi amical îl cucerise.

— Rămân aici, zise el. (O privi pe Alice.) Totu-i în regulă, Miss Craig?

— Da, mulţumesc, răspunse înroşindu-se.

Continuară să vorbească, în timp ce Travers supraveghea circulaţia. Apoi, apăru maşina blindată, însoţită de doi motociclişti.

Calvin putu să-şi dea seama că fiecare era în gardă. Făceau această corvoadă în fiecare săptămână de cinci ani şi operaţia decurgea perfect. Şoferul deschise partea din spate a maşinii, motocicliştii şi Travers erau cu mâna pe pistoale. Când uşile de oţel se deschiseră, din maşină ieşiră doi bărbaţi şi ei înarmaţi; cărară rapid, străbătând aleea, două lăzi grele de lemn. Trecură pe lângă Calvin, prin spatele casei de bani şi coborâră la subsol.

Şeriful închise uşa de la intrare, iar Alice răsuci cheia încuind-o; apoi coborâră cu Calvin la subsol; cei doi bărbaţi puseseră lăzile în seif, lângă dinam.

Cel mai înalt dintre cei doi se aplecă deasupra dinamului, apăsă pe un buton şi aparatul începu să toarcă.

— E totul în ordine, spuse el; cei doi bărbaţi urcară la parter. Alice şi Calvin încuiară fiecare camera blindată, în prezenţa şerifului. Operaţia se termină în mai puţin de trei minute. Cei doi bărbaţi şi maşina blindată dispărură. Şeriful îi adresă un zâmbet de satisfacţie lui Calvin.

— Destul de bine, nu? Cei rău intenţionaţi nu prea au şanse, nu credeţi? Acum puteţi închide. În ceea ce vă priveşte, domnule Calvin, puteţi dormi liniştit.

○

Dar lui Calvin numai de somn nu-i ardea. Nu reuşi să închidă ochii. Era prea preocupat ca să poată dormi. Îşi spunea că nu era încă timpul să se gândească la afacerea aceea; trebuia mai întâi să asiste la operaţia integrală. Până aici, şi dacă era adevărat că ochiul electronic funcţiona bine, nu putea descoperi nicio fisură în sistemul de securitate. Dar un lucru era sigur: dacă banii ar dispărea, agenţii federali şi-ar da seama că furtul era o afacere pregătită din interior. Bănuielile i-ar viza imediat pe Alice şi pe

el. Nicio minte sănătoasă nu și-ar imagina o femeie atât de timorată ca Alice capabilă să fure trei sute de mii de dolari. Toate bănuielile s-ar îndrepta neîndoielnic asupra lui. Agenţii federali ar descoperi neîntârziat că are datorii, că nu-i era ușor să-i verse pensia alimentară soţiei, iar cariera lui bancară era departe de-a fi strălucită. O să-l hărţuiască într-atât încât, până la urmă, o să-l facă să cedeze. Chiar dacă s-ar ţine tare, chiar dacă n-ar reuși să-i dovedească vinovăţia, n-ar îndrăzni să-i cheltuiască. Nu i-ar da pace și, de îndată ce ar începe să se atingă de bani, l-ar hărţui din nou.

Nu o văzuse pe Kit toată seara. Cina a fost pregătită și servită de Flo. Întrebând-o de pe culoar unde se afla Kit, ea îi răspunse zâmbindu-i că doamna Loring se dusese la Downside, marele oraș vecin, la cincizeci de kilometri distanţă.

La orele două dimineaţa, o auzi pe Kit intrând în camera ei. Fu tentat să bată în ușa comună, dar reuși să se abţină. „Nu servește la nimic să grăbesc lucrurile", își zise. „Am tot timpul." Rămase întins și o ascultă cum umblă prin cameră. După un timp stinse lumina. Se gândi la Kit, întinsă în patul ei la trei metri de el. Se întrebă dacă și ea se gândea la el.

A doua zi dimineaţă, la ora nouă, mașina blindată se opri din nou în faţa băncii. Coborâră patru contabili; erau de la uzine și veneau să ia banii. Erau însoţiţi de patru gardieni; mecanismul era bine pus la punct. Șeriful îi prezentă lui Calvin pe cei patru bărbaţi apoi, însoţiţi de Alice, coborâră cu toţii la subsol; gardienii rămaseră în faţa băncii cu ochii și urechile la pândă. Calvin și Alice deschiseră zăvoarele de la camera blindată și doi contabili își scoaseră cheile pentru a deschide lăzile de lemn.

Vederea grămezii aceleia de bani, în bancnote mici de bancă, îl înmărmuri pe Calvin. Simţi cum i se usucă gura. Se uita la cei patru bărbaţi care numărau banii, împărţindu-și suma în funcţie de nevoile fiecărei uzine și-i băgau apoi în servietă.

Șeriful stătea în capul scării. Motocicliștii și cei doi gardieni păzeau intrarea de la bancă în compania lui Travers. În mai puţin de un sfert de oră, contabilii își luară banii și plecară.

În timpul zilei, Calvin nu încetă să se gândească la acea problemă, dar orice își imagina se izbea de același inconvenient:

dacă ar fura banii, ar deveni imediat suspectul numărul unu. Nu putea face nimic.

În seara aceea, în timp ce Alice, Miss Pearson și comandantul erau instalați în fața televizorului, iar Flo se ducea acasă la ea, el intră în bucătărie.

Kit călca o rochie. Îl privi și îi zâmbi.

— Nu vă interesează televizorul? întrebă ea întinzând rochia pe scândura de călcat.

— Televizorul mă interesează rar, spuse el rezemându-se de perete și privind-o. Vă deranjez?

— Bineînțeles că nu.

— Mâine e sâmbătă, zise el privind-o fix. Ce se poate face într-un cătun ca ăsta, sâmbăta?

Ea ridică din umeri și puse cârpa udă peste rochie.

— Nimic amuzant... Sunt vreo două, trei filme la Downside, dacă nu vă deranjează să mergeți așa departe.

— Vreți să veniți cu mine? o întrebă el. Nu-i vesel să mergi la cinema de unul singur.

Îndoi cârpa și o puse la locul ei.

— Mulțumesc, dar mâine nu sunt liberă. (Îl privi fix; ochii ei căpătară iar expresia ironică ce-l irita.) În plus, directorul băncii nu are nimic de câștigat să fie văzut în compania mea la Downside. Oamenii vorbesc foarte mult.

— Serios? făcu el încruntându-și sprâncenele. La asta nu m-am gândit. Îmi închipui că o să reușesc să-mi omor timpul într-un fel sau altul. E vrun teren de golf prin zonă?

— E unul destul de bun la Downside. Cel puțin așa pretinde comandantul Hardy... Eu nu mă pricep.

— Mă voi duce, poate, să arunc o privire.

Ținu rochia într-o mână, o examină cu un ochi critic, apoi o îndoi și se îndreptă spre ușă. Când trecu prin fața lui, o prinse blând cu mâna de braț.

— Ați spus alaltăseară că v-ați lăsa tentată. Am o idee care s-ar putea să vă tenteze.

Își trase brațul; o licărire străluci brusc în ochii ei căprui.

— Ce idee?

Ezită. Putea avea încredere în ea?

— Vreţi, cu adevărat, acei bani? întrebă el privind-o cu un aer sigur.

— Da, răspunse ea. De ce mă întrebaţi?

Ezită din nou, apoi reluă, fiind convins că nu se va putea descurca singur în afacerea aceea.

— Vorbesc de salarii, zise el. Nu mi-aţi spus dumneavoastră că dacă aţi fi în locul meu aţi fi tentată să le furaţi?

Se uită la el o bucată de vreme, cu faţa golită de orice expresie, apoi spuse liniştit:

— Serios? Chiar trebuie crezut tot ce spun oamenii?

— De ce nu? Când spuneţi ceva... şi credeţi ceea ce spuneţi, nu?

— Nu-i obligatoriu. (Băgă scândura de călcat într-un dulap.) Mai am de lucru. Am multe de făcut înainte să mă culc.

Se îndreptă spre uşă.

— Să vorbim astă seară, zise el. Vreţi să veniţi la mine în camera?

Ea se opri în pragul uşii, îl privi intrigată, păru că ezită un moment, apoi dădu afirmativ din cap.

— De acord, spuse ea.

Ieşi din bucătărie. El mai rămase câteva clipe, apoi urcă în cameră. Se aşeză, îşi desfăcu cravata, aprinse o ţigară şi începu să reflecteze.

Încă mai medita când o auzi pe Kit urcând scara şi intrând la ea în cameră. Urmă un moment lung de tăcere; el aşteptă, plin de speranţă. Clanţa de la uşa comună se mişcă şi uşa se deschise.

Intră şi închise uşa în urma ei. Calvin, aşezat, nu se mişcă şi o privi în timp ce se aşeza într-un fotoliu.

— Ei bine? întrebă ea privindu-l. Despre ce e vorba?

— Vreţi bani, zise Calvin. Puteţi să-mi spuneţi de ce?

— Nu-i greu. Vreau să scap din cătunul ăsta. Să nu mai muncesc ca o sclavă, câte zile mi-au mai rămas. Fiica mea să poată duce o viaţă plăcută, în loc să fie casieră la un cinematograf de mâna a treia. Vreau s-o scot de-aici, pentru a evita să facă prostia să se mărite cu un biet poliţai fără viitor, care nu-şi va câştiga decent existenţa niciodată, să poată să-şi

cumpere rochii frumoase şi să trăiască într-un mediu în care va găsi un soţ bogat.

— De ce nu s-ar căsători cu adjunctul şerifului? întrebă Calvin.

— Ca să rămână aici până la moarte, înconjurată de oameni mărginiţi, care-şi petrec timpul bârfind? Să economisească fiecare bănuţ, aşa cum am făcut eu, pentru că am fost atât de tâmpită să mă mărit cu un om de pe-aici? Eu ştiu ce înseamnă asta. O s-o duc de-aici. Măcar atât să fac pentru ea.

— S-ar putea să nu dorească să plece. Poate vrea să se căsătorească cu acel băiat. Poate că-i îndrăgostită de el.

Kit făcu un gest de respingere.

— E prea tânără ca să ştie ce vrea. Odată plecate de aici şi după ce-i voi arăta ce e lumea, va pierde orice dorinţă de a se mărita cu acel băiat.

— Până unde aţi merge pentru a pune mâna pe o adevărată comoară? întrebă Calvin.

— Vreţi să spuneţi, salariile?

Calvin încuviinţă cu un gest.

— V-am spus... Aş face orice, făcu Kit. Dacă credeţi că pot să vă ajut şi dacă partea mea este destul de mare, puteţi conta pe mine.

Calvin scoase un oftat lung.

— Va trebui să ne acordăm mutual încredere, zise el.

— Vă e frică de mine? întrebă ea zâmbind.

— De ce nu? zise el aplecându-se înainte, ochii strălucindu-i. Nu vă cunosc. L-aţi putea preveni pe şerif că am de gând să fur banii pentru salarii. Unde-aş ajunge?

— Dar eu, eu unde aş ajunge? întrebă ea izbucnind în râs. N-aş face niciodată aşa ceva. Mi-am petrecut viaţa aşteptând, sperând, rugând cerul să întâlnesc pe cineva ca dumneavoastră... Un bărbat care să nu se teamă de riscuri.

O privi, avu deodată intuiţia că se poate încrede în ea.

— Foarte bine. Atunci, aţi găsit omul în chestiune, zise el. Cu ajutorul dumneavoastră, am putea pune mâna pe acei bani... Trei sute de mii de dolari!

— Dar cum?

— Nu ştiu încă. Nu va fi simplu. Eu voi fi primul suspect.

— Deci, nu aveţi nici măcar o idee, fără a mai vorbi de un plan?

— Nu încă, dar acum am o complice; e cel mai important. Dacă vrem să reuşim, nu trebuie să precipităm lucrurile. Când vom opera, va trebui să fim siguri de noi.

— Sunt gata să-mi asum riscurile.

— Atunci, să ne gândim. Va trebui să punem toate şansele de partea noastră.

Se ridică și se îndreptă spre dulap. Se întoarse cu o sticlă de whisky.

— Să sărbătorim asta, zise el.

Îl privi, apoi examină sticla pe care el o ţinea în mână. Expresia ei îl intrigă.

— Eu nu beau, spuse ea sec. Nu beau niciodată.

Trecu pe lângă el și ajunse la ușă. El lăsă sticla și o prinse de braţ. Se priviră un moment, apoi ea își trase braţul.

— Pentru nimic, nu dau nimic, spuse ea. Nu complicaţi lucrurile.

Se retrase la ea în cameră, închise ușa și o încuie.

Calvin ridică din umeri. Își turnă o doză bună de whisky.

„O să aştept.", își spuse el cu jumătate de voce. „Ceea ce nu am azi, o să am mâine. Iar ea merită din plin."

Pentru prima oară, după ani de coşmaruri, dormi fără ajutorul luminii. Acum era liniștit; nu mai era singur.

○

Sâmbătă după amiază, Calvin se duse cu mașina la terenul de golf din Downside. Îl convinse pe gerant să facă o partidă de optsprezece găuri cu el. Acesta nu era câtuși de puţin încântat. Plănuise să-și petreacă altfel după amiaza și nu într-o dispută de golf, pentru că se temea de Calvin, acesta lăsându-i vag impresia că urma să facă faţă unei partide dificile.

Calvin era într-o formă ucigătoare. De la primele lovituri celălalt fu înmărmurit. Pur și simplu, nu era de forţa lui Calvin; la cea de-a noua gaură a acestuia, el era deja în urmă cu cinci. Au jucat totuși până la a optsprezecea gaură, dar nu făcea faţă lui Calvin care, în plină formă, izbea în minge ca un sălbatic; iar

aceasta zbura frumos drept în găuri.

Când partida s-a încheiat, gerantul zise:

— Aţi avea şanse bune la campionat. V-aţi gândit la asta?

— A fost o chestie de noroc, spuse Calvin. Ar trebui să mă vedeţi când nu sunt în formă. Infect. Pe curând, adăugă, strângându-i mâna.

Se duse la maşină şi se întoarse la Pittsville.

Făcuse o partidă excelentă pentru că mintea îi era absorbită de problema banilor. Jucase fără să se gândească la ceea ce făcea. De fiecare dată când ridicase mingea, lovise fără să se întrebe dacă aceasta se va agăţa, va devia sau va zbura. Dar ea zbura mereu drept la ţintă. Executase şi lovituri razante, la fel de reuşite. Mingea ar fi putut să treacă la câţiva metri de gaură, dar cădea mereu în ea.

Nu-şi pierduse după amiaza. Acum avea o idee pe care se grăbea s-o discute cu Kit. Când intră în garaj, văzu că furgoneta nu era acolo, ceea ce-l irită. Urcă în camera lui, se dezbrăcă, făcu un duş, apoi îşi trase pe el o cămaşă şi un pantalon de bumbac. Îşi apropie fotoliul de fereastră, pentru a reflecta la ideea lui. Puţin după ora şase, auzi zgomotul televizorului. La şase şi jumătate, furgoneta intră în garaj.

Era obligată să pregătească inevitabila cină. Deci, pe puţin trei ore nu se putea vorbi cu ea. Coborî.

Îi ieşi în cale pe când ea intra grăbită. Se opriră şi se priviră.

— Aţi jucat golf? întrebă ea.

— Am făcut o partidă... un rezultat destul de bun. Mi-a venit o idee, continuă el uitându-se drept în ochii ei. Putem vorbi astă seară?

Ea făcu semn că da.

— Pe la zece? întrebă el.

Ea acceptă.

Se duse în salon. Alice cosea un nasture la o bluză. Cei doi bătrâni, în încăperea alăturată, se uitau la televizor.

Calvin îşi dădu drumul într-un fotoliu. Zâmbi când Alice îşi ridică nasul. Ea se înroşi şi îşi întoarse repede privirea.

— Doamne, cât sunt de obosit! spuse el. Am jucat golf toată după amiaza. Dumneata ce ai făcut?

— Nimic, zise ea stânjenită... Ba... am făcut croitorie...

— Nu ţi se pare plicticoasă viaţa, aici? întrebă el privind-o.

Această fată searbădă, slabă şi palidă devenise dintr-o dată esenţială pentru proiectele lui financiare.

— Nu... nu, nu mi se pare deloc plicticoasă, zise ea. Iubesc acest oraş.

— Nu te duci niciodată să dansezi?

— Nu, răspunse ea înroşindu-se violent. Dansul nu-mi spune nimic.

— Dar ar trebui, spuse el amabil, dând din cap. Ești tânără, doar n-o să-mi zici că nu ai un prieten.

— Nu... nu am, spuse înroşindu-se şi mai tare.

— Apropo, reluă el după un moment de tăcere, voiam să-ţi vorbesc despre contul doamnei Reever. N-am putea să-i sugerăm să-și investească banii în valori ceva mai interesante decât acele plasamente cuminţi?

Aflase ceea ce voia să ştie şi schimbă în mod deliberat subiectul. Alice, ca prin farmec, pierdu orice timiditate. Timp de o jumătate de oră discutară despre investiţiile doamnei Reever, întrerupţi fiind de Miss Pearson şi de comandantul Hardy care văzuseră programul de la ora şase şi care doreau să discute cu tânăra generaţie.

După cină, Alice şi cei doi bătrâni se uitară la televizor. Calvin se scuză, pretinzând că are de scris ceva şi se duse în camera lui.

Se întinse pe pat, aprinse o ţigară şi examină ideea care-i venise pe terenul de golf. Cu cât o aprofunda, cu atât se convingea de rentabilitatea ei.

În fine, puţin după ora zece, uşa dintre cele două camere se deschise. Kit intră în camera lui, se îndreptă spre unul din fotolii şi se aşeză.

— Ei bine, ce idee v-a venit? îl întrebă uitându-se la el.

Calvin zăcea nemişcat, pe pat, şi contempla o pată imaginară pe tavan.

— Veţi fi poate surprinsă aflând că Alice cu amicul ei se gândesc să fure salariile uzinelor din Pittsville. Ce ziceţi de asta?

— Nu prea înţeleg, răspunse Kit încruntându-și sprâncenele. Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi înţeles perfect. Dacă banii vor dispare, agenţii federali îşi vor da seama că lovitura s-a făcut din interiorul băncii. O vor bănui pe Alice, ori pe mine. Ei bine, Alice va plăti oalele sparte.

— Nimeni nu va crede niciodată că ea e în stare de un asemenea lucru, spuse Kit cu un gest de nerăbdare.

— Aşa e, dar vor putea crede că prietenul ei a convins-o să-i împrumute cheile şi să-i explice funcţionarea ochiului electronic... În acest caz, vor crede tot.

— Dar nu are niciun prieten; nu-i genul ei. Ce v-a apucat?

— O să aibă unul, spuse Calvin surâzând, şi încă unul nostim. O să înşface cei trei sute de mii de dolari şi se va volatiliza.

— Explicaţi-vă, zise ea sec. (Era încordată şi îl pândea.)

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că Alice poate s-o facă. Nu uitaţi că a trebuit să păstreze cele două chei de la camera blindată după ce Lamb a avut atacul. A avut tot timpul, înainte ca eu să ajung, să-şi facă o dublură după cheia mea. Nu avea nevoie decât de o bucată de săpun. Dă matriţa amicului ei care face o copie. Îi explică şi funcţionarea ochiului electronic. Șpilul e că dispozitivul nu funcţionează dacă luminile din bancă sunt aprinse. Aşa că amicului nu-i rămâne decât să scoată toate becurile, în afară de cel de la subsol şi să apese pe comutatoare. Din stradă nu se vede lumina de la subsol când e aprinsă, iar sistemul de alarmă nu poate funcţiona.

— Numai că Alice nu are un amic şi nici nu prea o văd în stare să-şi găsească vreunul, obiectă Kit dezamăgită.

— Va avea în curând unul şi ei doi or să umfle banii.

— Dar cum veţi proceda ca să-i găsiţi un iubit? întrebă Kit.

— O viclenie, reluă Calvin ridicându-se din pat. (Se duse la dulap şi luă o sticlă de whisky.) Sigur nu vreţi? o întrebă arătându-i sticla.

— V-am spus doar că nu beau. O viclenie? Ce înţelegeţi prin asta?

Calvin îşi turnă un pahar, apoi se aşeză pe marginea patului.

— Alice nu va şti că are un iubit, şi totuşi va avea unul. De fapt, nici nu va exista, dar, după ce banii vor dispare, poliţia va fi absolut convinsă că amicul ei a făcut-o.

— Şi cum veţi proceda? întrebă Kit, ai cărei ochi căprui

manifestau un real interes.

— Nu avem decât două persoane de convins, pe comandantul Hardy și pe Miss Pearson. Când poliția îi va interoga, ei o să povestească întâmplarea cu acel iubit. Și, bineînțeles, noi doi care îl vom fi văzut. Noi vom ști că e un mit, dar bătrânii vor fi convinși că el există.

— Sunt ei bătrâni, dar nu și nebuni.

— Știu, știu. Nu spun că o să fie ușor, dar dacă ne dăm silința, o să meargă.

— Tot nu-mi dau seama ce avem de făcut.

— Avem timp, zise Calvin. (Bău un pic de whisky, așeză paharul și își aprinse o țigară.) Avem tot timpul, ceea ce-i formidabil. Cât timp Lamb e bolnav, eu conduc banca. El nu va putea lucra încă luni de zile. Mai întâi trebuie să creăm personajul iubitului. O să-i mărturisiți lui Miss Pearson descoperirea: Alice are un iubit. O să-i spuneți că ați văzut-o cu el; Miss Pearson o să-i spună comandantului. Că doar trăncănesc toată ziua. O s-o convingeți pe Miss Pearson să nu-i vorbească despre asta lui Alice, care e așa de timidă. Cum amândoi o iubesc foarte mult, nu le va fi greu să tacă.

— Dar nu iese niciodată seara, zise Kit exasperată. Stă tot timpul în fața televizorului. Cum o să înghită treaba cu băiatul, când ea nu iese niciodată cu el?

— M-am gândit la asta, spuse Calvin. Veți fi surprinsă să constatați până unde m-am gândit la afacere asta. Peste câteva zile, Alice nu se va mai uita la televizor. Va avea de învățat pentru un examen profesional. Va petrece cinci seri pe săptămână în camera ei. Asta nu va fi un secret pentru nimeni. Dar, din când în când, în timp ce bătrânii se uită la televizor, Alice va coborî tiptil și va ieși să-și întâlnească prietenul.

— Cum așa?

— Cu toții ne lăsăm hainele în vestibul. În timp ce Alice va fi în cameră, pregătindu-se pentru examen, o să-i luați pălăria și pardesiul. O să le spuneți bătrânilor că Alice a ieșit; dovada? Pălăria și pardesiul dispar. Apoi, le veți pune la loc. Bătrânii vor avea impresia că Alice s-a întors. Simplu ca bună ziua.

Kit rămase nemișcată câteva clipe. Reflecta. Apoi, brusc,

aprobă.

— Asta ar putea să ţină, bineînţeles. E o viclenie şi ar putea să meargă. Comandantul Hardy şi Miss Pearson vor ştii că Alice are un iubit pentru că eu le voi spune... E de-ajuns?

— Nu. Va trebui ca ei să-l vadă. Asta se poate aranja. Deocamdată nu vă dau decât tema ideii mele. De detalii, ne vom ocupa mai târziu, dar sunt convins că vom reuşi să inventăm un iubit convingător.

Kit întinse mâna să ia o ţigară din pachetul de pe masă. O aprinse, aruncă chibritul în scrumieră şi trase lung în piept. Se uita la peretele din spatele lui Calvin. Expresia îi trăda intensitatea concentrării.

Calvin o observa şi bănuia ce se întâmplă în mintea ei.

— Sunt poate tâmpită, dar... totuşi! spuse ea brusc. Admit că putem inventa un iubit plauzibil, chiar dacă el nu există. Admit şi că ar fi putut s-o convingă pe Alice să-l ajute să fure banii. Admit că poliţia poate să accepte această eventualitate. Dar ce se va întâmpla cu Alice? Dacă aruncăm pe ea toată răspunderea, cum o vom convinge să fugă? Şi cât timp le va trebui s-o prindă? După care o vor interoga; îşi vor da repede seama că ea nu are nici în clin nici în mânecă cu furtul şi că n-a avut în viaţa ei vreun prieten.

Calvin îşi scutură scrumul de la ţigară. Privirea i se pierdea undeva, departe.

— Nu o vor prinde niciodată. De fapt, aici e şmecheria. O s-o găsească poate, dar nu o vor prinde niciodată.

Kit îşi ridică părul cu un gest enervat.

— Dar mai terminaţi cu enigmele! Dacă o vor găsi, asta înseamnă că o vor prinde.

— Nu neapărat, răspunse el fără s-o privească. O s-o găsească, dar ea nu va mai fi în măsură să... cum să zic!... să vorbească.

O tăcere grea se lăsă în cameră. Calvin continuă să privească în pământ, fredonând. Kit se cutremură, strângându-şi pumnii între genunchi; era albă ca varul.

— Asta depinde de cât de mult doriţi să obţineţi acei bani, spuse în sfârşit Calvin. Eu îi vreau. Sunt hotărât. Nimeni nu mă

va împiedica să-i iau. Nimic nu mă va opri.

Ea nu se clintise. Se sufoca. Încât, şi se întrebă dacă nu cumva, se înşelase în privinţa ei. „Dacă nu are curajul să meargă până la capăt”, îşi spuse, jenat, „o să-mi creeze probleme. S-ar putea să am două crime pe conştiinţă... Alice şi ea. N-o să renunţ la acest proiect numai pentru că ea nu are curajul să mă ajute. Va trebui să-mi găsesc un alt complice, dar mai întâi va trebui s-o reduc la tăcere.

— Cred c-o să beau un pahar, zise Kit cu o voce răguşită.

Turnă whisky în paharul lui, care era gol, şi i-l întinse. Îşi dădu seama că-i tremura mâna când luă paharul. Bău whiskyul dintr-o-nghiţitură, se scutură şi se lăsă pe spate în fotoliu. Strânse paharul cu atâta putere că i se albiră falangele.

— Trebuie să existe o altă cale, zise ea.

— Perfect, dacă credeţi, spuse Calvin observând-o; numai să mi-o spuneţi. Pentru că ei vor ghici imediat că banii au fost furaţi de cei de la bancă. Adică eu sau Alice. Altă variantă nu există.

— Trebuie să existe o altă posibilitate, repetă ea.

Două pete mici roşii îi colorau obrajii. Se uita la sticla de whisky de pe noptieră. Calvin se ridică, luă sticla şi-i turnă cu generozitate.

— N-o să aveţi nimic de făcut, zise el. De Alice mă voi ocupa eu. (O privi golindu-şi paharul.) Ar trebui s-o luaţi mai încet, zise el brutal. Vreţi să vă îmbătaţi?

— N-o să mă îmbăt.

Puse sticla la loc şi se duse să se aşeze pe pat.

— M-am gândit la asta, spuse el. Nu-i altă cale. Trebuie să vă hotărâţi dacă Alice contează mai mult decât trei sute de mii de dolari. Doar atât. Nu va fi primul meu omor. Am asasinat o grămadă de oameni în timpul războiului... şi nu numai soldaţi, ci şi civili care mă încurcau. Am aşteptat ani de zile ocazia de-a pune mâna pe o sumă mare de bani fără niciun risc. Dumneavoastră mi-aţi dat ideea. (Se opri, apoi continuă pe un ton incisiv.) Vă înşelaţi dacă credeţi că mai puteţi da înapoi. Sper că vă daţi seama.

Ea se ridică şi se îndreptă spre sticla de whisky. Se servi din

belşug.

— E o ameninţare? întrebă ea.

— Spuneţi-i cum vreţi. Suntem amândoi în aceeaşi barcă. Daţi-mi o idee care să ne permită, mie şi lui Alice, să nu fim bănuiţi. Vă ascult. Dar nu pierdeţi din vedere că v-am spus prea mult ca să mai daţi înapoi. Sunt un om înţelegător. Sugeraţi-mi o idee care să vă satisfacă scrupulele fără a mă expune şi vă urmez.

— Am să mă gândesc la asta, spuse ea cu o voce neutră ajungând la uşă.

— Mâine o voi convinge pe Alice să înceapă să se pregătească pentru examenul de la bancă, zise Calvin. Avem timp, dar nu e cazul să-l risipim.

Fără să-l privească, Kit intră în camera ei luând și paharul de whisky. Calvin o auzi răsucind cheia.

El stătu câtva timp pe marginea patului. Fuma și fredona. Se ridică brusc și începu să se dezbrace.

Își trase pe el pijamaua, își puse halatul de casă și se duse la baie să-și facă toaleta. Când reveni în cameră, își aprinse o ţigară; apoi contemplă uşa comună; după un timp, stinse ţigara. Fără să facă zgomot, se duse la ușă și apăsă încetișor clanța. Ușa cedă și o deschise larg. O lampă de carte era aprinsă. Kit era în pat.

Se priviră. Intră și închise ușa în urma lui. Un val de triumf și de satisfacţie îl inundă. Găsise modalitatea de a-l face să priceapă că-i adopta planul.

Când ajunse lângă pat, ea stinse lumina.

CAPITOLUL IV

— Va trebui să decidem, spuse Calvin, ce vom face cu banii după ce-i vom avea.

Era singur cu Kit în bucătărie. Casa era pustie. Bătrânii și Alice se duseseră la biserică. Flo era liberă duminica și Kit pregătea masa de prânz. Calvin se aşeză pe un taburet, mai departe de ea, cu o ţigară în colţul gurii.

— În ceea ce mă privește, totu-i clar, zise Kit. Știu ce am de făcut cu partea mea.

— E o sumă de trei sute ele mii de dolari. Îi vom împărți pe din două… O sută cincizeci de mii fiecare.

— Da… Întotdeauna am visat să am o asemenea sumă.

— Poate că ai visat, zise el, lăsând să cadă scrumul de la țigară. Dar nu cred că te-ai gândit îndeajuns de mult.

Tonul vocii lui o făcu să-și ridice capul. Îl privi întrebător:

— Ce vrei să spui?

— Adevărata problemă va apare de-abia după ce vom avea banii. Tot bănetul ăsta e în bancnote de hârtie. Și sunt multe. E de la sine înțeles că nu le putem depune în vreo bancă. Chiar și într-un seif ar fi primejdios. Agenții federali au dreptul să scotocească și prin seifuri. Va trebui să fim foarte atenți să nu cheltuim din ei… fără discernământ. Dacă nu vrem să atragem atenția agenților federali.

— Eu am intenția, spuse ea cu un gest de nerăbdare, să vând casa și să părăsesc cătunul ăsta. Banii din vânzarea casei o să-mi permită să plec și să-i cheltuiesc cum îmi place.

— Aici te înșeli. Nu-i așa de ușor de plecat. Dar nu asta-i problema. Chiar dacă tu pleci, eu oricum nu plec. Am da de bănuit dacă am părăsi orașul amândoi în același timp.

— Nu înțeleg de ce. Nu suntem obligați să plecăm împreună. Ai putea pleca și tu câteva luni mai târziu. Nimănui nu i s-ar părea ciudat.

— În dimineața asta, zise Calvin, ți-e creierul nițel încețoșat. Sunt directorul băncii. Nu am alte resurse. Nu voi putea demisiona de pe o zi pe alta și să părăsesc orașul. Agenții federali vor fi curioși să știe ce voi face, cum îmi voi câștiga existența. Asta îi va interesa cu atât mai vârtos după ce banca, al cărei salariat sunt, va fi atacată. Pricepi?

— Asta-i treaba ta, spuse Kit. Eu știu ce am de făcut.

— Dacă ești așa de tâmpită să crezi că vei putea cheltui atâta bănet fără să-ți pese, o să dai repede de belea. În fiecare oraș e câte un agent federal care se ocupă de noii veniți. El se va interesa de unde ai banii. Va face o anchetă și va descoperi că vii din Pittsville, oraș unde a fost atacată o bancă. Va face o

anchetă... vei intra într-o încurcătură... şi eu la fel...

— O să mă descurc eu. Nu mi-e frică. Tot ce vreau sunt banii.

— Dacă nu ne putem folosi de bani, e inutil să-i furăm, spuse el liniştit.

— Unde vrei să ajungi? întrebă ea întorcându-se spre el, iritată. Ce-i cu tine?

— Nu-i decât o cale ca noi să scăpăm, după ce vom avea banii. Și spun *noi*, căci suntem în aceeași oală, neputând fura banii unul fără celălalt. E normal ca tu să te gândeşti la tine şi eu să mă gândesc la mine, dar cum nu o putem scoate la capăt unul fără celălalt, trebuie să lucrăm împreună.

Ea se aşeză la masa din bucătărie. Își încrucișase brațele pe piept şi îşi legăna picioarele lungi.

— Ce-ar fi să-mi spui ce-ţi coace mintea? De ce tot baţi câmpii? Ce e?

— O să ne căsătorim, zise Calvin arborând zâmbetul lui irezistibil. E singura soluție.

Ea încremeni; ochii îi trădară surpriza și sila:

— Oh, nu! Nu mă mărit cu tine. Mi-a fost de-ajuns un soţ.

— Nutresc exact aceleași sentimente ca și tine, dar e singura cale de-a o scoate la capăt. Nu suntem obligaţi să rămânem căsătoriţi mult timp. Doar cât va fi necesar.

Îl urmărea, meditând. Învățase să-i admire resursele minții și reluă calm:

— Nu am niciun chef să mă mărit cu tine, dar te ascult. De ce aşa e mai sigur?

— Ar părea foarte firesc dacă eu, locatarul tău, m-aş îndrăgosti de tine și aș vrea să mă căsătoresc cu tine. Trebuie să ne asigurăm că toate actele noastre par fireşti. Tot ce vom face va fi analizat, judecat. Și apoi, e normal ca după căsătorie să vinzi casa şi eu să demisionez. Putem oricând pretinde că nu avem niciun viitor la Pittsville, ceea ce e adevărat. Vom utiliza capitalul tău și micile mele economii ca să ne ducem în Sud, unde sperăm să găsim o pensiune mai rentabilă şi pe care o vom gestiona împreună. Această poveste e cât se poate de plauzibilă şi ne-ar permite să plecăm fără a stârni vreo bănuială.

— Foarte bine, făcu ea ridicând din umeri. Dar nu cumva asta

vrea să însemne cumpărarea altei pensiuni? Eu nu-mi asum riscul unui furt de bani pentru a mă trezi patroana unei noi pensiuni... Trebuie să-ţi intre bine în cap treaba asta.

— Putem merge să ne petrecem luna de miere la Las Vegas, răspunse Calvin dând din cap. E un oraş în care te distrezi, unde mergi să-ţi petreci luna de miere. Am acolo un amic bun care-i patronul unei case de jocuri. Nu l-am mai văzut de ani de zile, dar ştiu că mă pot bizui pe el pentru că-mi e foarte îndatorat... I-am salvat viaţa în timpul războiului. O să folosesc o parte din capitalul nostru la joc şi voi câştiga. Va avea grijă amicul meu de asta. De fapt, voi câştiga o sumă frumuşică. Ne vom trezi dintr-o dată cu mai mulţi bani decât aveam la plecare şi asta ne va schimba gândurile. În loc să cumpărăm o pensiune de familie, vom cumpăra ceva mai important, un motel în Florida. Cunosc şi pe unul care are un motel de vânzare. O să-l cumpărăm de la el. Nu-i un palat, dar dacă ne apucăm de treabă, o să ne aducă bani. Căci falsificarea contabilităţii e specialitatea mea. Încetul cu încetul, punem banii furaţi la bancă, lăsând să se creadă că e vorba de beneficiile motelului, în trei sau patru ani, vom avea destui bani în bancă pentru a trăi din dobândă. În acel stadiu, vom fi liniştiţi. Ne vom putea despărţi şi dispune fiecare liber de banii lui fără a-l pune pe celălalt în pericol.

— Ai spus trei sau patru ani? întrebă Kit cu o voce ascuţită.

— Da.

— Dacă tu crezi că eu voi aştepta trei sau patru ani pentru a cheltui aceşti bani...

— Dacă nu poţi aştepta atât de mult, o întrerupse Calvin, atunci mai bine renunţăm. E vorba de trei sute de mii de dolari, destui să ne asigurăm liniştea până la moarte. Dacă facem cea mai mică greşeală, amândoi ajungem pe scaunul electric. Nu uita asta!

Se ridică, părăsi încăperea şi urcă în camera lui fredonând, fiind sigur că-l va asculta.

Noaptea lor de dragoste a fost mai mult decât o decepţie. El conta pe un temperament sălbatic şi pasionat. Iar ea s-a comportat ca o prostituată. Avea sentimentul că i s-a abandonat numai din cauza whiskyului pe care îl băuse. S-a desprins de

lângă ea scârbit și s-a întors în camera lui. Fusese aventura cea mai lamentabilă din câte trăise vreodată.

Nu avu ocazia să stea de vorbă cu Alice decât după cină, în timp ce bătrânii își făceau siesta și Kit spăla vasele. O găsi în salon citind ziarul de duminică; el intră și se așeză. Se simți imediat încurcată, îi oferi ziarul, apoi, după ce o refuză politicos, Calvin deschise revista pe care o adusese; ea făcea eforturi zadarnice de a-și continua lectura; îi era imposibil să se concentreze.

El se prefăcu că-i absorbit de lectură până în momentul când și-a dat seama că se va ridica și va pleca. Atunci lăsă în jos revista:

— M-am gândit mult la dumneata, Alice, spuse el calm. Aș putea să-ți vorbesc o clipă despre cariera dumitale?

Se înroși, păli, scutură capul, lăsă să-i alunece ziarul și îl privi cu ochi speriați, ca un iepure luat prin surprindere.

— Munca dumitale m-a impresionat mult, reluă Calvin, pe un ton de director. Îți pierzi timpul la Pittsville. (Apoi deveni curtenitor.) Ar trebui să fii mai ambițioasă.

Sorbindu-i cuvintele de pe buze, Alice continuă să-l privească cu ochii holbați.

— Nu... nu înțeleg, domnule Calvin, zise ea.

— O fată ca dumneata ar trebui să lucreze la centrală. Au nevoie permanent de colaboratori inteligenți și harnici. Îmi dai voie să le vorbesc la centru despre dumneata?

În spatele lentilelor strălucitoare ale ochelarilor, ochii lui Alice se făcură cât niște farfurii.

— Dar nu mă vor angaja niciodată, spuse ea, cu respirația tăiată.

— Ba cum să nu, răspunse el. (Apoi se opri; capcana era pusă; reluă.) Dar trebuie mai întâi să dai un examen de promovare. Ceea ce nu-i greu. E de-ajuns să te înscrii la cursul fără frecvență. Asta nu te costă nimic. De asta se ocupă administrația. (Zâmbetul lui înflori.) Evident, va trebui să lucrezi seara, câte două sau trei ore. Te-ar deranja așa ceva?

— O, nu! Bineînțeles că nu! spuse ea cu un entuziasm patetic.

— Foarte bine, o să mă ocup de asta, făcu el cu un gest larg.

Va trebui să renunţi la televizor. O să fie greu?

Făcu semn că nu.

— Ar fi minunat, spuse ea, să trăiesc la San Francisco.

— Perfect. Ei bine, mâine rezolv treaba asta.

Zâmbi, se ridică şi ieşi. „Hotărât, merge prea bine”, îşi zise urcând scara. Acum terenul era pregătit şi Kit putea s-o pună la curent pe Miss Pearson că Alice urma să dea un examen bancar şi că-şi găsise un iubit.

Fredona când ajunse în capătul scării; observă brusc că o fată îl privea şi aştepta să treacă. Se opri şi o privi; un fulger îi străluci în ochi.

Fata era tânără şi drăguţă, ba chiar frumoasă. Era într-un maieu alb şi un pantalon scurt alb. Sub braţ avea o rachetă. Ţinuta ei îi permise lui Calvin să-i aprecieze liniile; îşi plimbă privirea pe trupul tânăr, fără să încerce să-şi ascundă admiraţia.

— Îmi pare rău, zise el. (Arboră zâmbetul curtenitor.) Nu v-am văzut... Sunteţi Miss Loring, desigur?

— Chiar ea. Trebuie să fiţi domnul Calvin. Mi-a spus Kit că locuiţi aici.

Îi zâmbi, iar el înţelese imediat că-i făcuse impresie bună. Urcă ultimele trepte şi îi făcu loc.

— Vă duceţi să jucaţi tenis? întrebă el, pe când ea cobora scara.

— Da... Nu se întâmplă des... De fapt, duminica e singura zi în care pot să mă relaxez.

— Mi s-a spus că lucraţi seara. De aceea nu ne-am întâlnit până acum.

Nu-i venea s-o lase să plece. Acea tinereţe şi prospeţime avea ceva plăcut şi excitant.

— Aşa e, zise ea, ridicând racheta în semn de salut.

Ea coborî scara. El o urmări, iar privirea lui întârzie pe silueta tânără. Când ieşi din casă şi închise uşa în urma ei, simţi un sentiment brusc de plictiseală şi de singurătate. Se gândise să facă o partidă de golf, dar asta nu-i mai spunea nimic. Se duse în camera lui, se aşeză şi privi pe fereastră.

Probabil că ar fi fost flatat dacă ar fi putut citi în gândurile lui Iris Loring pe când aceasta se urca în furgonetă şi demara.

„Dumnezeule... ce bărbat!” își spunea ea. „Seamănă cu un artist de cinema. Ce privire! Am avut senzaţia că mă dezbracă, dar nu vulgar. Era mai degrabă ceva excitant. (Începu să râdă.) Iată un bărbat care ştie ce vrea... Ce zâmbet!... Bărbat, nu glumă!”

Ken Travers o aştepta la Country Club. Jucară două seturi în viteză, apoi se aşezară sub un pom să mai stea de vorbă.

— Ken... Sunt neliniștită, zise brusc Iris. Poate că mă înşel, dar am impresia că Kit a început iar să bea.

— Of, fir-ar să fie! zise Travers, necăjit. Ce te face să crezi asta?

— Când era în criză... acum mai bine de doi ani... avea privirea fixă și sticloasă. Așa ghiceam atunci că băuse. Azi dimineaţă, când a venit la mine în cameră, avea aceeași privire.

— Și ce-o să faci?

— Nu știu. Nu-mi vine să cred că o va lua de la capăt, după cât a pătimit. N-aş mai avea curajul să retrăiesc acea oroare.

— Dar trebuie să faci ceva, spuse Travers pe un ton energic. S-a sacrificat pentru tine. Recunosc că nu am niciun motiv s-o apreciez pe maică-ta. Nu mă iubește și se opune căsătoriei noastre, dar o admir totuși pentru ceea ce a făcut pentru tine. Acum, că are nevoie de tine, n-o poţi abandona. De ce n-o întrebi?

— Nu va recunoaște niciodată. Cred că ar trebui să-i vorbesc doctorului Sterling. El cunoaște toată povestea. Tot ce-aş putea eu să spun nu va servi la nimic. Și e posibil să mă-nşel. Dar toată dimineaţa numai la asta m-am gândit; trebuia să-ţi vorbesc.

— Ei bine, supravegheaz-o, spuse el punându-și mâna pe mâna ei. Dacă tu crezi că iar bea... ei bine, doctorul Sterling îi este prieten. Ai putea să-i vorbești.

— Sa văd cum se prezintă astă seară. Hai să luăm un ceai. Poate că mă-nşel. Sper să nu fie așa, zise ea ridicându-se. Numai gândul că acea perioadă îngrozitoare ar putea să reînceapă.

Se îndreptară tăcuţi spre salonul de ceai. După ce au fost serviţi, au luat-o prin soare sorbindu-și ceaiul și se uitară la un meci de dublu pe un teren vecin.

— L-ai văzut pe Calvin? întrebă deodată Travers.

— Am dat peste el, azi dimineaţă, tocmai când ieşeam din casă. Ce bărbat!

— Da, zise Travers aruncându-i o privire incisivă. Nu ştiu ce să cred. Există ceva în tipul ăsta care-mi displace profund... Mă întreb ce poate fi.

— Eu ştiu, spuse ea râzând. E tipul de bărbat pe care toţi ceilalţi sunt geloşi. Îmi aminteşte puţin de Cary Grant. Parcă-i actor de cinema.

— Crezi? întrebă Travers zâmbind încurcat. Nu-i chiar așa de frumos. Nici șeriful nu știe ce să creadă. Zice că trebuie să fie al naibii cu femeile.

— Vezi, ești gelos. Pariez că a tulburat-o pe biata Alice. Gândește-te, să stai închisă în bancă douăsprezece ore pe zi singură cu acest Don Juan!

— Atâta timp cât tu nu ești tulburată! spuse Travers calm.

Iris se uită la el; ochii-i scânteiară.

— Asta te necăjește? întrebă ea.

— N-aş zice. Tu nu-l vezi des, nu-i aşa? zise Travers luându-i ceaşca goală. Vrei să mai facem un set?

— De acord. Ken... chiar dacă aș avea vreo șansă să-l dau gata, tot pe tine te-aș alege.

Îi zâmbi încântat, apoi, luând-o de braţ, o antrenă spre un teren liber.

○

La sfârșitul săptămânii, Alice își începuse cursul la fără frecvenţă, iar Kit insinuase faţă de cei doi bătrâni că o zărise pe Alice la braţul unui băiat frumos. Bătrânii fură încântaţi și-i promiseră lui Kit să nu-i pomenească nimic lui Alice, ca nu cumva să se simtă prost.

Iris nu mai știa ce să creadă de bănuielile pe care le avusese în privinţa mamei sale; o supraveghease toată săptămâna fără să observe nimic care să-i confirme că aceasta începuse din nou să bea. Își dăduse seama ca mama ei era alcoolică la puţin timp după ce împlinise șaptesprezece ani, la câteva luni după moartea tatălui ei. Într-o seară fierbinte de vară, întorcându-se de la colegiu, o găsi pe Kit stând nemișcată, cu faţa cadaverică, cu privirea sticloasă, la o masă, cu o sticla de whisky goala în

faţă. Iris nu putuse să uite niciodată acea scenă. Kit era incapabilă să vorbească sau să se mişte. Înspăimântată, Iris îi telefonase doctorului Sterling, medicul familiei de la instalarea lor la Pittsville. O ajutase pe Iris s-o pună pe maică-sa în pat şi o conduse pe fiica speriată la parter, pentru a-i vorbi.

Îşi va aminti cât va trăi ceea ce-i spusese doctorul Sterling, cu vocea lui blândă şi calmă.

— N-ai de ce te teme, draga mea. Mama dumitale a dus o viaţă foarte grea, a fost nefericită. Eşti destul de mare ca să ştii. Tatăl dumitale n-a fost foarte şic... ca să nu spun mai mult. Acum că-i mort, mai bine să nu mai vorbim despre el. Dar pot să-ţi spun că n-a fost un soţ bun. N-a ajutat-o deloc pe mama dumitale, iar ea a făcut tot ce-a putut ca să-şi păstreze căminul. Dacă nu te avea pe dumneata, s-ar fi putut recăsători. Dar bărbaţilor nu le place să se trezească cu o fată vitregă de şaptesprezece ani pe cap. De aceea, în lunile din urmă, a încercat să câştige suficienţi bani ca să-ţi poţi termina studiile. S-a surmenat. Noaptea, când dumneata dormeai, lucra într-un bar de noapte ca să mai facă rost de ceva bani. Iar în meseria asta, trebuie să bei. Unii oameni suportă băutura, alţii nu. E şi cazul mamei dumitale. Alcoolul e primejdios. Poate să te dea gata. A doborât-o pe mama dumitale. Alcoolismul nu-i o crimă. Publicul are idei greşite în legătură cu acest subiect. E o boală precum diabetul şi, în general vorbind, tocmai asta nu s-a înţeles încă. Anumite persoane, când absorb alcool, trebuie să continue să bea, iar această nevoie se agravează întruna. E ceea ce i s-a întâmplat mamei dumitale. Poate fi vindecată. Îţi va fi greu, dar e timpul s-o ajuţi puţin. Mâine, o voi convinge să meargă la sanatoriu. Sunt deja câteva luni de când ştiu ce i s-a întâmplat. Recunosc că ar fi trebuit să acţionez mai repede. Cât va lipsi, va trebui să începi să munceşti ca să câştigi nişte bani. Nu va fi greu. O fată ca dumneata, care a făcut studii, poate găsi de lucru, iar eu te voi ajuta. Dar prima urgenţă este ca mama dumitale să ajungă într-un sanatoriu. (Sterling îi zâmbi.) Nu-i cazul să fii atât de speriată. Asemenea lucruri se întâmplă zilnic, iar bolnavii se vindecă. Un lucru totuşi... După ce se vindecă, nu mai are voie să bea niciodată alcool. Trebuie să înţelegi asta. Poţi

s-o ajuți. Nu va mai avea voie să absoarbă nicio picătură de alcool. Altfel, va începe să bea din nou.

Kit stătuse două luni în sanatoriu. Iris devenise casieră într-un cinematograf din Downside. La rândul ei, Kit cumpărase pensiunea de familie cu banii pe care îi lăsase soțul ei. Iris și-a supravegheat mama luni de zile. Kit părea vindecată; iar acum, când de-abia se liniștise, Iris se alarma din nou. Continuă s-o supravegheze; dar, prima alertă depășită, nu mai văzu nimic care să-i fi dovedit că Kit începuse iar să bea.

Într-o seară (era la o săptămână după ce făcuse prima iluzie la iubitul lui Alice), Kit intră în camera lui Calvin. Era cât pe ce să țipe.

Un bărbat înalt, bine clădit, purtând o pălărie cu boruri largi și un palton bej cu martingală, se privea în oglindă. Avea mustață și favoriți negri. Vederea acestui necunoscut o cutremură; se opri în prag.

— Ce căutați aici? întrebă ea.

Necunoscutul se întoarse și îi zâmbi; îl recunoscu pe Calvin.

— Sunt Johnny Acres..., iubitul lui Alice, zise el. Cum ți se pare?

Își scoase pălăria și o aruncă pe pat, apoi își dezlipi mustața și favoriții falși. În timp ce ea îl urmărea scoțându-și pardesiul și punându-l în cuier, el zise:

— În amurg, nimeni nu mă va recunoaște. Acum trebuie să vedem cum facem ca domnul Acres să fie zărit de Miss Garson.

Kit se îndreptă clătinându-se spre fotoliu și se așeză.

— Trebuie ca domnul Acres să aibă o mașină, zise Calvin. (Deschise dulapul și luă o sticlă de whisky.) Hei! Nu mai e aproape deloc, zise el aruncându-i o privire incisivă. Tu mi-ai băut scotchul?

— E așa de grav? întrebă ea pe un ton morocănos.

— Dumnezeule, ai putea să-ți cumperi whiskul pe care-l bei, nu? spuse el cu mânie. (Își turnă ce mai rămăsese și azvârli sticla în coșul de hârtii. Ea îl privea pe furiș.) Deci, cum spuneam, Acres trebuie să aibă o mașină. Ca să câștigi bani mulți, trebuie să știi să și cheltuiești puțin. Am trei sute de dolari. Am nevoie de încă pe-atât. Îi ai?

Ea ezită, apoi aprobă.

— Pot să-i obţin, zise ea.

— Bun. Mâine seară ne vom duce la cinema la Downside. Niciun secret în asta. E timpul ca bătrânii să afle că nu-i vorba numai de o idilă sub acest acoperiş. Pe fiica ta ai anunțat-o?

Kit păli.

— Nu, spuse ea.

— Ei bine, trebuie să te grăbeşti.

Nu răspunse nimic.

— În timp ce tu vei fi la cinema, voi merge să cumpăr o maşină de ocazie, deghizat în Johnny Acres. O voi parca în spatele băncii până în ziua în care vom avea nevoie de ea.

— Eşti sigur că nu-i riscant? întrebă ea morocănos.

Faţa lui puternică se înăspri.

— Aştept de prea mult timp ocazia asta. Nu-mi pot permite nici cea mai mică neglijenţă.

În seara următoare, Fred Oakes, unul dintre vânzătorii târgului de mașini de ocazie „Triumph", văzu înaintând, sub proiectoarele care luminau sutele de mașini de vânzare, un bărbat bine clădit, purtând o pălărie cu boruri largi și un palton bej. Trecea fără grabă, de la o maşină la alta, examinându-le atent. Sâmbăta era ziua cea mai încărcată din săptămână, iar Oakes se afla acolo de dimineaţă. Îl dureau picioarele, era obosit. Spera ca noul venit să fie un client serios și să nu semene cu toţi fluieră-vânt care se perindaseră pe acolo toată după amiaza. Se îndreptă spre bărbatul care tocmai examina o mașină Lincoln veche, evaluată la nouă sute de dolari.

— Asta-i o afacere bună, spuse el apropiindu-se. O ocazie care nu-i de ratat, la preţul ăsta.

— Porniţi-o, răspunse bărbatul. Dacă se dovedește a fi în stare bună, m-ar interesa.

Oakes porni motorul. Remarcase, în trecere, că interlocutorul său, destul de chipeş, purta mustaţă şi favoriţi negri. Îi trecuseră patruzeci de persoane prin faţa ochilor în ziua aceea, încât aspectul acelui om nu-l frapa în mod deosebit, dar reţinu un detaliu: necunoscutul fredona întruna, când nu vorbea. Pe Oakes, mania asta îl agasa, aşa că, mai târziu, îi reveni repede în

minte.

Clientul îl sâcâi zece minute până să cumpere mașina. Discuția cea mai aprinsă se purtă în jurul prețului, dar Oakes era decis să facă o reducere serioasă; vânzător și cumpărător căzură de acord pentru suma de șase sute de dolari.

— Faceți-i plinul, zise cumpărătorul, care plăti în bancnote de zece dolari. Sunt grăbit.

— Să pregătesc actele, zise Oakes. Doar câteva minute. Îmi puteți spune numele și adresa dumneavoastră?

— Mă numesc Johnny Acres, răspunse celălalt. Locuiesc pe șoseaua Californiei 1447, în Los Angeles.

— Deci nu sunteți de pe aici? zise Oakes zâmbind.

— Nu, sunt într-o călătorie de afaceri. Am obiceiul să cumpăr o mașină când ajung într-un loc nou. După ce-mi voi regla afacerile pe-aici, o să vi-o aduc înapoi.

— Comerțul trebuie să meargă. Iar noi îl ajutăm, domnule Acres, prin vânzare și cumpărare.

Oakes se duse în birou, întocmi documentele, apoi se întoarse la Acres, așezat deja la volan. Îi întinse actele, îi strânse mâna și-l privi îndepărtându-se la volanul Lincoln-ului. Afacerea cea mai ușoară și cea mai simplă pe care o făcuse în ultimele luni.

Câteva zile mai târziu, comandantul Hardy îl zări pentru prima dată pe iubitul lui Alice. Pendula bătuse ora 11, iar comandantul terminase o problemă de cuvinte încrucișate înainte de-a se duce la culcare. Miss Pearson urcase deja; la fel și Kit. Comandantul era singur. Știa că Alice ieșise, pentru că pardesiul și pălăria ei nu mai erau în vestibul. De fapt, Alice era în pat, citea *Manualul băncii* și lua notițe, dar comandantul nu avea cum să știe. Nici nu se gândea că Kit, după ce-și pusese pălăria și haina lui Alice, ieșise pe ușa din dos ca să-l întâlnească pe Calvin, deghizat în Johnny Acres, care o aștepta la capătul aleii, în Lincoln-ul abia cumpărat.

Comandantul auzi o mașină oprind pe șosea și, întrebându-se cine putea fi, se duse la fereastră. Văzu o femeie, pe care o crezu Alice, coborând din mașină, apoi un bărbat bine clădit, îmbrăcat într-un pardesiu bej, care o însoțea. Îi văzu foarte bine

pentru că cei doi au trecut prin fața farurilor; se sărutară tandru şi comandantul aprobă dând din cap. Apoi femeia, pe care o credea a fi Alice, alergă pe alee; o auzi deschizând uşa de la intrare în timp ce însoţitorul ei urcă în maşină şi demară.

Ca să n-o pună în încurcătură, comandantul nu se mişcă. O auzi pe pretinsa Alice urcând scara, apoi stingând luminile și intrând la ea în cameră.

A doua zi dimineață, după plecarea lui Alice și a lui Calvin la birou, povesti ceea ce văzuse lui Kit și lui Miss Pearson.

— O să fie un cuplu frumos, zise comandantul.

Relatându-i lui Calvin cele povestite de comandant, Kit adăugă:

— Nu bănuieşte nimic. Mi-a fost frică, dar tu ai avut dreptate.

— O să mai repetăm figura, zise Calvin. Data viitoare va trebui să ne vadă bătrâna. După aceea, nu mai trebuie să ne batem capul. O să fie doi martori convingători.

După vreo trei zile, se întâmplă ca la televizor să nu fie nimic care să-i intereseze pe cei doi bătrâni. Miss Pearson și comandantul se hotărâră să joace cărți.

Calvin și Kit repetară scena pe care o mai jucaseră în fața comandantului și și-au dat seama, în timp ce se sărutau la lumina farurilor, că cei doi bătrâni îi priveau de după perdele.

— Nu mai avem mult și scăpăm de griji, declară Calvin puțin mai târziu. (Era întins pe pat, fuma și privea fix în tavan. Kit stătea în fotoliu și-l urmărea.) Avem acum doi martori care vor putea atesta existența lui Johnny Acres. Banii pentru plata următoare a salariilor vor sosi în ultima zi a lunii. Alice și cu mine vom lucra târziu în după amiaza aceea, pentru că va trebui să încheiem luna. (Își ridică încet capul și se uită la Kit.) Atunci vom încerca să dăm lovitura. Sper că nu te-ai răzgândit.

— Și Alice? întrebă Kit privindu-l.

— Nu-ți mai bate capul cu asta, zise Calvin. Vreau să știu numai dacă ești gata să dăm lovitura.

— O să ai tu grijă de ea? Vorbeşti serios? Ca și cum nici n-ar conta?

— Cel puțin, eu sunt cinstit, spuse Calvin răsucindu-și buzele într-un rânjetele disperare. O sacrific pe Alice pentru trei sute

de mii de dolari. Pentru mine, ea sau un iepure de tăiat e tot una. În schimb, tu faci o întreagă dramă din asta. Vrei sau nu banii?

Kit se înfioră. Privirea îi era sticloasă, broboane de sudoare îi inundară fața.

— Ești diabolic, spuse ea. Da, vreau banii, dar o să mă gândesc mereu la sărmana fată. Asta-i! Inutil să-ți bați joc de mine. Oricum, nu m-aș putea hotărî, fă-o, iar eu voi profita de rezultat.

— În sfârșit, o vorbă cinstită, zise Calvin pufnind. Bine. La sfârșitul lunii acționăm. Pană atunci, anunțăm logodna. (O privi.) Ai vorbit cu fiică-ta?

— Nu încă, spuse ea întorcând capul.

— Spune-i astă seară. Trebuie să afle prima.

— O să-i spun.

— Să recapitulăm, spuse el. Dacă ți se pare că am comis vreo greșeală pe undeva, spune-mi. (Expiră fumul pe nas adunându-și gândurile.) Joia aceea va fi ultima zi a lunii. Alice și cu mine vom rămâne la bancă și după ce banii vor fi aduși; vom avea o scuză legitimă pentru asta: va trebui să lucrăm târziu pentru închiderea de lună. Noi vom rămâne la bancă, iar banii fiind depuși acolo, șeriful sau Travers îi vor păzi. Ei știu că atâta timp cât banca-i luminată, seiful nu este protejat de ochiul electronic. Nu-și vor face probleme, pentru că ei știu că dacă cineva încearcă să pătrundă la subsol ca să ia banii, eu pot declanșa alarma apăsând pe un buton de sub biroul meu; în plus, poți fi sigură că vor fi cu ochii-n patru. În spate este o ușă care nu-i folosită niciodată. Dă spre o curticică unde am parcat Lincoln-ul. Această ușă este încuiată și zăvorâtă. În timp ce Alice va lucra, eu o s-o deschid. Cum și ea are o cheie, anchetatorii vor presupune că ea a făcut-o ca să poată intra Acres. (Făcu o pauză cam lungă, nedezlipindu-și ochii de pe tavan, încât Kit îl chemă la ordine.)

— Ei bine, continuă... și pe urmă?

— Pe urmă? reluă Calvin întorcându-și capul spre ea. Oribila pălărie a lui Alice se va transforma într-o aureolă. Sper să fie o aureolă. Cel puțin, așa cred. Asta-i pe urmă.

Kit se îngrămădi în fotoliu şi păli uşor.

— Altfel spuse, Alice moare la ora şapte fără cinci, spuse Calvin, iar tu trebuie să ajungi acolo exact în acel moment. Vii pe uşa din spate. Îţi tragi pe tine pardesiul lui Alice, îţi pui pălăria şi ieşim împreună de la bancă pe uşa din faţă; în timp ce eu închid uşa, tu te duci la maşină şi te urci în ea. Mergi cu un pas normal, fără să te grăbeşti sau să trenezi. Va fi momentul cel mai primejdios, dar e foarte important ca şeriful sau Travers să constate că Alice părăseşte banca. Nu văd de ce nu ne-ar reuşi. Va fi întuneric. Vei trece pe sub două sau trei felinare până ajungi la maşină. Pardesiul de culoarea muştarului va trebui să-l convingă pe şerif sau pe Travers că-i vorba de Alice. Ai priceput până aici?

— Continuă, spuse Kit cu o voce răguşită. Şi după aceea?

— Ne întoarcem aici. Bătrânii vor fi în faţa televizorului. Vei agăţa pardesiul şi pălăria lui Alice, după care vom juca o mică scenă pentru bătrâni. Vei urca în camera ta, iar eu voi striga destul de tare ca ei să poată să m-audă. O să zic să te duci la culcare. Ei vor crede, bineînţeles, că-i vorba de Alice. Când ne vom aşeza la masă, o să-i anunţ că Alice are o migrenă şi că s-a dus să se culce. Tu o să le spui că te-ai dus s-o vezi, i-ai dat două aspirine şi că doarme.

— De fapt, ce o să i se întâmple? întrebă Kit.

— Cadavrul ei va fi în birou la mine, zise Calvin.

Kit înţepeni, cu mâinile crispate.

— O s-o... o s-o laşi acolo?

— Nu te grăbi, zise Calvin. Să trecem în revistă punct cu punct. Cinăm. După cină, mă uit la televizor cu bătrânii, apoi mă duc în cameră la mine. Mă deghizez în Johnny Acres. Va trebui să mă duc la bancă pe jos. Asta o să-mi ia o oră bună. Uşa din spate de la bancă am lăsat-o deschisă. Voi scoate toate becurile, în afară de cel de la subsol, apoi voi aprinde. Asta va fi de-ajuns ca să blochez ochiul electronic. O să iau cheia lui Alice de la camera blindată, voi deschide lăzile în care se află banii şi-i voi pune în lădiţele de la subsol. Kit se apleca înainte.

— De ce? De ce să nu aduci banii aici?

— Locul cel mai sigur de păstrare a banilor e banca. N-o să le

dea prin cap niciodată să-i caute în lădițele alea. De asta sunt sigur. E cea mai bună ascunzătoare. Oricum, nu vom putea dispune de acei bani o bucată de timp și o să stea ascunși acolo.

Ezită, apoi aprecie ingeniozitatea și ridică din umeri.

— Bun. Și după aceea?

— Va fi rândul tău să vii la bancă. Tot pe jos. Ar fi dezastruos dacă bătrânii ar auzi o mașină demarând. Asta se va petrece pe la trei dimineața. Va trebui să fii atentă să nu te audă fiica ta când ieși. La ce oră se întoarce de la Downside?

— Pe la două.

— Bun. Eu voi fi atent să n-o întâlnesc. Când tu vei pleca, ea va dormi deja. Dar va trebui să fii atentă. La ora aceea, nu-i lume multă pe stradă, dar nimeni nu trebuie să te vadă. Știi unde am lăsat Lincoln-ul... în spatele băncii. Te duci acolo, tragi mașina lângă ușa din dos și aștepți. Vei rămâne în mașină, bineînțeles. Vei purta pardesiul și pălăria lui Alice. Eu o voi scoate din bancă și o voi pune în portbagaj.

Kit scoase o batistă și-și șterse fața leoarcă de sudoare, încercând să-și stăpânească vocea, întrebă:

— De ce să n-o lăsăm în bancă?

— Vreau ca Johnny Acres să aibă tot timpul să fugă, zise Calvin. Ne vom duce la Downside. Pe șoseaua principală e o benzinărie, la care ne vom opri. O să fac plinul; astfel, pompistul va avea tot timpul să mă vadă sub înfățișarea lui Johnny. Tu vei sta în mașină. Îți vei ascunde fața, dar vreau ca el să-ți vadă pardesiul. Cât timp va face plinul, tu și cu mine vom avea o discuție în legătură cu ora ultimului tren spre San Francisco. Vreau ca el să creadă că ne ducem la San Francisco. (Strivi mucul de țigară și-și aprinse alta.) Un lucru pe care am uitat să ți-l spun: cu o zi înainte, te vei duce la Downside cu mașina ta și o vei lăsa staționată în fața gării. Te vei întoarce cu trenul. Vom avea nevoie de ea la întoarcere Ai înțeles?

Ea aprobă.

— Bun. După ce vom face plinul, vom merge la Downside și vom abandona Lincoln-ul în parcarea de la gară. Vom lua mașina ta ca să ne întoarcem. Iată planul meu. Ce zici?

Kit își șterse fruntea cu o mâna tremurândă.

— E complicat, spuse ea fără să-l privească. Dacă tu crezi că o să ţină, eu te urmez. Nu mă pricep la planuri. Mă las în grija ta. Totuşi, mai e ceva... Dacă Alice va fugi, va trebui să-şi ia nişte lucruri.

Calvin se ridică de pe pernă, o privi şi încuviinţă.

— Bineînţeles, zise el. De asta uitasem. Şi e important. De fapt, vom avea nevoie de două valize, una pentru haine şi cealaltă pentru bani. Valizele ei vor fi pe bancheta din spate ca să fie văzute când facem plinul. Trebuie să aibă o valiză. Ştii pe unde-i?

— Probabil că la ea în cameră.

— Bun. De asta te ocupi tu. Bagi în ea câteva lucruri de-ale ei şi îi pui valizele în Lincoln. Omul de la benzinărie trebuie să declare la poliţie că a văzut două valize.

— Crezi într-adevăr c-o să ţină? întrebă Kit aplecându-se în faţă pentru a-l privi.

— Da, zise el. Ne va trebui puţin noroc, dar nu asta mă nelinişteşte. Avem trei săptămâni. Trebuie să vorbim despre asta, să ne gândim la asta şi să ne perfecţionăm planul.

— Cât timp va trebui să aşteptăm până să cheltuim banii?

— Pe legea mea, numai la asta te gândeşti, zise el schiţând un zâmbet. La o lună după furt, ne vom căsători. Două luni mai târziu, vei vinde casa asta, iar eu voi demisiona. Peste trei luni vei putea cheltui o parte din ei. Iar peste trei ani, o să-i poţi arunca pe fereastră.

— Crezi cu adevărat că afacerea e sigură?

O privi fix, cu ochii scânteietori.

— Trebuie să fie sigură.

A doua zi după amiază, Calvin primi o vizită care-l surprinse. Era la el în birou când cineva bătu la uşă. Crezând că-i Alice, strigă „Intraţi!” continuându-şi lucrul.

— Vă deranjez?

Ridicându-şi capul, fu de-a dreptul mirat s-o vadă pe Iris Loring în faţa lui. O clipă se uită la ea fix, apoi faţa i se lumină şi, când se ridică, deja zâmbea.

— Doamne, ce surpriză! Luaţi loc.

Iris se aşeză, Calvin o privea curios. Observă că era nervoasă

și că o expresie de neliniște îi întuneca ochii gri-bleu.

— Am aflat că o să-mi deveniți tată, spuse ea. M-a anunțat Kit azi dimineață.

Calvin se lăsă în fotoliu. Se gândea că ar fi fost mult mai plăcut să se căsătorească cu ea. Era atât de tânără, atât de proaspătă și atât de excitantă.

— E adevărat, zise el. Sper că sunteți de acord.

— Dacă Kit e fericită, sunt de acord, bineînțeles, spuse ea calm.

— O voi face fericită, făcu el desfășurându-și toată seducția. Ea îl privea cu un aer inchizitor și el avu sentimentul iritant că șarmul lui nu mai opera ca de obicei.

— Mă îngrijorează, spuse Iris, de aceea am venit să vă văd. Am impresia că o preocupă ceva. Nu avem secrete una față de cealaltă și-mi dau seama întotdeauna când are probleme. Am întrebat-o, dar nu mi-a spus nimic. Știți dumneavoastră ceva?

Calvin luă pachetul de țigări și-i oferi una. Iris refuză. El aprinse o țigară; se întreba ce-ar zice și ce-ar face puicuța asta frumoasă dacă i-ar mărturisi că mama ei își făcea griji pentru că ei doi proiectau s-o asasineze pe Alice și să umfle trei sute de mii de dolari de la bancă. Ideea îl amuză și de-abia se stăpâni să nu pufnească în râs.

— La drept vorbind, cred că-și face griji din cauza dumneavoastră, zise Calvin.

— Din cauza mea? spuse Iris privindu-l speriată. Ce vă face să credeți asta?

— Am vorbit despre dumneavoastră. Nu e încântată de perspectiva căsătoriei cu tânărul Travers. (Calvin își accentua zâmbetul.) Are ambiții mai mari în ceea ce vă privește. Speră să vă căsătoriți cu un om bogat.

— Mă voi căsători cu Ken, spuse Iris înroșindu-se. Voi aștepta până la douăzeci și unu de ani dacă va trebui, dar sunt hotărâtă să mă mărit cu el.

— Perfect, zise Calvin. În calitate de viitor tată vitreg, aprob. Mi se pare un tip șic și nimic nu mă împiedică să cred că veți fi foarte fericită cu el.

O văzu cum se destinde.

— L-aţi spus asta lui Kit? întrebă ea.

— Da, i-am spus că ar trebui să-l luaţi de soţ. Nu văd niciun impediment, o să mai stau de vorbă cu ea. Nu-i cazul să vă faceţi griji. După ce o să ne căsătorim, avem intenţia să deschidem în Florida o pensiune de familie, pe care să o girăm. O voi convinge să vă lase aici cu Ken. V-ar conveni aşa?

— Desigur! spuse ea înviorată, aplecându-se puţin în faţă. Credeţi că veţi reuşi s-o convingeţi?

— Am destulă putere de convingere, zise Calvin. Cred că voi reuşi.

— Nu ştiam că aveţi intenţia să plecaţi în Florida. Kit nu mi-a pus nimic. Şi ce vor face Miss Pearson şi comandantul Hardy?

— Poate că noul proprietar îi va păstra. Kit o să vândă casa.

— Şi după ce o va vinde, o să mă pot căsători? întrebă Iris.

— Bineînţeles. Nu vă faceţi griji. Aranjez eu. În treburi din astea, sunt as.

Acum îl privea cu admiraţie şi Calvin fu foarte mulţumit.

— Da... sunt sigură. Sunt atât de bucuroasă că am venit să vă văd. (Se întrerupse, ezită, apoi reluă:) Mai e ceva... Nu ştiu dacă trebuie să vă spun.

Calvin îşi stinse ţigara.

— Cum consideraţi dumneavoastră. Îmi place să cred că aveţi încredere în mine. Despre ce este vorba?

— O iubiţi pe Kit, nu-i aşa?

— O întrebare cel puţin curioasă! răspunse Calvin încruntându-şi sprâncenele. Evident că o iubesc, doar o să mă căsătoresc cu ea. Despre ce e vorba?

— Cred că e de datoria mea să vă informez că a fost alcoolică. Acum e bine, dar nu are voie să bea deloc. Doctorul m-a prevenit că, dacă reîncepe, redevine alcoolică. Deci, vă implor, nu-i daţi ocazia să fie tentată s-o facă. Nu ştiu dacă vă place să beţi, dar ar fi de preferat să nu aveţi niciodată băuturi alcoolice în casă.

Calvin o privi fără să spună nimic. Începu să fredoneze. „Fi-ar să fie” îşi spunea, „Asta-i culmea! M-am asociat cu o fostă alcoolică, pentru a comite un furt şi o crimă; în plus, a început din nou să bea. Fir-ar să fie!”

— Știți că asta-i o boală, spuse Iris, speriată să vadă dintr-o dată o străfulgerare de neliniște în ochii lui Calvin. (Sclipirea aceea dispăru repede; însă fața lui durdulie își pierduse toată expresivitatea, iar buzele-i subțiri desenau o gură strânsă într-o linie.) E ca și diabetul. Atât cât nu bea, e perfect sănătoasă. M-am gândit că e mai bine să vă spun.

— Da... mulțumesc. (Făcu un efort ca să se destindă și îi zâmbi.) E bine că știu. Sărmana Kit! Nu mi-aș fi închipuit. Dar acum că m-ați prevenit, voi fi atent. Nu sunt un băutor. Pot să mă abțin, deci nu voi bea deloc.

Iris se uita la el îngrijorată. Străfulgerarea din privirea lui o speriase, iar farmecul brusc cu care-i vorbea din nou o făcea să se întrebe dacă nu cumva își închipuise acea licărire rea.

— Ei bine! spuse ridicându-se. În ceea ce vă privește, fiți liniștită. De îndată ce vom pleca din Pittsville, vă puteți căsători cu adjunctul șerifului. Pare băiat de treabă.

După plecarea ei, se așeză la birou și își aprinse o țigară. „Dumnezeule, o alcoolică! Cel mai periculos complice, cel mai nesigur pe care-l puteam alege.”

Pe măsură ce timpul trecea, își dădea seama că lucrurile nu vor merge de la sine cu Kit. Începuse să-l evite și, nu numai că bea, dar își pierdea tot mai mult curajul. De fiecare dată când o întâlnea și încerca să-i facă observație, se convingea de degradarea ei lentă. Era clar că nu mai dormea. Slăbea și fața i se buhăia.

Din momentul în care s-a convins că bea mult, o lăsă în pace. Le vorbiseră bătrânilor și lui Alice despre logodna lor. Calvin își petrecea majoritatea timpului în camera lui. Uneori, se strecura la parter, lua pardesiul și pălăria lui Alice pentru a întreține ideea că aceasta continua să-și frecventeze iubitul. Faptul că nu mai stătea la televizor, bătrânii îl puneau în seama logodnei: îl credeau împreună cu Kit în camera lor. Dubla idilă îi umplea de bucurie.

Cu patru zile înainte de data fixată pentru furt, Calvin era în camera lui și fuma în timp ce răsfoia o revistă de golf. Ușa dintre cele două camere se deschise brusc. Kit apăru, răvășită și bolnavă. Gâfâia.

Calvin aşteptă.

— Nu pot continua, zise Kit cu o voce ascuţită. Cum de-am acceptat o asemenea propunere? Nu merg, înțelegi? Nu merg!

— Prea bine, spuse Calvin cu o voce dulceagă. N-ai de ce să te enervezi. Ce se întâmplă?

— Cum adică, ce se întâmplă? răspunse ea cu privirea rătăcită. Te pregăteşti s-o asasinezi pe fata asta şi întrebi ce se întâmplă? N-o să te las să ucizi, mă auzi?

— Da, te aud, şi dacă nu vorbeşti mai încet o să te audă şi ea.

— Ești o ființă infernală. Tu n-ai inimă. Nu continui.

— Nu te enerva, zise Calvin. Stai jos. Să stăm de vorbă. Credeam că ai nevoie de bani.

— Nu mai vreau dacă trebuie omorâtă, spuse Kit fără să se mişte. Nu vreau să am moartea ei pe conştiinţă.

— E totuși singura soluţie, zise Calvin. (Îşi întinse picioarele ungi şi puternice şi căscă.) Îți repet. Nu vei avea nimic de făcut. Mă ocup singur de asta.

— Nu. O s-o laşi în pace. Viaţa ei nu merită mare lucru, dar îi aparţine. Nu te vei atinge de ea!

Calvin trase adânc din ţigară şi dădu drumul la fum pe nări.

— Nu pot face nimic fără ajutorul tău, zise el. Gândește-te puţin: trei sute de mii de dolari! Gândește-te la ceea ce reprezintă asta pentru tine. O biată fată ca ea! Cui o să-i pese te ea?

— Nu vei reuși să mă convingi, răspunse Kit cu o voce isterică. Nu mai vreau. Din cauza asta nu mai dorm. Mă gândesc numai la ea, cum stă în fiecare seară să-și bage în cap tâmpitele alea de manuale, în timp ce tu te gândești în ce fel s-o asasinezi. Nu mai conta pe mine. Prefer să rămân săracă!

Calvin arătă spre o sticlă de whisky care se găsea pe comodă.

— Ia o înghiţitură. Cred că ai nevoie.

Kit se uită la sticlă, ezită, apoi își turnă o porţie zdravănă. O lichidă din două înghiţituri şi puse paharul la loc, cu un uşor tremur.

— Nu pot face nimic fără ajutorul tău, zise Calvin. Foarte bine. Dacă asta-i părerea ta, mai bine lăsăm totul baltă. Să ne continuăm traiul nostru de mizerie. Tu cu pensiunea ta pe

drojdie, iar eu ca slujbaş de bancă.

— Prefer aşa decât să am moartea ei pe conştiinţă. (Aruncă o privire la sticla de whisky, ezită, apoi îşi mai turnă un pahar.) Trebuie să părăseşti casa asta. Eşti infect. Nu vreau să mai stai aici.

— Trebuie să ne căsătorim, spuse el zâmbind. Ai uitat?

— Nu m-aş căsători cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe glob. Şterge-o de-aici! Nu glumesc. Nu te mai vreau sub acoperişul meu.

Reflectă o clipă, se uită la ea, apoi ridică din umeri.

— Foarte bine, zise el. Voi pleca la sfârșitul săptămânii. Ce le vei spune bătrânilor și lui Alice? Preferi cumva să le spun că mi-am dat seama că ești alcoolică și că nu mai am chef să mă însor cu tine?

Se făcu albă ca varul și puse pe tavă paharul de whisky.

— N-o să le spui așa ceva! Nu-i adevărat, spuse ea cu o voce răgușită.

— Ba bine că nu. Ești pe jumătate beată. O să fie nostimă reacţia lui Alice. Ea te admiră. Și mai nostime o să fie comentariile comandantului și ale lui Miss Pearson după ce vor afla că ești o bețivană înveterată; dar cea mai nostimă va fi reacţia lui Iris. (Se apleacă spre ea și-i lansă cu un aer zeflemitor.) Ieși de-aici. Nu vreau să te mai văd. Mă-mbolnăvești.

Kit se întoarse, intră în camera ei și încuie ușa. Auzind răsucirea cheii, Calvin făcu o grimasă înfiorătoare. Avea înfățișarea unui sălbatic, trăsăturile i se deformară de furie. Scuipă cu năduf pe covor, strânse pumnii și începu să-și izbească sacadat genunchii.

Rămase astfel mai bine de-o oră. Când, în sfârșit, i se mai potoli turbarea și începu să revină la o stare normală, se simţi ca un animal prins în capcană... Nu vedea niciun mijloc de a ieși din acel impas. Se gândise mai întâi s-o omoare pe Kit, dar înțelese repede că asta nu-l va ajuta să pună mâna pe bani. Fără ajutorul ei, planul lui impecabil era de nerealizat.

Vlăguit de turbarea ucigătoare care pusese stăpânire pe el, incapabil de-a găsi o soluție problemei sale, se dezbrăcă și se

băgă în pat. Se întinse în întuneric; creierii-i fierbeau; își storcea mintea să găsească o soluție.

În fine, către ora unu dimineața, adormi. Când, fără să aibă cea mai mică idee de cât timp a dormit, tresări brusc, inima bătându-i precipitat. Nu i se mai întâmplase așa ceva de la război. Atunci, avea un instinct de conservare aproape animalic, care-l salvase de foarte multe ori. Uneori, pe când adormea, în vreo râpă, cu arma în mână, se trezea brusc, așa cum se întâmplase acum, și repera un japonez care înainta spre el târându-se prin junglă.

Prin perdele se cernea în cameră lumina palidă a lunii. Nu distingea decât silueta fotoliului și a dulapului masiv din fața lui. De ce s-o fi trezit astfel? Întinzând mâna ca să aprindă veioza, percepu un zgomot care-l încremeni.

Era cineva în cameră!

Ciuli urechile și distinse o respirație precipitată și inegală.

Rămase nemișcat. Încercă să străpungă întunericul. Încetul cu încetul, distinse o siluetă întunecată care stătea la capătul patului. Mușchii puternici i se încordară, dar nu se mișcă.

Continua să scruteze cu ochii întunericul și sfârși prin a recunoaște silueta. Kit, în cămașă de noapte, îl privea:

— Dave...

Calvin ridică încet capul.

— Dave... te implor...

Înconjură patul și se așeză lângă el. Întins, nemișcat, încerca ă-i distingă mâinile pentru a vedea dacă are vreo armă.

— Dave...

— Ce e? (Își dădu seama că tremura și-i simți respirația mirosind a whisky.)

— Merg în continuare. Ai dreptate. Nu mă pot imagina legată e acest loc pentru tot restul zilelor. Trebuie să fac rost de bani. Merg cu tine, dar te implor, fii drăguț... te implor, fii drăguț cu mine.

Dădu la o parte cuvertura și cearșaful, o cuprinse cu brațele i o trase spre el. Îi simți din plin respirația încărcată de whisky, în timp ce-și petrecea brațele peste umerii lui mușchiuloși. Era beată și plângea.

— Merg cu tine. O să fac tot ce vrei, murmură ea, dar nu le poveşti nimic despre mine... Te implor, promite-mi să nu le spui nimic. Nu te pot împiedica... Mi-e atât de ruşine de mine.

Cu o expresie de dispreţ şi dezgust – ceea ce, în întuneric nu se vedea – Calvin își impuse să o mângâie.

CAPITOLUL V

— Ei bine, s-a făcut! zise şeriful, în timp ce maşina blindată se îndepărta în noapte. O să lucraţi târziu, amândoi, în seara asta, nu-i aşa?

— O să stăm până la ora șapte, răspunse Calvin.

— Puteţi sta fără grijă, spuse şeriful. Dacă bate cineva la uşă, apăsaţi pe butonul de alarmă din biroul dumneavoastră, Voi veni eu sau îl voi trimite pe Ken. Când o să ieșiţi, nu închideţi uşa până nu stingeţi luminile. Sunteţi la curent?

— Desigur, zise Calvin.

— Atunci, plec, spuse şeriful ducându-şi mâna la pălărie pentru a o saluta pe Alice, care stătea lângă Calvin. Bună seara, Miss Craig! Bună seara, domnule Calvin!

Parcurse aleea, urmat de Travers. Calvin închise uşa cu cheia.

Își dădu seama că mâinile-i erau umede; trei nopţi-nedormite îl zdruncinaseră.

— Ei bine, la treabă! îi spuse lui Alice. Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai devreme.

— Da, domnule Calvin.

O privi cum se ridica de pe taburet. Lumina lămpii de birou i se reflecta în lentilele ochelarilor. Rămase un moment contemplând-o; în mai puţin de o jumătate de oră, se va pregăti s-o omoare. Își luă batista, își șterse mâinile, se duse în biroul lui şi închise uşa.

Se aşeză şi îşi aprinse o ţigară: mâinile îi tremurau.

După trei zile de frământări şi nesomn, se simţea epuizat. Nu era încă sigur că poate conta pe Kit. În fiecare seară, întorcându-se de la bancă o găsea beată. Era într-o stare de excitare nervoasă și senzuală care-l scârbeau dar era obligat să o

folosească și-i făcuse jocul. O detesta, dar, dacă voia să reziste – şi asta era esenţial – nu trebuia s-o contrarieze.

În timp ce fuma, începu să monologheze.

„Femeia asta-i nevrozată, periculoasă. Trebuie să o folosesc, dar după ce voi avea banii, ce-o să fac cu ea? Am nevoie, pentru moment, să joace rolul lui Alice. Şi voi mai avea nevoie de ea drept alibi pentru a părăsi oraşul şi, ceea ce-i şi mai important, pentru a demisiona de la bancă. Fără vânzarea casei, agenţii federali se vor întreba cum am putut să-mi permit să demisionez. Dar să vedem. Să reflectăm. Oare am neapărat nevoie de ea pentru asta? Dacă, după ce va juca rolul lui Alice, m-aş debarasa de ea? Să presupunem că mi se oferă o situaţie bună; cu banca nu ajung la nimic, pot foarte bine să mă decid să-mi schimb meseria. Un motiv suficient pentru a demisiona. Dar dacă ar verifica? Nu pot risca... Ar trebui ca cineva să-mi ofere un post bun... dar cine?"

Reflectă profund câteva minute.

„Marvin Godwin... Îmi datorează mult. Oricum, hotărâsem să-l folosesc. Tripoul lui din Las Vegas e o acoperire perfectă dacă vreau să se creadă că am câștigat banii. Ar aranja el asta, dar ar intra la bănuieli... Asta n-are importanţă. Dacă agenţii federali îmi iau urma... ceea ce nu-i imposibil... voi putea dovedi, datorită lui Godwin, că am câștigat bani mulţi. Așa, vor renunţa, iar eu o să pot părăsi Las Vegasul și să dispar. În cazul ăsta, nu mai am nevoie de Kit, mi-e de-ajuns să joace rolul lui Alice. De la început, am intuit că nu o voi scoate la capăt fără cel puţin două omoruri. Asta-i calea cea mai sigură și cea mai uşoară: să mă debarasez de ea. Ceea ce nu-i foarte greu. Face baie în fiecare seară. N-am decât să intru în baie peste ea, s-o dobor și s-o înec. Fac în așa fel încât să se creadă că meșteream la mașină în timp ce ea făcea baie. Urc la primul etaj fără să fiu văzut, o omor și mă întorc în garaj. O va descoperi Flo a doua zi dimineaţa. Cu toţii vor crede că băuse, că se lovise cu capul de robinet și că s-a înecat. Odată dispărută voi avea toţi banii, fără a mai pune la socoteală libertatea."

Strivi mucul de ţigară încruntându-și sprâncenele. „Nu te ambala", își spuse. „Mai întâi trebuie umflaţi biștarii, care-s la

subsol, la numai douăzeci de metri de mine.”

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Perii blonzi şi deşi de la încheietură luceau de sudoare. Era ora şase şi opt minute.

Ridică receptorul şi formă numărul de la pensiune. Îşi lipi receptorul de ureche, ascultând soneria la celălalt capăt al firului; apoi, brusc, auzi vocea lui Kit.

— Ce e? Ce se întâmplă? Cine-i?

După tonul vocii, îşi dădu seama că e beată şi în ochi îi apăru o străfulgerare rea.

— E-n ordine? întrebă el cu voce joasă ca să nu-l audă Alice.

— Ce... ce spuneţi? Cine-i la aparat?

Pumnul lui musculos şi transpirat strânse telefonul.

— E-n ordine? întrebă el ridicând uşor vocea.

— Dacă-i în ordine? Bineînţeles că-i în ordine. De ce n-ar fi în ordine? răspunse ea pe un ton agresiv.

— Vorbeşte mai încet, pentru Dumnezeu, mormăi el. Te aştept peste o oră. Pleacă de acasă la şase şi jumătate. Ai înţeles?

— Mă crezi cumva tâmpită? Mi-ai repetat-o de mii de ori. M-am săturat să te aud. Voi fi acolo.

— Nu mai bea, ai înţeles? Nu vreau să fii beată când vei ajunge aici.

— Nu uita că ai noroc cu mine! urlă ea trântind receptorul.

Închise şi el şi privi în gol. Rămase nemişcat câtva timp, deschise apoi sertarul de sus al biroului, de unde luă o şosetă veche plină cu nisip.

Cântări, cu un aer absent, această armă improvizată, apoi o strecură în buzunar. Se uită din nou la ceas. Mai dispunea de patruzeci de minute înainte de-a o omorî pe Alice.

Făcu un efort de voinţă şi începu să redacteze bilanţul de sfârşit de lună. Dar îşi dădu repede seama că făcea greşeli; cu o înjurătură, rupse documentul pe care lucra şi aruncă bucăţelele în coşul de hârtii. Împinse fotoliul şi se ridică. Se duse încet, la uşă, o deschise şi o privi pe Alice, cocoţată pe taburet, cu picioarele sprijinite pe una din bare, cu capul aplecat; lucra repede şi eficient, după cum reuşise să constate. O urmărea. În mai puţin de o jumătate de oră, va fi moartă. De mâna lui. Brusc, simţi nevoia să bea un whisky, pentru a-şi face curaj, aşa

cum făcea Kit, dar el nu fusese băutor niciodată. În timp ce o privea astfel, Alice cu siguranţă i-a simţit prezenţa, căci se întoarse brusc şi îl privi; ochelarii îi luceau pe nas.

Reuşi, făcând un efort, să-şi arate farmecul.

— Merge? întrebă el cu un aer bine dispus.

Îi privi. El observă că era puţin contrariată, poate surprinsă.

— Da, domnule Calvin.

— Bine... Nu te deranjez.

Se întoarse în biroul lui. Rămase în picioare, lângă uşă, neliniştit şi indecis. „O să vină Kit?” se întrebă el. Se uită la telefon și ezită. Dacă o fi băut prea mult, risca să se prăbușească pe pat și să adoarmă, iar el n-ar ști cum să se descurce cu cadavrul lui Alice.

Mai avea încă timp. La şase şi jumătate, o să sune iar pentru a se asigura că ea pornise spre bancă.

Îşi impuse să se aşeze la birou, să-şi concentreze gândurile asupra banilor care se găseau la subsol. Trei sute de mii de dolari! Kit dată la o parte, suma întreagă îi rămânea lui!

Se strădui să lucreze. Acul de la pendulă se apropia de jumătate. Fiecare foaie pe care o completa se păta de sudoare. Brusc, mototoli documentele pe care le completase și le aruncă la coș.

Aprinse altă ţigară; când acul pendulei ajunse la jumătate, luă telefonul şi sună la pensiune, îi răspunse Flo:

— Aici, Calvin. Doamna Loring este acolo, Flo?

— Nu, domnule, Doamna Loring a ieșit adineaori.

— Mulţumesc... Nu-i important. Miss Craig şi cu mine sosim pe la ora opt.

Închise. Era deci pe drum. Nu mai era timp de pierdut. Își duse mâna la buzunar, și degetele i se încleștară pe șoseta cu nisip. Se ridică și se îndreptă spre uşa de la birou.

— Oh! Alice!...

— Da, domnule Calvin?

— O clipă...

Aşteaptă. De-abia respira și încerca același sentiment ciudat, pe care-l cunoscuse în timpul războiului când îi executa pe japonezi, după ce-i lega în prealabil de copaci. Când se apropia

de şirul de maimuţele galbene lipsite de apărare, cu baioneta în mână, simţea o excitare sexuală de neuitat. În timp ce-o aştepta pe acea costelivă fată bătrână, ce purta ochelari şi o rochie anapoda, simţi aceeaşi excitare sexuală.

Alice apăru în pragul uşii şi se uită la el cu privirea-i de mioapă.

— Da, domnule Calvin?

Arătând spre biroul lui, schiţă lin zâmbet ce aducea cu o grimasă.

— Aş vrea să verificaţi aceste cifre. Nu reuşesc să mă descurc.

Se uită la grămada de hârtii care se găseau pe birou şi trecu prin faţa lui. El puse mâna pe şoseta cu nisip din buzunar şi o cântări. Ea se apropie de birou şi se aplecă deasupra documentelor ce trebuiau verificate.

Făcu un pas în direcţia ei, cu ochii strălucitori, respirând precipitat. Urma să o lovească şi, când tocmai se pregătea să ridice braţul pentru a-i aplica o lovitură imparabilă la ceafă, sună telefonul.

Zgomotul soneriei îl traversă ca o lovitură de spadă. Paralizat de surpriză, se uită la Alice care răspundea la aparat.

— Da, spuse ea. (Apoi, după ce a ascultat.) Dar bineînţeles, doamnă Rason. Este aici. Aşteptaţi puţin.

Calvin vârî şoseta cu nisip în buzunar în momentul în care Alice se întorcea spre el:

— Doamna Rason vrea să vorbească cu dumneavoastră, zise ea. (Înlemni, văzându-i faţa palidă, şiroind de sudoare.) Nu vă simţiţi bine?

Trecu pe lângă ea fără să-i răspundă, luă receptorul şi se aşeză la birou.

— Da, doamnă Rason, zise el, cu o voce sugrumată.

Doamna Rason era una dintre cele mai bogate cliente ale băncii. Calvin îi căzuse cu tronc şi, prin urmare, se ocupa de investiţiile ei. Se lansă într-o explicaţie interminabilă în legătură cu o valoare despre care i se vorbise. Calvin ce credea despre asta? Să cumpere? În acest caz, ar trebui să se grăbească.

Calvin nu-şi lua privirea de la Alice, care luă hârtiile de pe birou şi ieşi din cameră. El aproape că nu asculta ce-i spunea

doamna Rason. Deodată, își aminti că uitase să deschidă ușa din spate. Kit trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Ce-o să facă dacă va găsi ușa încuiată? O să plece? O să facă pe proasta? O picătură de transpirație căzu pe sugativă în timp ce vocea ascuțită răsuna la urechea lui.

— Ascultați, zise el, încercând să se stăpânească. Pentru moment, doamnă Rason, nu pot să stăm de vorbă. Îmi pare rău. Am închis. N-am putea discuta despre aceasta mâine?

— Dar, pentru Dumnezeu! răspunse înțepat doamna Rason, nu știu ce să fac mâine. Dacă mă decid să cumpăr, va trebui să vă ocupați de asta mâine dimineață, la prima oră.

Calvin ar fi sugrumat-o. Expresia de surpriză de pe chipul lui Alice îi arătase că ea și-a dat seama de tulburarea lui. Ce-o fi făcând ea acum? Cu mare greutate reuși să se stăpânească.

— Da, înțeleg. Ei bine, cred că ar trebui să cumpărați! Cred...

Apăsă încet pe furcă și întrerupse legătura. Închise, știind bine că peste câteva secunde va suna din nou.

Se ridică, ieși repede din birou și se duse la ușa din spate. Alice îl văzuse ieșind din birou, dar ce mai conta? Scoase lacătul, împinse zăvoarele; în acel moment, telefonul începu iar să sune. Deschise ușa. Kit era acolo, în umbră; îl privea.

— Așteaptă-mă aici, zise el. Nu pleca.

— Ei, bună ziua, doamnă Loring? spuse deodată Alice din spatele lui. Ce faceți aici?

— Duceți-vă și răspundeți la afurisitul ăla de telefon, mormăi Calvin. (Apoi, în timp ce Alice, ofensată, se dădea înapoi.) Intră odată, îi zise lui Kit.

Kit pătrunse în bancă. Era într-un grad avansat de ebrietate, îi simți mirosul greu de whisky.

— Credeam că-i moartă, spuse ea tare, pe un ton agresiv. Știam că trebuia să fie moartă la ora asta.

— Gura! urlă Calvin. Tacă-ți gura! Ești beată!

— E doamna Rason, spuse Alice, care ieșea din biroul lui. Ați fost întrerupți.

Calvin ezită. Îi venea să urle, să-i dea ordin lui Alice, să-i spună baborniței să se ducă dracului, dar știa că trebuie să se stăpânească. Când poliția o să-și înceapă ancheta, s-ar putea s-o

chestioneze şi pe doamna Rason.

— Bagă de seamă, îi spuse lui Kit cu voce joasă.

Trecu în biroul lui şi luă receptorul. Prin uşa deschisă, o zări pe Alice care se uita la Kit foarte mirată. Apoi o auzi spunând:

— Ce se-ntâmplă, doamnă Loring? Nu vă simţiţi bine?

Dar vocea ascuţită a doamnei Rason acoperi toate celelalte zgomote.

Calvin reuşi, în sfârşit, să plaseze un cuvânt:

— Cred că ar fi o idee bună cumpărarea a o mie de acțiuni. Vreţi să le iau?

— Cred că voi vorbi mai întâi cu soţul meu. O să vă sun mai târziu.

— În clipa asta plec de la bancă, spuse Calvin. Aţi putea să mă sunaţi mâine dimineaţă la prima oră?

— Da, desigur, răspunse ea.

Îl mai reţinu un minut, vorbi fără să spună nimic important și închise.

Se ridică repede și ieși din birou. Se opri. Privirea mirată a lui Alice nu se desprindea de Kit. Aceasta vorbea cu o voce sacadată.

— Iar el vrea să vă omoare. Credeți în Dumnezeu, nu-i așa? Duceți-vă măcar la biserică. E momentul să vă rugaţi.

Privirea lui Alice se îndreptă spre Calvin. Figura acestuia, când se îndreptă spre ea, o făcu să se cutremure de spaimă. Cuprinsă de panică, se răsuci pe călcâie și alergă spre ușa care dădea spre scara de la subsol. Calvin fu surprins de iuţeala ei. Se repezi după ea. Când trecu prin fața lui Kit, aceasta îl apucă de braţ, obligându-l să se oprească.

— Nu o face! Nu o face! gemu ea.

O respinse atât de brutal încât căzu. Coborî scara care ducea la subsol sărind câte patru trepte deodată.

Alice se ghemuise lângă ușa de la camera blindată. Văzându-l, ridică mâinile într-o tentativă fragilă de apărare.

— Nu... Nu mă atingeţi! Nu mă atingeţi!

Când se apropie de ea începu să urle. Mai urla încă și când degetele lui groase se adânciră în gâtul ei.

○

Ken Travers, așezat la biroul șerifului, era interesat de un roman broșat a cărui copertă înfățișa o femeie goală zăcând într-o baltă de sânge.

Din locul în care stătea, zărea ferestrele luminate ale băncii. Se uită la pendula de pe perete cu un aer de nerăbdare. Era ora șapte și cinci. Șeriful îl anunțase că Alice Craig și Calvin vor termina la ora șapte și atunci se va putea duce să mănânce la restaurant, în partea cealaltă a străzii.

Renunță la roman și aprinse o țigară. Avusese o întâlnire cu Iris în după amiaza aceea; stătuseră mult de vorbă. Ceea ce-i spusese îl neliniștea. Îl surprinse anunțarea viitoarei căsătorii a lui Kit cu Calvin, dar aceasta trecu pe pianul al doilea când Iris îi mărturisi că mama ei a început din nou să bea.

Acum Iris nu mai avea nicio îndoială în acest sens. Îi vorbise doctorului Sterling despre asta, dar n-o ajutase deloc, îmbătrânea și, cu toate că i-a promis că va vorbi cu Kit, doctorul nu s-a arătat optimist deloc.

— Aceste cazuri sunt dificile, spusese el. Dacă ea vrea cu tot dinadinsul să bea, nu pot face mare lucru. Nu cred că voi putea s-o conving să se supună la o a doua cură de dezintoxicare și, oricum, asta nu prea dă rezultate. Prima cură e cea care contează.

Bătrânul medic fusese încântat aflând că Kit urma să se căsătorească. „Poate că e cea mai bună soluție”, comentase el.

„Dacă Kit se căsătorește cu Calvin și pleacă în Florida”, își spunea Travers, „asta înseamnă sfârșitul necazurilor mele. După ce vor pleca din Pittsville o să mă pot căsători cu Iris. Șeriful Thomson mi-a dat deja să înțeleg că se gândește să se pensioneze; automat îi voi lua locul.”

Travers dădu din cap a nemulțumire. Nu era serviciul ideal. Ah! de-ar găsi mijlocul să-și procure bani mulți, s-o ducă pe Iris departe de Pittsville, s-o ia de la capăt într-un oraș în plină expansiune, care să-i dea ocazia să se facă remarcat! Dar fără bani, nici vorbă să-și asume riscul.

Încă se mai gândea la tristele-i perspective financiare când luminile de la bancă s-au stins; se uită la pendulă. Era ora șapte și șase minute. Se ridică și se apropie de fereastră. Văzu o

femeie, pe care o luă drept Alice Craig, ieşind de la bancă şi îndreptându-se spre maşina lui Calvin.

„E-ntr-adevăr o fată necăjită", îşi spuse Travers. „Şi asta nu pentru că m-ar fi tratat vreodată nepoliticos, dar genul ăsta de fată care se înroşeşte ca macul când un bărbat se uită la ea, aşa ceva mă depăşeşte. Nemaivorbind de îmbrăcăminte... (O privi trecând pe sub un felinar.) Ce haină! Cum poate o fată să cumpere asemenea orori... Fără a mai vorbi de felul cum merge!

Deodată, încremeni încruntându-şi sprâncenele. Oare visa? În momentul în care tânăra femeie traversa strada ca să ajungă la maşina lui Calvin, crezu că o vede clătinându-se. Îşi apropie fruntea de geam. Ia te uită... Iar se clatină. „Ai zice că-i beată, pe legea mea!" îşi spuse Travers, intrigat. Dar ideea unei Alice Craig beată era atât de ridicolă încât începu să se întrebe dacă nu cumva era bolnavă. O privi atent în momentul când ajunse la maşină. Păru că are probleme să deschidă portiera. Se uită înspre bancă şi-l zări pe Calvin, care închidea uşa cu cheia.

„Poate că-i bolnavă", îşi zise Travers şi ezită, întrebându-se dacă n-ar trebui să iasă s-o întrebe, dar îşi aminti că era îngrozitor de jenată când îi vorbea şi hotărî să-l lase pe Calvin să se descurce.

Acesta traversă strada întinzând pasul, urcă în maşină şi porni motorul. Ştia că Travers, de la fereastră, îl urmărea. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Era momentul cel mai important şi periculos al afacerii. Se întreba dacă Travers o văzuse pe Kit clătinându-se în timp ce traversa strada. Pentru că el însuşi o văzuse. Ce-o să creadă Travers?

Kit, lipită de scaun, plângea nervos. Lui Calvin îi venea s-o sugrume, trebuise s-o zgâlţâie şi să-i aplice câteva palme pentru a o forţa să-şi pună haina şi pălăria lui Alice. Se întrebase, împingând-o în strada întunecată, dacă va fi în stare să ajungă la maşină, dar trebuise să-şi asume riscul.

Demară şi începu să respire. Trecu prin faţa biroului şerifului şi-i făcu un semn lui Travers, care îi răspunse la salut. Apoi, străduindu-se să nu conducă prea repede, parcurse strada principală.

Nu deschise gura înainte de-a ajunge aproape de pensiune.

Acolo, încetini şi opri maşina la marginea peluzei.

— Ascultă-mă, spuse printre dinţi. Ai face bine să te trezeşti, beţivană ordinară. Mă auzi? N-am terminat încă. După ce intri, urci scara şi te opreşti pe palier. Eu o să-ţi strig să mergi să te culci, iar tu te vei mulţumi să răspunzi da! Dacă Miss Pearson sau comandantul sunt în vestibul, treci pe lângă ei întorcând capul. Ai înţeles?

Nemişcată şi mirosind a whisky, plângea întruna. Nu părea că înţelege.

Înjură printre dinţi, îi luă încheietura mâinii şi i-o răsuci. Durerea bruscă îi smulse un ţipăt şi păru că-și revine.

— Mă auzi? şuieră el dând drumul încheieturii mâinii şi zgâlţâind-o de umeri. Trezeşte-te! Trezeşte-te odată! Ai înţeles ce trebuie să faci?

— Da, spuse ea ghemuindu-se.

— Atunci, du-te! dacă faci o singură glumă, te vei trezi pe scaunul electric.

Apăsă pe accelerator şi ajunse la pensiune. Băgă mașina în garaj.

— Haide... Coboară!

Coborî. Nu mai era beată, dar Calvin se îngrozi de ceea ce văzu. Părea bătrână și urâtă, ochii îi erau duși în fundul capului, tenul galben și buzele albe.

O luă de braţ, îi înfipse degetele în carne și o antrenă spre intrare, apoi în vestibul. O duse până lângă trepte împingând-o puţin ca s-o ajute să urce scara; în momentul acela, comandantul Hardy își făcu apariţia în ușa salonului.

Calvin începu să-și scoată haina fără să-i dea atenţie comandantului, urmărind-o pe Kit care se clătina pe scară. Ajunse la etaj și dispăru. Îi strigă:

— Cred că aţi face mai bine să vă culcaţi. O să-i spun lui Kit să urce să vă vadă.

Așteaptă „da”-ul pe care ea trebuia să-l spună. În zadar. O auzi târându-se pe scara cealaltă, care ducea la camera ei.

— Nu se simte bine? întrebă comandantul.

Înainte de-a se-ntoarce, Calvin își potrivi expresia feţei. Datorită efortului pe care-l făcu pentru a lua o înfăţişare

normală mâinile îi transpirară.

— E puţin obosită, zise el. O doare capul... Aşa cum se întâmplă femeilor...

Comandantul, care era celibatar, luă un aer de cunoscător.

— Toate-s la fel, sărăcuţele, spuse el. Patul, ăsta-i cel mai bun remediu, într-adevăr.

Calvin urcă în camera lui. Se grăbi să-şi dea cu apă pe faţă şi pe mâini, apoi pătrunse în cameră la Kit.

Era întinsă pe pat, cu faţa în jos şi gâfâia. Se aplecă deasupra ei; peste mai puţin de o jumătate de oră, va avea un rol important de jucat şi, pentru moment, era incapabilă să se ţină pe picioare. Era încă beată. Trebuia trezită; ar fi vrut s-o ia de păr şi s-o pălmuiască. Dar îşi dădu seama că mâna lui ar lăsa urme, pe care bătrânii le-ar observa cu siguranţă.

Se apropie, îi puse mâna pe ceafă şi o apăsă cu capul în pernă. Apoi, cu cealaltă îi administra câteva palme zdravene la fund; îşi făcu mâinile zob. Îi înăbuşea ţipetele ţinând-o cu capul în pernă; o bătu atât de tare încât îl duru braţul; apoi îi dădu drumul şi o întoarse pe spate. Se aplecă deasupra ei şi o privi cu un ochi feroce.

Ea nu se clinti; chipul i se schimonosea de durere, dar ochii îşi recăpătaseră limpezimea. Beţia îi trecuse.

— Te simţi mai bine acum! întrebă Calvin, abia respirând. Ţi-a trecut mahmureala?

Scoase un suspin lung tremurând toată, apoi închise ochii şi dădu din cap în semn că da.

— Bun. Acum scoală-te şi machiază-te. Parcă ai fi o vrăjitoare. Eu cobor. Ştii ce trebuie să faci şi să spui? Am repetat destul de des. (Şi, aplecându-se spre ea, cu răutate:) Ştii ce ai de făcut?

Deschise ochii şi-l scuipă drept în faţă. Ura din privirea ei îl surprinse. Ridică mâna s-o lovească, dar se stăpâni. Îşi şterse faţa cu dosul mâinii şi-i zâmbi, într-un mod răutăcios şi sigur de el.

— Dacă mai ai curaj să scuipi după chelfăneala pe care ai încasat-o, o să rezişti, zise el. Trei sute de mii de dolari! Să nu uiţi asta! Trei sute de mii de dolari!

O părăsi și coborî la parter.

Comandantul citea ultimul număr din *Selection*. Miss Pearson tricota o eșarfă albă cu albastru pe care i-o promisese comandantului de ziua lui. Amândoi se întoarseră spre Calvin.

— Alice nu se simte bine? întrebă Miss Pearson.

— O migrenă, zise Calvin. Stă în pat. Mâine totul va fi bine. Știți ce meniu avem astă seară? (Se forța să fie fermecător.) Mor de foame.

Comandantul zâmbi cu aerul unei persoane avantajate, care cunoaște secretul.

— Am întrebat-o pe Flo... Avem friptură.

Pe la sfârșitul mesei, intră Kit. Calvin îi aruncă o privire scurtă. Cu toate că părea obosită, nimic din aspectul ei nu atrăgea atenția. Spuse că Alice dormea, că-i administrase un somnifer. Îi asigură că totul va fi bine a doua zi dimineață.

Calvin o întrerupse ca să anunțe că la televizor era o piesă bună. Bătrânii se îndreptară spre aparat. Calvin se opri o clipă, înainte de-a le urma exemplul.

— Voi urca la ora unsprezece, îi spuse lui Kit. Să nu te atingi de sticlă... Ai înțeles?

Se alătură bătrânilor în camera deja în întuneric. Se uita la ecran cu mintea în altă parte.

„Nu se mai poate da înapoi”, își spuse el. „Până aici totul merge bine. Singurul pericol, în prezent, este ca cineva să încerce să intre în bancă pe ușa din spate. În acest caz, m-am ars. Dar cine să intre pe ușa aceea? Toată lumea știe că e blocată.”

Își aminti că trebuia să ia o cârpă. Se strâmbă în penumbră. Alice sângerase pe nas și pe gură; sângele i se prelinsese pe mâini, avusese noroc, nu-i cursese și pe îmbrăcăminte. Se-nfioră la gândul că va trebui să care cadavrul de la subsol până la mașină. Strâmbându-se, încercă să urmărească piesa.

La ora unsprezece își luă la revedere de la bătrâni, îi anunță că merge să se culce și urcă scara. În camera lui Kit era lumină; intră.

Era întinsă pe pat și fuma, cu ochii în tavan. Nu-l privi când intră.

— Cum te simţi? o întrebă oprindu-se la capătul patului.

— Era cât pe ce să mă faci zob, brută nemernică! spuse ea, fără să-l privească. De-abia pot să mă mişc.

— Va trebui să te mişti până la bancă, zise el. Nu sta întinsă aşa. Mişcă-te, dacă nu, muşchii tăi o să se anchilozeze.

Nu se clinti.

— Lasă-mă-n pace, spuse ea.

— Nu mai putem da înapoi. Suntem amândoi băgaţi până-n gât. Merg să mă schimb. Ridică-te şi mişcă-te.

Se duse în camera lui, se aşeză în faţa oglinzii, începu să se machieze cu grijă şi îşi lipi favoriţii. După zece minute, complet deghizat, se întoarse în camera lui Kit. Ea era tot întinsă pe pat. Se aplecă spre ea.

— Pleci la miezul nopţii. Fii atentă pe drum. Dacă întâlneşti vreo maşină, dă-te la o parte. Când vei ajunge în parcare, în spatele băncii, trage Lincoln-ul până la uşă şi aşteaptă. Nu coborî din maşină. Aşteaptă. Ai înţeles?

Îl privi, impasibilă.

— Mă iei drept o tâmpită? Sigur că am înţeles!

— Bun. Eu plec. Acum totul depinde de tine. Deci, fii atentă. Şi apoi, stăpâneşte-te, nu bea nimic.

Ieşi din cameră, se opri un moment în capătul scării. Ascultă. În casă era linişte. Mulţumit să-i ştie pe Miss Pearson şi pe comandant în pat, coborî liniştit scara şi ieşi pe uşa din spate.

Era o noapte frumoasă, întunecoasă, fără lună. Mergea întins; ochii-i scormoneau drumul, ciulea urechile la zgomotul maşinilor.

Ajunse în spatele băncii la câteva minute după miezul nopţii, cu certitudinea că nimeni nu-l zărise pe drum. Deschise uşa, se opri, ascultă. Neauzind nimic, pătrunse în bancă pe întuneric, închise uşa şi puse zăvorul. Trebuiau scoase zece becuri electrice. Rapid şi precis, se puse pe treabă. Lampa din tavan îi dădu de lucru. Atinse cu vârful degetelor globul, se urcase chiar pe contoarul de la casă, dar şuruburile erau pline de rugină. Le atacă cu sculele pe care le adusese. Fredona.

Din locul unde se găsea, zărea prin geam ferestrele luminate ale biroului şerifului. Din timp în timp, îl vedea pe Travers, care

se plimba în lung și-n lat prin birou. Calvin reuși în final să scoată globul și să deşurubeze becul. Lucra în penumbră. O lumină slabă ajungea până la el de la becul din stradă, care se înălţa la douăzeci de metri de el. Numără becurile pentru a se asigura că le scosese pe toate, apoi răsuci butonul comutatorului. Ştia că la subsol se aprinsese un bec.

Coborî acolo, intră în camera blindată şi închise repede uşa. Contemplă, câteva secunde, cadavrul lui Alice, întins pe-o parte; avea sânge la nas și la gură.

Calvin apucă de-o gleznă şi trase corpul pe uşă. Luase deja cheia de la seif, care se găsea în poşeta ei. Luase cu el o manivelă. Cu ea reuşi să desfacă lacătele şi una din lăzile de lemn. În mai puţin de zece minute, reuşise să deschidă două lăzi. Reperase, mai înainte, o lădiţă care nu conţinea decât nişte hârtii. Băgă în ea teancuri de bancnote până o umplu. O puse după aceea la loc, lângă perete, şi îngrămădi alte lădiţe deasupra ei.

Se uită la ceas. Era ora unu fără un sfert. Urcă scara și se duse la chiuvetă pipăind pe întuneric. Înmuie cârpa în apă caldă, coborî din nou și șterse petele de sânge de pe jos. Se duse din nou la chiuvetă, spălă cârpa și o puse după aceea în buzunar. Reveni la subsol și încuie la loc ușa camerei blindate. Apoi luă cadavrul lui Alice, urcă scara cu el și-l întinse pe dușumea, lângă ușa din spate. Mai coborî o dată la subsol, cercetă cu privirea să nu fi uitat nimic în urma lui, apoi, mulțumit, stinse lumina și urcă scara ca s-o aștepte pe Kit.

Partea a doua

CAPITOLUL I

James Easton, agent federal din Downside, un bărbat scund, chel și gras, trecut de cincizeci de ani, își începuse cariera la F.B.I. în timpul prohibiției. Pe vremea aceea, împins de ambiția tinereții, spera să facă o carieră spectaculoasă; dar nu s-a întâmplat deloc așa.

În cursul primei sale misiuni, Easton își dădu seama că, din nefericire, era laș. Încercă să se consoleze spunându-și că nu depindea de el: era o chestiune de glande. Aveai sau nu aveai nervii necesari ca să ții piept unui gangster înarmat. Din acel moment, profită de toate ocaziile pentru a evita pericolul; rezultat: sfârși prin a fi transferat de la San Francisco la Downside unde Biroul îl uită, pentru că Downside avea cea mai scăzută rată a criminalității din Statele Unite.

Biroul lui se limita la o singură încăpere, iar secretara lui se numea Mavis Hart. Nu era frumoasă, dar era tânără și Easton îi era recunoscător, căci îi permitea un anumit număr de lucruri în particular, pe care la vârsta lui le considera singura consolare într-o existență foarte cenușie. Viața familială îl obosise. Soția ghicise încă demult ce se petrecea între el și Mavis și se răzbuna prin certuri permanente în scurtele momente când trecea pe-acasă. Easton nu era chinuit numai de o femeie geloasă și ranchiunoasă, mai avea și un ulcer care-l necăjea în permanență și care-l speria.

În ziua aceea, către orele nouă și jumătate dimineața, pe când Easton își citea corespondența, total lipsită de importanță, sună telefonul. Easton fu emoționat când șeriful Thomson îl anunță că banii pentru salarii tocmai au fost furați de la banca din Pittsville.

Easton ascultă relatarea șerifului cu inima strânsă de emoție. Fața-i grasă se lăbărță.

De ani de zile, se târa fără probleme și iată că, deodată, se trezea cu o afacere importantă pe cap. Se gândi că ineficacitatea lui o să iasă la lumină.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el. A dispărut într-adevăr atâta bănet? (Vocea îi era atât de neliniștită încât Mavis, care în acel moment umplea cele două pahare cu lapte, de care Easton avea nevoie din oră în oră, se întoarse brusc spre el.) Șeriful continua să-i expună afacerea, apoi Easton conchise:

— De acord, vin. Și închise.

Fața-i buhăită și lipsită de expresivitate îi lucea acum de sudoare; simți o durere cumplită în stomac.

— Ce se întâmplă, iubitul meu? întrebă Mavis.

— Un nemernic a șterpelit salariile de la banca din Pittsville, zise Easton cu o voce răgușită. Scârnăvia! Trei sute de mii de dolari! Ține de slujba mea și o să trebuiască să-mi bag nasu-n chestia asta.

Mavis pălise. Îl știa depășit de tot ceea ce iese din obișnuit. O clipă fu cuprinsă de panică, apoi îi veni în ajutor:

— Totul va fi bine, iubitul meu, spuse ea pe un ton consolator. Uite, bea-ți laptele. Va trebui să dăm telefon patronului.

— Știu ce am de făcut, răspunse Easton. (Luă paharul cu lapte și-l bău jumătate.) Ăsta-i norocul meu. Să mi se întâmple așa ceva cu optsprezece luni înainte de pensionare!

Mavis formă numărul patronului la San Francisco. Când acesta răspunse, ea îi întinse receptorul lui Easton.

Acesta îi anunță furtul, făcând eforturi să fie calm. Ascultă vocea clară și metodică a șefului său.

— Da... da... bineînțeles, făcu el (îl mai ascultă, apoi continuă) voi aranja eu asta. Dacă o să am nevoie de ajutor, o să vă spun. Desigur... da... Thomson va lucra cu mine. E un tip cumsecade. Plec imediat la Pittsville, vă sun cum aflu ceva.

Puse receptorul în furcă, își luă batista și-și tamponă fața... Ezită, apoi își formă propriul număr de telefon și vorbi cu soția. Îi explică pe scurt că trebuie să se ducă la Pittsville și că-n seara

aceea nu se-ntoarce acasă. Nevastă-sa începu să urle, astfel încât Mavis s-o audă:

— Ia-ţi şi curva cu tine!

Easton închise şi-i aruncă o privire disperată lui Mavis, care-i zâmbi.

— Nu te necăji. Totul va merge bine, iubitul meu. O să vezi... Totul va merge bine.

El ridică mâna într-un gest fatal. Ea veni spre el, îl îmbrăţişă cu braţele ei descărnate şi-i legănă chelia la pieptu-i uscat de adolescentă. Rămaseră câteva clipe astfel, apoi ea îl bătu uşor pe umăr şi se desprinse.

— Ai face bine să pleci într-acolo, iubitul meu. Te aşteaptă, de bună seamă.

Îşi netezi haina şifonată, îşi petrecu mâna peste craniu, se smulse din fotoliu şi-i zâmbi trist.

— Salut, puicuţo! făcu el întinzându-i braţele. (Îi mângâie fesele plate.) Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Da... totul va merge bine...

Două ore mai târziu se găsea la şeriful Thomson. Şeriful şi Travers n-aveau deloc timp pentru Easton. Ştiau amândoi că e un incapabil, dar nu se puteau opune. Furturile din bancă ţin de biroul federal, iar Easton, automat, conducea ancheta.

Easton suferea de o durere tracasantă de stomac. Nu-i stătea capul la afacere. Se surprinse gândindu-se că ar putea fi un cancer. „Şarlatanii ăştia îţi spun că n-ai de ce să te nelinişteşti, dar ei nu simt afurisita asta de durere la stomac. Ar putea fi un cancer!”

— De unde începem? întrebă sec şeriful, care-şi dăduse seama că Easton nu era atent. Nu trebuie să pierdem niciun minut dacă vrem să-i înhăţăm pe ăia doi.

— Da, desigur, răspunse Easton. (Încercă să uite de ulcer.) O să-i vorbesc patronului. El trebuie s-o găsească pe fată. Trebuie găsită o descriere a amicului ei. (Se ridică din fotoliu.) Ar fi bine să merg să vorbesc cu doamna Loring şi cu cei doi bătrâni.

Şeriful Thomson îi aruncă o privire lui Travers.

— Doriţi să meargă şi Ken cu dumneavoastră? întrebă el. Îi cunoaşte pe toţi de pe-aici, o să vă fie mai uşor. (Îi zâmbi cu

înţeles.) Dar dacă vreţi să lucraţi singur la afacerea asta, nu vă faceţi probleme, nu-i nicio supărare. Doar să ne spuneţi.

Dar Easton nu se gândea câtuşi de puţin la o asemenea variantă. Imensitatea acestei sarcini îl deprima profund; îşi dădea seama că, dacă nu ţinea să devină ridicol, orice ajutor posibil e bine venit pentru el.

— Dar bineînţeles, zise el, schiţând un zâmbet cordial. O să vii cu mine, băiete. O să lucrăm împreună.

Travers luă poziţia de drepţi.

— Încântat, zise el, schimbând o privire cu şeriful.

Easton îşi sună patronul. Îi comunică ceea ce se ştia şi semnalmentele lui Alice Craig.

— În momentul dispariţiei, avea un pardesiu muştar, cu guler verde, zise el. Poartă ochelari. Nu va fi greu de găsit. (Apoi trecu la iubit.) De-ndată ce va fi posibil, o să-mi procur şi semnalmentele băiatului. Poate că ar trebui transmis la radio şi la televizor semnalmentele şi o fotografie a fetei; pardesiul va ajuta poate să fie reperată... Da, o să am nevoie de orice ajutor posibil. (Se strâmbă de durerea care-l săgeta prin stomac.) Da, ştiu bine că-i important. (Puse receptorul în furcă şi-i aruncă o privire lui Travers.) Dacă am merge să vorbim cu doamna Loring? propuse el.

— Poliţia rutieră anchetează şi ea, spuse şeriful. Dacă descoperă ceva, vă sun la doamna Loring.

Easton îi mulţumi, îi strânse mâna şi ieşi; se-ndreptă spre maşină, urmat de Travers. Parcurseră artera principală.

— Tu ce părere ai, Ken? întrebă Easton. Pot să-ţi spun Ken? Spune-mi Jimmy. Îmi place să lucrăm ca amici. Tu crezi că Alice a luat banii?

— Nu, spuse Travers aprinzându-şi o ţigară. O cunosc de o bucată bună de vreme şi, categoric, nu e genul de fată care să dea o asemenea lovitură. Mi-e teamă ca lucrurile să nu fie mai complicate decât par.

Easton continua să ruleze cu viteză.

— Sunt în meseria asta de mai mult timp decât mi-aş fi dorit, spuse sumbru. Un lucru însă ştiu: nu-i bine să porneşti de la ideea că lucrurile sunt complicate. Am întâlnit o grămadă de

detectivi care complică lucrurile, pentru că ei cred că așa trebuie să fie. Părerea mea este că fata mânuia bănetul ăsta de ani de zile. De bună seamă că a visat la tot ce și-ar putea cumpăra cu aşa o comoară. Apoi, într-o bună zi, dă peste un şmecher şi iată că visele devin realitate. Flăcăul îi explică cum ar putea, numai ei doi, să pună mâna pe bani. Ea are cheile; tot ea cunoaște funcționarea sistemului de alarmă; el e îndrăzneţ; ei doi înșfacă salariile. Nu-i complicat… e omenesc.

Travers făcu un gest de nerăbdare.

— E prea simplu, zise el. Alice nu-i genul de fată care să fure şi nici să-şi găsească un prieten.

Easton își umflă foalele obrajilor.

— Iar începi… Complici lucrurile, spuse. Ştim foarte bine că avea un iubit. A spus-o Calvin, nu? Bătrânii și doamna Loring l-au văzut pe tip. Cum poți spune că nu-i genul să aibă un prieten, când se știe că avea?

— Ştiu… ştiu… zise Travers. Tocmai asta mă pune pe gânduri. Sunt sigur că nu-i genul ei.

Easton şuieră printre dinţi.

— Ascultă-mă, ești tânăr, zise el. Nu ai, ca mine, experiența lumii. Există fete mironosițe; sunt și unele de lemn. Așa-zise! Alice e făcută ca și celelalte. Are și ea fese ca toate fetele. Dacă-i apare în cale tipul care să-i placă, unul care se pricepe la fete, îi cade în braţe.

Această cugetare era logică, dar Travers nu era convins. Se gândea la Alice Craig, atât de serioasă, atât de muncitoare și atât de timidă cu bărbații…

— Ei bine, să vedem ce-o să ne spună doamna Loring. Eu tot nu cred, zise el.

Easton îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu-s decât simple supoziţii. Mă pot înşela, tu eşti tânăr şi isteţ. Am nevoie de tot ajutorul posibil.

— Ce impresie v-a făcut Calvin? întrebă Travers.

La această întrebare, Easton se simți sigur de el. Vorbise cu Calvin, care îl impresionase. Tipul îi plăcea.

— Ăsta dă, bărbat, hm? spuse el cu entuziasm. Își cunoaște bine munca. Pariez că joacă bine golf.

— E un adevărat campion, zise Travers nerăbdător. Dar ce are asta cu munca lui?

— A dat de belea cu întâmplarea asta, zise Easton clătinând din cap. Nu-s nici șase săptămâni de când conduce banca asta și fata să-i facă o asemenea mizerie! Urâtă treabă.

Travers își aruncă țigara pe fereastră.

— Luați-o pe a doua stradă la dreapta, spuse el. După aceea, opriți la a treia casă pe dreapta.

Zece minute mai târziu, cei doi bărbați se găseau în compania lui Kit Loring. „Ce femeie!” își spunea Easton. O compara cu Mavis Hart și se gândea că-i bătrân și că nu avea aplomb. Privind-o, își dădea seama că aventura lui cu Mavis era sordidă și mizerabilă. Să te culci cu o femeie ca doamna Loring trebuia să fie o minune. Abia de-o auzea ce spune. Atenția îi era captată de trupul zvelt și senzual, de sânii generoși, care, la adăpostul unui pulover de un gri foarte plăcut, păreau că-l sfidează. „Asta da, femeie!” cugeta el. Era toată făcută din curbe line și ațâțătoare. Avea talia și formele la care el visase atât de des. Era femeia cea mai excitantă și cea mai atrăgătoare pe care o întâlnise vreodată.

Travers, stând de-o parte, observa și asculta. Își dădu seama, nu fără s-o deplângă, că Kit era ușor beată. Când trecu pe lângă el, simți mirosul de whisky. Îl duru acest lucru, pentru că urma să-i fie soacră.

Kit era destul de beată ca să fie sigură de ea.

— Pur și simplu nu pot crede că Alice a făcut un asemenea lucru, spuse ea. De bună seamă că bărbatul acela a împins-o. Era o fată foarte drăguță, dar mi-e teamă că-i lipsea personalitatea. Era influențabilă și timidă.

— Sunteți sigură că avea un iubit? întrebă Easton aruncându-i o privire și un zâmbet cu subînțeles lui Travers.

— Dar bineînțeles, l-am văzut, l-am văzut împreună.

— Și când asta, doamnă Loring?

— Oh! Acum vreo zece zile. Eram la mine în cameră când am auzit sosind o mașină. M-am uitat pe fereastră. Am văzut-o pe Alice coborând din mașină. S-au sărutat, apoi Alice a intrat alergând în casă și bărbatul a plecat.

— L-aţi văzut destul de bine pentru a-l descrie?

— Da. A trecut prin faţa farurilor, dar comandantul Hardy şi Miss Pearson l-au văzut mai bine ca mine. Eu eram la etajul doi, ei l-au văzut de la parter.

Easton îi zâmbi cu un aer mulţumit.

— Aţi vrea să mi-l descrieţi? Prefer s-o faceţi dumneavoastră. Nu te poţi încrede câtuşi de puţin în bătrâni.

Kit îşi ridică părul care-i cădea pe umeri. Sânii îl provocau pe Easton, care-i contempla fascinat.

— Era înalt şi bine clădit. Avea mustaţă şi favoriţi negri. Purta un pardesiu bej cu martingală şi o pălărie cu boruri mari.

— Cam ce vârstă avea?

— Poate treizeci... treizeci şi cinci de ani. E greu de apreciat.

— Nu l-aţi văzut niciodată în oraş?

— O, nu!

— Şi maşina?

— N-am remarcat maşina, zise Kit aruncându-i o privire lui Travers. (Prezenţa lui tăcută o stânjenea.) Presupun că domnul Calvin v-a explicat că Alice pregătea un examen bancar. Spunea că lucrează în camera ei, dar se furişa afară ca să-l întâlnească pe acel bărbat. Mi-am dat seama de asta pentru că, de mai multe ori, pardesiul şi pălăria ei nu erau la locul lor.

Easton aprobă.

— Da, mi-a spus. Asta-i dovada, nu-i aşa? (Aruncă din nou o privire lui Travers.) Cu siguranţă că s-a îndrăgostit nebuneşte de băiatul ăla. Aş putea să-i văd camera?

— Desigur, spuse Kit conducându-l.

La primul etaj se opri pentru a deschide o uşă, apoi se dădu la o parte. Easton, urmat de Travers, pătrunse într-o încăpere mică.

În timp ce Easton se uita prin cameră, Kit reluă:

— Trebuie să merg să pregătesc masa. Vă rog să mă scuzaţi. Dacă doriţi să mai vorbim, mă găsiţi în bucătărie.

După ce Kit dispăru, Easton îşi umflă obrajii.

— Iată o muieruşcă cu care mi-ar place să-mi fac de cap! spuse el cu entuziasm. Ce femeie!

— Chiar aşa? zise Travers iritat. E viitoare mea soacră.

Easton se făcu roşu ca racul.

— Serios? zise el. Ei bine!... Ce ştii tu! (Examină camera.) Să vedem ce-i pe aici.

Cel puţin, Easton ştia să facă o percheziţie. În timp ce Travers stătea de-o parte, el îşi începu, treaba cu multă competenţă.

Cercetă garderoba, pe jumătate goală, şi comoda, pe jumătate goală şi ea.

— S-ar părea că a luat cu ea cea mai mare parte din lucruri, zise el. Valize nu se văd. (Trase patul și se uită în spatele lui.) Ei, ce-o mai fi și asta? (Luă de pe jos un mototol de hârtie și-l despături.) Ia uită-te la asta!

Travers citi peste umărul lui. Scrisoarea nu conţinea decât două rânduri, dar acestea le stârniră interesul:

Draga mea Alice,

Totul este pregătit pentru mâine seară. Am o mașină. O să vin să te iau din capătul străzii la ora unu și jumătate fix. Să nu-ți faci niciun fel de griji. Doar să lași ușa din spate deschisă. Ferește-te de C. Nu cumva să te observe.

Cu drag,
Johnny.

În afară de semnătură, scrisoarea era bătută la mașină.

— Iată! exclamă Easton cu un aer triumfător. E ceea ce-ţi spuneam! O să încaseze cincisprezece ani.

Travers luă scrisoarea și o examină. Ea a dat deci lovitura! Alice! Chiar ea!

— Da... nu mai e nimic de spus, comentă el, restituindu-i scrisoarea. Asta mă depășește. N-aș fi crezut niciodată că poate pregăti o asemenea lovitură. Dar... asta-i, cred că m-aţi convins.

Easton zâmbi, împături cu grijă scrisoarea și o puse în portofelul său.

— Când vei avea experienţa mea, nimic nu te va mai surprinde. Haide să-i vedem pe bătrâni.

Miss Pearson și comandantul Hardy așteptau întrevederea. Pe Easton, amândoi l-au obosit și l-au agasat. Admiteau că misteriosul iubit al lui Alice era înalt și bine legat; dar dacă Miss Pearson îi contesta mustața, comandantul era sigur că pardesiul era de culoare închisă, nicidecum bej. Pe comandant îl indigna și faptul că Easton putea s-o bănuiască pe Alice pretându-se la furt.

— Dragă prietene, spuse comandantul, vă pierdeți timpul bănuind-o pe Miss Craig. Ea nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

— Chiar așa? zise Easton pe un ton de sfidare. Atunci, unde e? Și explicați-mi deci această scrisoare, adăugă, punând hârtia șifonată sub nasul comandantului.

— Asta nu înseamnă nimic, răspunse comandantul după ce o citi. Putea fi pusă acolo intenționat.

Easton se făcu roșu de mânie.

— De cine? De dumneavoastră?

În clipa aceea, Kit îl anunță pe Easton că era chemat la telefon.

Era șeriful.

— Am primit un raport de la poliția rutieră, anunță el. Pompistul de la stația de benzină Caltex, pe drumul spre Downside, spune că e sigur că l-a văzut pe acel tip și pe Miss Craig spre ora unu și jumătate, noaptea trecută. Vreți să-i vorbiți?

— Bineînțeles, răspunse Easton holbându-se la picioarele lui Kit, care-i întorcea spatele și se uita pe fereastră. Cum se face că-i atât de sigur?

— Femeia purta un pardesiu muștar cu un guler verde. A recunoscut pardesiul. O vedea pe Miss Craig din când în când.

— Bun. Plec într-acolo imediat, spuse Easton închizând.

Se întoarse în încăperea în care Travers vorbea cu bătrânii.

— Să mergem. A intervenit ceva nou.

Cei doi se îndreptară spre mașina lui Easton. În timp ce parcurgeau artera principală, Easton îi repetă lui Travers ceea ce aflase de la șerif.

— Știți, comandantul Hardy s-ar putea să aibă dreptate. Cineva o fi pus acolo scrisoarea intenționat. Johnny în chestiune

o fi răpit-o pe Alice. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi pare mai puţin probabil să fi comis ea furtul, fără să fi fost silită.

— Pentru Dumnezeu! făcu Easton cu nerăbdare. Adineauri ai spus că eşti convins. Se îndrăgostise de acel tip şi singura ei treabă era să deschidă uşa din spate de la bancă. Asta-i tot. O fi convins-o.

— Poate, spuse Travers frecându-şi obrazul. Dar sunt unul sau două detalii care mă intrigă. De unde-a apărut tipul? Dacă se întâlnea atât de des cu Alice, cum se face că nimeni, în afară de doamna Loring şi bătrâni nu l-a văzut? Am făcut o anchetă în oraş. Nimeni nu-l cunoaşte. Unde locuia? Iar dacă nu locuia aici, e ciudat că s-a plimbat cu o maşină de scris după el.

— Ce-i ciudat în asta? Mulţi oameni se plimbă cu una portativă. Încerci să complici lucrurile.

— De ce a scris această scrisoare? Ar fi putut să-i dea telefon sau s-o vadă, în ajunul furtului. Scrisoarea asta prea-i cusută cu aţă albă. S-ar putea să fi fost pusă special.

— Ai citit prea multe romane poliţiste, mormăi Easton. Lasă-mă pe mine să rezolv această afacere.

Travers ridică din umeri şi tăcu. Ajunseră în zece minute la staţia de benzină Caltex, unde un motociclist de la poliţia rutieră stătea de vorbă cu Joe Hirsch, pompistul.

Hirsch, un tânăr destul de dezgheţat, povesti că pe la ora unu şi jumătate, noaptea precedentă, o maşină Lincoln a făcut plinul. Nu era foarte sigur în ceea ce priveşte ora.

— Conducea un bărbat; o femeie îmbrăcată cu un pardesiu de culoare muştar cu guler verde era aşezată lângă el, îi explică el lui Easton. Avea o pălărie mare, caraghioasă. Nu i-am putut vedea faţa, dar purta ochelari. Şi i-a scos ca să-i şteargă cu batista. Tipul era înalt şi solid; avea mustaţă şi favoriţi negri. Purta un pardesiu bej cu martingală şi o pălărie moale. În timp ce făceam plinul, s-a aplecat la portieră şi au început să discute despre ora la care pleacă ultimul tren spre San Francisco. Femeia susţinea că ultimul tren a plecat, dar el a pretins că e la ora două şi că l-ar putea prinde. Eu ştiam că el avea dreptate şi le-am spus. Le-am explicat că vor reuşi să-l prindă cu condiţia să se

grăbească.

Easton jubila.

— L-aţi recunoaşte pe bărbatul acela dacă l-aţi vedea?

— Oricând, răspunse Hirsch.

— Şi pe femeie?

— Sunt aproape sigur că era Miss Craig, spuse Hirsch; am văzut-o de mai multe ori cu acel pardesiu şi nu-i un pardesiu uşor de uitat, adăugă el zâmbind.

— Şi maşina?

— Era un Lincoln gri 1959, cu capota roşie.

— Aţi observat dacă aveau bagaje? întrebă Travers.

— Da. Două valize albastre pe banca din spate.

— Când tipul se adresa femeii, întrebă Easton, cum îi vorbea? Era amabil?

— Îi vorbea aşa cum vă vorbesc eu, răspunse Hirsch intrigat; ca-ntr-o conversaţie obişnuită.

— Nu o ameninţa?

— Nu... câtuşi de puţin.

— Dar ea? Ea cum răspundea?

— Ea nu spunea mare lucru. Am auzit-o zicând c-o să piardă trenul. Tipul a început să râdă:

— „Te înşeli, iubita mea", spunea el. „Mai avem o jumătate de oră. De ce-ţi faci griji?" Era o conversaţie cât se poate de banală.

Easton se uită la Travers.

— Nu pare să fie o răpire, spuse el clipind din ochi.

Se întoarse spre Hirsch şi-l întrebă dacă poate să dea un telefon.

Hirsch îl conduse în biroul său. Easton îşi sună patronul. Îi dădu semnalmentele prietenului lui Alice şi ale maşinii. Patronul îi răspunse că le va transmite la ora opt la radio şi la televiziune. Easton îi anunţă intenţia lui de a se duce la gara din Downside pentru a-şi continua ancheta. Se arătă destul de mulţumit de el când patronul îl felicită pe un ton uşor surprins.

Ieşi şi urcă în maşină cu Travers. Se grăbiră spre gara Downside. Travers era tăcut. Din când în când, Easton îi arunca o privire şi-i zâmbea, dar nu zicea nimic.

— Tipul ăsta lasă cu adevărat o frumoasă pistă în urma lui,

zise Travers la un moment dat.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă Easton. Alte complicaţii?

— Să analizăm puţin datele. Tipul ăsta hotărăşte să înşface una dintre cele mai mari sume de bani din regiune. El ştie că, pentru a sta liniştit, trebuie să evite să fie văzut. Altfel, de îndată ce va începe să cheltuiască din bani, va fi înhăţat. Ce face? Pune ochii pe Alice, face în aşa fel ca ea să se îndrăgostească de el. Cum o fi reuşit, asta mă depăşeşte, dar s-ar zice c-a reuşit. După care, comite prostia s-o conducă până la pensiune, iar trei martori îl privesc în voie. Nu se mulţumeşte să rămână în maşină, ci coboară şi se plantează chiar în faţa farurilor pentru a fi văzut mai bine. În plus, scrie o scrisoare fetei, când foarte bine ar fi putut să-i telefoneze sau chiar s-o vadă. Se opreşte să ia benzină şi discută despre ora ultimului tren spre San Francisco. Îl lasă pe Hirsch să-l examineze pe toate părţile, înţelegeţi ce vreau să spun? Pentru cineva destul de isteţ pentru a fura trei sute de mii de dolari, băiatul nu-mi pare grozav de inteligent.

— Cine pretinde că-i foarte inteligent? întrebă Easton agasat. Majoritatea borfaşilor sunt imbecili congenitali, de aceea şi sunt prinşi.

— Eu nu sunt chiar atât de sigur că tipul ăsta ar fi un imbecil, spuse Travers. Favoriţii şi mustaţa puteau fi o deghizare. Pariez că a vrut să fie văzut ca să ne înşele. Noi căutăm un bărbat cu favoriţi. Dacă şi-i scoate, nu mai avem pe nimeni.

— Poate, zise Easton, puţin derutat. Dar avem o descriere a fetei. El e cu ea.

— Mă-ntreb dacă-i aşa, spuse Travers sumbru.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu... Mă-ntreb dacă-i aşa.

Easton ridică din umeri şi îşi continuă drumul tăcut.

La gară, Easton îi interogă pe şeful gării şi pe adjuncţii acestuia. Funcţionarul de la ghişeu a fost categoric: nimeni nu urcase în trenul de ora două pentru San Francisco. El nu zărise pe nimeni care să semene cu Johnny şi cu femeia îmbrăcată într-un pardesiu de culoarea muştarului.

Easton înţelese că pista, care părea atât de caldă se pierdea în vânt; reveni, foarte trist, la maşină.

— Ei bine, n-au luat trenul pentru San Francisco, zise el. Trebuie să găsesc un telefon ca să-i raportez patronului.

— E o cabină pe partea cealaltă a străzii, spuse Travers urcând în mașină. (Îl privi pe Easton traversând strada și închizându-se în cabină. După ce a terminat, se așeză lângă Travers.)

— După părerea mea, e mai bine să ne întoarcem la Pittsville și să vedem ce-o să se transmită la radio, zise el. Patronul trimite o echipă pentru a controla fiecare colțișor al orașului. Trebuie descoperit un indiciu despre acest Johnny. O să se cotrobăie prin toate casele.

Travers nu răspunse nimic.

Se întoarseră la Pittsville.

o

Calvin se simți ușurat când putu închide banca la ora prânzului. Era singur și avusese o dimineață încărcată. Vestea furtului adusese mulți clienți care, sub pretextul încasării unor sume mici, doreau de fapt să obțină informații de primă mână.

Îl însoți pe ultimul client până la ușă, pe care o închise cu cheia, se refugie în biroul său și-și aprinse o țigară. Totul se petrecuse așa cum prevăzuse, ceea ce nu însemna că putea fi liniștit. Era îngrijorat din cauza lui Kit. Nu o văzuse din noaptea precedentă și se întreba cum reacționa. De bună seamă, Easton a vorbit deja cu ea. Era tentat să-i dea un telefon ca să afle ce s-a petrecut, dar rezistă impulsului. Dintr-o clipă în alta trebuiau să apară experții contabili în vederea expertizei fondurilor. Marthy îi ceruse să-și procure singur o secretară pentru a o înlocui pe Alice, căci el nu putea să-i trimită pe nimeni din San Francisco. Calvin avu o idee. Luă telefonul și sună la pensiune. Îi răspunse Flo.

— E cumva Miss Iris acolo? întrebă Calvin. Aș putea să-i vorbesc? (Flo îi răspunse că Iris era pe punctul de a ieși, dar că o poate chema. Câteva clipe mai târziu, auzi vocea tinerească și plină de prospețime a lui Iris.)

— Alo? zise Calvin. Dacă treceți prin fața băncii, v-aș ruga să intrați pentru o clipă. Aș vrea să vă spun ceva.

— Voi trece pe acolo peste o jumătate de oră, spuse Iris pe un

ton surprins. Ce se întâmplă?

— Ceva despre care prefer să nu vorbesc la telefon, răspunse Calvin. Apoi închise.

După aceea sună la expresul din faţă şi comandă două sandvişuri cu pui, apoi se ridică şi coborî la subsol. Contemplă lădiţa în care ascunsese banii. Alte douăzeci de lădiţe erau îngrămădite peste ea. Figura întunecată a lui Calvin se lumină când se gândi la prada care se afla acolo. Fu tentat s-o deschidă şi să pipăie frumoasele teancuri de bancnote, dar se abţinu.

Părăsi subsolul. Cineva bătea la uşă. Se duse să deschidă. Era băiatul de la bufetul expres care-i aducea sandvişurile. Îi dădu un bacşiş, încuie uşa şi se întoarse în birou. Începu să mănânce.

Când muşca din al doilea sandviş, se auzi din nou o bătaie în uşă. Se duse să deschidă.

Era Iris, care-l privea întrebător. Purta o bluză sport şi o fustă albă plisată. Calvin simţi imboldul dorinţei la vederea acestei fete tinere, înfloritoare.

— Intraţi, spuse zâmbindu-i. Ce dimineaţă! Mănânc în fugă. Of! Vin toţi să se asigure că banii lor sunt aici.

Iris intră şi se întoarse. El încuie uşa.

— Trebuie să fi trecut printr-un moment oribil, spuse ea. Am ascultat la radio aproape toată dimineaţa.

— Da, răspunse Calvin conducând-o în biroul lui. N-am fost singurul. (Arătă spre un fotoliu, apoi se aşeză şi el la birou.) Alice! Ultima la care m-aş fi gândit... Sunt tulburat...

— Doar nu credeţi că ea a furat banii? întrebă Iris indignată.

— Pe legea mea, au dispărut şi ea şi banii!

— Am vorbit cu Ken la telefon, azi dimineaţă. El e de părere că a fost constrânsă s-o facă şi că a fost răpită.

Vestea îl surprinse pe Calvin.

— La asta nu m-am gândit... S-ar putea foarte bine. E plauzibil. Alice nu-i genul de hoaţă. V-a spus ce se mai ştie?

— O să scotocească prin toate casele pentru a încerca să-l găsească pe acel bărbat, sau măcar locul unde stătea când venea s-o vadă pe Alice. O caută şi pe Alice, bineînţeles.

Calvin luă sandvişul pe care îl abandonase şi muşcă din el cu poftă.

— Aş vrea să vă vorbesc despre altceva. Am nevoie de o secretară, care să mă ajute. Patronul de la San Francisco mi-a cerut să găsesc pe cineva aici. (Zâmbi şi o privi cu atenţie.) M-am gândit la dumneavoastră. V-ar amuza să lucraţi aici? Salariul e bun: şaptezeci şi cinci de dolari pe săptămână.

— Dar nu am cunoştinţe temeinice în domeniu, spuse ea, surprinsă.

— Nu-i obligatoriu. E vorba doar de a bate la maşină. Restul veţi învăţa cu uşurinţă. (Îşi luă batista pentru a-şi şterge mâinile, neluându-şi ochii de la ea.) Măcar să-mi angajez viitoarea fiică vitregă. Mi-ar face plăcere să acceptaţi. Nu aveţi nicio perspectivă lucrând într-o casierie de cinema. Ce ziceţi?

— Lucram noaptea, spuse ea ezitând puţin, ca să mă pot întâlni cu Ken. Nu ştiu ce va zice.

— O să fie mult de lucru aici, după acest furt, zise Calvin. În plus, lucrul noaptea e foarte obositor. Haideţi, acceptaţi.

— Ei bine, de acord, spuse brusc, zâmbind. Accept.

— Perfect, zise Calvin, care simţi o mare plăcere. Am mult de lucru. Credeţi că aţi putea începe mâine? Dacă vă reţine o parte din salariu la cinematograf, o să vă despăgubească banca.

— Ei bine... de acord. Voi începe mâine.

— Trebuie să sosească experţii contabili, iar eu trebuie să fiu pregătit pentru a-i primi, spuse el ridicându-se. Vom începe mâine. O să vă aduc cu maşina, cum făceam cu sărmana Alice. Ce mai face Kit? adăugă el însoţind-o spre uşă. N-am văzut-o azi dimineaţă.

— Nici eu, spuse Iris, tristeţea instalându-se brusc pe chipul ei. Sunt îngrijorată din cauza ei. Am impresia că mă evită. N-am putut să-i vorbesc mai mult de trei sau patru ori în ultima săptămână.

— Nu vă neliniştiţi, e bine. Ne vedem în fiecare seară. Cred că-i puţin tulburată la gândul de-a se căsători. E de-nţeles. Îmi închipui îngrijorarea dumneavoastră, reluă el după un moment de tăcere. Vă e teamă să nu înceapă iar să bea. Ei bine, i-am vorbit în acest sens. A recunoscut şi mi-a promis că n-o mai face. O să fie totul bine. Am să veghez asupra ei.

— Cu atât mai bine! spuse Iris. Eram într-adevăr foarte

neliniştită.

— Nu vă mai faceţi nicio grijă. O să mă ocup eu de asta. Acum, am de lucru. Abia aştept să vă văd aici. Pe mâine.

Îi zâmbi cuceritor, apoi închise uşa de la bancă după ea.

Se îndreptă cu un mers apăsat spre biroul său. Formă numărul de telefon de la pensiune. Când Flo îi răspunse, o întrebă dacă Kit e acasă.

Flo părea neliniştită.

— Doamna Loring n-a coborât încă, domnule, zise ea. M-am dus la ea în cameră, dar nu vrea s-o deranjez. Vreţi să merg să văd?

— Nu... N-o deranjaţi. Nu vă faceţi griji. Cred că dispariţia domnişoarei Alice a impresionat-o foarte tare.

Închise, cu figura crispată de turbare.

„Iat-o din nou matoală. Va trebui să mă debarasez de ea", își zise. „Cu cât mai repede, cu atât mai bine. E periculoasă. N-am de ales, va trebui să mă debarasez de ea."

CAPITOLUL II

Easton, Travers și șeriful Thomson se reuniseră în biroul acestuia din urmă. Era ora opt și douăzeci de minute seara. Easton bea un pahar de lapte; șeriful și Travers câte o halbă de bere. Ascultaseră buletinul de știri la radio. Dăduseră semnalmentele lui Johnny și ale Lincoln-ului.

Soneria telefonului îi făcu să tresară.

— Asta-i! zise șeriful ridicând receptorul.

La celălalt capăt al firului, auzi o voce de bărbat.

— Da, domnule Oakes, răspunse șeriful. Am înțeles. Venim imediat, dacă puteți să ne așteptați. Așa. Să zicem, peste o jumătate de oră.

Închise și se uită la Easton.

— E un anume Oakes, de la târgul de mașini „Triumph" din Downside. E aproape sigur că el i-a vândut amicului nostru Lincoln-ul.

Easton își bău restul de lapte și se ridică.

— Ken şi cu mine mergem să-l vedem pe tip, spuse Easton. E bine să rămâneţi aici, se adresă el şerifului, în caz că apar alte informaţii.

O jumătate de oră mai târziu, Easton şi Travers intrau în târgul de maşini intens luminat. Oakes le veni în întâmpinare. După ce s-au prezentat, declară:

— Tipul ăla corespundea întru totul semnalmentelor pe care le-am auzit la radio. Era înalt, bine clădit şi avea mustaţă şi favoriţi. Purta un pardesiu bej cu martingală.

— Și când l-aţi văzut, domnule Oakes? întrebă Easton.

— Am notat data şi ora, răspunse acesta. Totul vă stă la dispoziţie, inclusiv adresa tipului.

Îi înmână lui Easton o copie după factura stabilită în momentul vânzării Lincoln-ului, cu adresa cumpărătorului.

Easton se scarpină la ceafă uitându-se la adresă.

— Johnny Acres, 12477, şoseaua Californiei, Los Angeles, citi el cu voce tare. De bună seamă că-i falsă. Oricum, voi verifica. L-aţi putea identifica pe acel bărbat? îl întrebă pe Oakes.

Acesta dădu din cap că da. Cu toate că-l dureau picioarele și era obosit, interogatoriul îi făcea plăcere. Era sigur că își va vedea, a doua zi, numele în ziare. Poate că o să-i publice și fotografia.

— L-aş recunoaşte dintr-o mie, zise el.

— Era singur?

— Da.

— Cum a plătit?

— Lichid. Șaizeci de bancnote de câte zece dolari.

— Le-am putea vedea?

— Noi reglăm totul în numerar, răspunse Oakes clătinând din cap. Banii sunt de mult la bancă.

— Spuneţi-mi, domnule Oakes, întrebă Travers, ce impresie v-a făcut omul ăla, din punct de vedere uman? Vi s-a părut simpatic?

Oakes înţelese imediat ce voia Travers de la el.

— Nu pot spune că mi s-a părut simpatic. Nu mi-a atras atenţia în mod deosebit, dar am avut impresia că nu-i genul de om pe care să-l ai ca prieten. N-aş putea spune de ce. Era ceva în

el… şi, pe urmă, fredona întruna, ceea ce mă enerva.

Travers reţinu acest detaliu.

— Da, de fiecare dată când îi vorbeam, începea să fredoneze. Un fel de tic.

— Ce contează? făcu Easton cu nerăbdare. Să notăm mai degrabă caracteristicile maşinii. Aş vrea numărul matricol, seria motorului şi marca pneurilor.

Oakes îi dădu toate aceste informaţii lui Easton, care le notă. Apoi îi strânse mâna şi urcă în maşină.

— Ei bine! O să aibă de lucru patronul meu, îi spuse lui Travers, când acesta i se alătură. Ar trebui să găsim destul de repede maşina. Eu mă întorc la birou. Tu ce vrei să faci?

— Lăsaţi-mă la gară, spuse Travers. Mă voi întoarce cu trenul.

Easton o luă în direcţia gării.

— Trebuie descoperit locul unde-şi parca individul Lincoln-ul. L-a cumpărat de aproape o lună. Trebuia s-o parcheze undeva. O să-i spun patronului să dea un nou anunţ la radio.

— L-o fi lăsat în una din parcările mari din Downside, zise Travers. Nimeni n-o fi fost atent. Parcarea de la gară e plină de maşini, zi şi noapte. Putea s-o lase acolo.

— Da, e posibil.

— O să-i spuneţi patronului că tipul avea obiceiul de-a fredona? Poate că-i notat pe vreo fişă. De favoriţi şi de mustaţă te poţi debarasa, dar un astfel de tic nu se pierde.

— O să-i spun, zise Easton, parcă în silă, dar nu cred să fie vorba de un recidivist.

Se opri în faţa gării.

— Pe mâine! spuse Travers coborând din maşină. Treceţi să ne vedeţi?

— Fără-ndoială, spuse Easton.

Îi făcu semn de rămas bun cu mâna şi demară.

— Hei! Aşteptaţi! strigă Travers.

Easton frână şi scoase capul pe geam. Travers se uita la parcarea imensă. Se lăsa întunericul, dar o maşină îi reţinu atenţia.

— Uitaţi-vă la Lincoln-ul de colo, zise el arătându-l cu degetul. Maşina aceea gri cu capotă roşie; ar putea fi cea pe care

o căutăm. A treia pe rândul al doilea.

Easton coborî din maşină şi se uită în direcţia indicată.

— Nu văd nimic, mormăi el în urma lui Travers, care se îndrepta spre parcare. Îl ajunse în faţa Lincoln-ului.

— E chiar cea pe care o căutăm. Uitaţi-vă la placă.

— Asta-i nemaipomenit, zise Easton, surescitat. Doamne, ce noroc!

— Ar fi bine să cerem o macara de la comisariat, zise Travers. O vor putea examina. O să aştept aici, în timp ce dumneavoastră chemaţi un camion-macara.

Easton alergă la o cabină telefonică, în celălalt capăt al gării și sună la comisariatul central din Downside.

În timp ce aştepta, Travers aruncă o privire prin geamurile maşinii închise şi îndreptă fascicolul lanternei spre scaunele din spate.

— Vin, anunţă Easton. O să-i reperăm, poate, amprentele digitale.

— Mă îndoiesc, răspunse Travers. Începe să-mi impună un oarecare respect acest domn Acres. A lucrat ingenios. Trasează o pistă evidentă care duce la gară, vorbind despre trenul de San Francisco, iar apoi ne lasă mașina aici. Parc-aș crede că se află încă în sector.

Easton își împinse pălăria pe ceafă și își șterse fruntea.

— Vorbești întruna de acest tip! zise el, dar fata? Doar e și ea implicată, nu?

— Sper să mai fie.

— Ce vrei să spui? întrebă Easton, holbându-se. Să nu complicăm lucrurile. Sunt ele și așa destul de încâlcite. Nu-i cazul să mai inventăm și noi.

După vreo zece minute, sosi camionul-macara și duse Lincoln-ul la comisariatul central.

Easton și Travers stăteau lângă mașină, în timp ce trei detectivi începură s-o examineze sistematic pe dinăuntru.

Când deschiseră portbagajul, descoperiră cadavrul lui Alice.

Pe Travers nu-l surprinse. Fusese convins de la-nceput că pe Alice nu o vor găsi decât moartă.

o

Calvin se întoarse la pensiune după ora opt. Trebuise să stea cu experții de la San Francisco, care lucraseră până târziu; în fine, s-au hotărât să lase pe a doua zi încheierea expertizei.

Deschise ușor ușa de la intrare. Auzi zgomotul familiar ai televizorului: comandantul Hardy și Miss Pearson nu renunțau la plăcerile lor soporifice.

Mâncase la restaurant, ceva ușor, cu experții și se simțea relaxat. Urcă fără zgomot, până la el în cameră, închise ușa, își scoase pardesiul, își desfăcu cravata și se cufundă într-un fotoliu.

Era fericit că rezistă atât de bine. Avusese o zi grea, dar o suportase bine. Se întreba unde ajunsese Easton cu ancheta.

În timpul interogatoriului, Calvin se lămurise repede că nu avea de ce să-și facă griji. Se aștepta la un adversar mult mai redutabil. Văzându-l pe bondocul de agent federal gras și chel, Calvin se liniștise și își recăpătase întreaga încredere. Dar își dăduse seama că, dacă Easton nu era eficace, Ken Travers, în schimb, era îndârjit. Flăcăul ăsta era inteligent, iute și ambițios. Trebuia să se ferească de el.

Calvin își aprinse o țigară. Apoi se ridică, deschise dulapul și luă o sticlă de whisky. Era goală. Se uită la ea o bucată bună de vreme, iar figura i se înăspri; ochii îi scânteiară; dimineață era aproape plină. Nu-i fu greu să ghicească cine o golise.

„Trebuie să dispară”, își spuse cu jumătate de voce. „N-o pot lăsa pe netrebnica, pe bețivana asta în viață. De ce să aștept? O să mă debarasez de ea astă seară. Cu whiskyul pe care l-a băut, toată lumea o să creadă că i-a fost rău și că s-a înecat. Îi fac de petrecanie în seara asta.”

Se ridică încet, traversă încăperea, deschise ușa ce dădea în camera lui Kit și intră.

Aceasta era întinsă pe pat. Avea pe ea doar o bluză de nailon albastră, care lăsa să i se vadă picioarele lungi și subțiri. Se ridică pentru a-l privi.

— Bună seara, domnule Asasin! zise ea. Mă mir că ai chef să mă vezi. Reușești să te suporți?

Închise ușa, se îndreptă spre capătul patului și o privi.

— Ce nu merge? reluă ea săgetându-l cu ochii ei căprui

uluitor de strălucitori. Conştiinţa, dacă ai aşa ceva?

— L-ai văzut pe Easton? întrebă Calvin cu o voce mieroasă.

— Da. Nu te încurcă deloc, nu-i aşa? Nu-i decât un tâmpit grăsan şi depravat. Un obsedat: mă dezbrăca din priviri.

— Serios? spuse Calvin cu o mutră de dispreţ. Sunt de acord că nu-i mare lucru de capul lui, dar poate că-şi spunea că-i uşor să aibă o beţivană.

— Încotro baţi? întrebă ea, cu figura-i brusc schimonosită de furie. Spune-mi ce te frământă şi întinde-o!

— Am găsit o înlocuitoare pentru Alice, zise Calvin, îndreptându-se spre un fotoliu în care se aşeză. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

— De ce? întrebă ea, sprijinindu-se într-un cot. Ce truc infernal ai mai inventat?

— N-ai vorbit cu Iris azi? întrebă Calvin arborându-și zâmbetul cuceritor.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, brusc neliniștită.

— A venit la bancă azi dimineaţă. E îngrijorată din cauza ta. Pretinde că o eviţi.

Kit se aşeză pe marginea patului. Din ochi îi ieșeau fulgere.

— Nu voi tolera ca tu să vorbești despre mine cu Iris, spuse ea cu o voce piţigăiată. Ai înțeles?

— N-o să ne poţi împiedica. Începând de mâine, lucrează cu mine. Ea o va înlocui pe Alice.

Kit se uită la el speriată. Se albise ca varul.

— Nu! strigă ea violent. Orice, dar asta nu. Iris! Să lucreze cu un individ ca tine? Oh! nu! N-o să permit așa ceva.

— Serios? zise Calvin aprinzându-și o ţigară. Nu prea cred. Vrea să lucreze la bancă. Cum o poţi împiedica. De ce nu ar lucra cu viitorul ei tată vitreg?

— Nici nu poate fi vorba să stea închisă cu un nemernic ca tine! Văd prea bine răul pe care poţi să i-l faci unei fete cu aerele tale mieroase.

— Haide! Nu fi ridicolă! spuse Calvin zâmbind. (Schimbă brusc tonul şi o privi răutăcios.) Ascultă, beţivană idioată, tu nu înțelegi că e important să lucreze cu mine la bancă? Așa o să poată să-mi povestească ce pregăteşte iubitul ei. Nu-ţi face iluzii

în privinţa lui; e isteţ şi ar putea deveni periculos. Încă ceva. Pentru tine şi pentru mine e important să fie ea şi nu o alta care să lucreze la bancă. Dacă ar fi o altă fată, mi-ar fi mereu frică să nu descopere banii în lipsa mea. Nu cred ca cineva să dea de ei vreodată, dar de ce să riscăm. Dacă, Doamne fereşte, Iris îi descoperă, presupun că nu-şi va trimite mama pe scaunul electric.

— Prefer asta decât să o văd expusă bestialităţii tale, zise Kit, fulgerându-l cu privirea. Nu va lucra pentru tine, şi cu asta am încheiat. Şi acum, cară-te!

Calvin se uită la ea impasibil. Apoi, clătinând uşor din cap, se ridică şi se duse în camera lui. O auzi pe Kit trăgând zăvorul la uşă în urma lui.

Stătu fără să se mişte preţ de zece minute. Fredona. Se ridică brusc, ascultă atent câteva secunde, apoi, neauzind nimic, înainta uşor pe culoar până la baie. Intră şi închise uşa. Nu avea broască. Examină fragilul zăvor, scoase briceagul din buzunar, se ghemui și desfăcu, pe jumătate, cele patru șuruburi. Apoi încercă să închidă uşa fără zgomot. Zăvorul ţinea, dar slab. Împins cu putere, ceda.

Mulţumit, se întoarse în cameră. Se încuie, se duse apoi la dulap, de unde scoase o cutie plină cu mingi de golf. Băgă patru într-o șosetă, pe care o găsi într-un sertar.

O învârti: constituia o măciucă foarte eficace. Se așeză și aşteptă. Era ora nouă şi jumătate. Peste o oră, Kit se va duce să facă baie.

Derula în minte planul pe care şi-l făcuse pentru a se debarasa de ea. Era simplu și fără risc. Băuse. Când se va duce la baie, va forţa uşa, o s-o lovească cu arma improvizată, apoi o va băga cu capul sub apă şi o va ţine aşa până va muri. O să lase cadavrul în cadă; Flo îl va găsi a doua zi. Cum zăvorul de-abia mai ţine, toată lumea va crede că l-a scos Flo deschizând uşa.

Era simplu şi fără risc, dar îşi spuse că n-ar strica să aibă un alibi în caz că intervine ceva neprevăzut. Își lăsă „arma" pe pat și coborî. Judecând după pocniturile de revolver de la televizor, Calvin conchise că bătrânii urmăreau spectacolul lor favorit: un film cu gangsteri.

Se apropie de ușa camerei întunecate.

— Scuzați-mă că vă întrerup, zise, merg la garaj. O mică reparație. Dacă sunt chemat la telefon, ați putea să mă anunțați?

Comandantul Hardy întoarse capul:

— Dar bineînțeles, dragul meu, spuse el. Sunt vești despre Alice?

— Niciuna. Cum aflu ceva, vă spun, zise Calvin părăsind încăperea.

Se duse în garaj, își sumecă mânecile și desfăcu rapid bujiile de la motor. În timp ce lucra, fredona; figura i se asprise. Frecă bujiile cu șmirghel, le puse de-o parte și se furișă tiptil în casă. Urcă încet scara și ajunse în cameră. Era aproape de ora zece și jumătate. Filmul cu gangsteri, cu violențe și zgomot de împușcături, dura până la ora unsprezece. Chiar presupunând că Kit ar avea timp să strige, bătrânii tot n-ar auzi-o. Calvin înșfăcă șoseta și așteptă.

Minutele se scurgeau. La zece și jumătate se temu ca nu cumva Kit să fie prea beată încât să nu poată merge să facă baie. Poate c-a adormit. Se ridică și se duse lângă ușa dintre cele două camere și ciuli urechile. Nu auzi nimic. Se gândi să încerce clanța, pentru a vedea dacă-i pus zăvorul, dar se temu să nu-i atragă atenția lui Kit.

Se întoarse la fotoliu și se așeză. Cu siguranță, va găsi alte ocazii, dar pericolul creștea cu fiecare zi.

Aprinse o țigară. Auzea vag televizorul la parter. Se uită la ceas. Un zgomot în camera alăturată îl făcu să se ridice. Ascultă; trecură două sau trei minute. Kit umbla prin cameră. Auzi ușa ei deschizându-se, pașii de pe culoar și apoi ușa de la baie închizându-se.

Un zâmbet sadic îi lumină fața. Deschise ușa, aruncă o privire pe culoar. Degetele-i groase strânseră șoseta, zgomotul apei care curgea înăbușea tam-tamul televizorului. Așteptă nemișcat. După un timp, care i se păru o eternitate, apa se opri. Înaintă pe culoar în vârful picioarelor. Ajunse la ușa de la baie și se opri pentru a asculta. Auzi un zgomot de apă. Kit intrase desigur în cadă. Respira precipitat, iar inima-i bătea nebunește. Buzele i se strânseră într-un rânjet; puse mâna pe clanță. Apăsă cât putu; o

ploaie de împușcături izbucni la televizor; împinse brusc din toate puterile. Zăvorul căzu pe pardoseala de gresie și ușa se deschise. Se năpusti în baie.

Se opri brusc, cu mâna dreaptă crispată pe șosetă ridicată pe jumătate; inima-i bătea să-i spargă pieptul.

Kit era lipită de perete, la patru metri de el. Ținea, cu mâna stângă, un prosop din care se scurgea apa. Calvin înțelese imediat că se servise de el pentru a agita apa din cadă, pentru a-l face să creadă că se spală.

Cu mâna dreaptă, îndrepta spre el un revolver 38, a cărui țeava îl viza. Purta tot bluza albastră de nailon; surâsu-i crispat și figura-i descompusă îl cutremură. Crezu că va fi doborât.

— Nu face pe imbecila, urlă el. Nu vei avea niciodată banii dacă tragi!

— Erau exact cuvintele care trebuiau spuse.

Oribilul rânjet se estompă și ochii își pierdură imediat licărul de nebunie.

Se măsurară câtva timp. Revolverul era încă îndreptat spre el, dar știa că, pentru moment, pericolul trecuse.

— Da... zise ea, uitasem. Ești un măscărici dibaci. Ai scăpat de la moarte pronunțând exact cuvintele care trebuiau la momentul potrivit. Știi bine ce ai de făcut, hm? După ce te folosești de femei, te debarasezi de ele, dar de mine nu te vei debarasa!

Calvin se uita la revolverul pe care-l ținea în mână. Viziune care-l turba de furie. Arma aceea îi sfida forța, făcând-o inutilă și compensa lipsa de putere fizică a lui Kit. Calculă distanța care-i separa. Avea o șansă năpustindu-se asupra ei, dar nu era sigur că va putea s-o împiedice să tragă. În ciuda zgomotelor de la televizor, bătrânii ar auzi împușcătura.

— E o greșeală, zise el, străduindu-se să vorbească fără patimă. Mă sperii, Kit, cu băutura. Am acționat din instinct.

— Încearcă să nu se mai repete, răspunse ea, privindu-l drept în față. Te voi ucide dacă va trebui. Deci, nu face pe tâmpitul.

— Mai încape vorbă? E o afacere încheiată.

— Îți închipui că nu pricepeam ce complotai? continuă ea. Nu ți-ai dat seama că era limpede ca lumina zilei? Eu te ajut să

iei banii, apoi dispar ca Alice, iar tu păstrezi tot. Dar nu aşa se va întâmpla, Dave. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, vei încerca să mă omori. Ţi-am întins o cursă şi te-ai prins în ea. Nu ţi-am băut whiskyul, am golit sticla în chiuvetă. Nu-s atât de beţivană pe cât crezi tu. Când am observat că deşurubezi zăvorul de la uşă, am înţeles că vei veni să mă omori. Ei bine, nu mă vei omorî. Nu eşti atât de isteţ pe cât crezi. Altceva, Iris nu va lucra pentru tine; nu te vei atinge de ea, ai înţeles?

— Să nu ne certăm, Kit, zise Calvin, care începuse să-şi facă numărul de cuceritor şarmant. Ţi-am explicat deja.

— O să fii surprins, îl întrerupse Kit. Până acum, tu ai luat toate iniţiativele, dar din acest moment, eu comand, iar tu vei face ce-ţi voi spune eu.

— Nu-i posibil, zise Calvin. Nu eşti în stare să conduci această afacere. Eşti alcoolică. Trebuie să-ţi dai seama de asta. Eu trebuie să mă ocup de ea.

— Ai fi foarte mulţumit să mă ştii moartă, nu-i aşa? spuse lăsând încet revolverul în jos. Dar, nici vorbă să mor. În timp ce tu-ţi exersai şiretenia pentru a realiza acest furt, nici eu n-am stat degeaba: mi-am luat măsuri de precauţie. Dacă eu voi muri, Dave, tu nimereşti drept pe scaunul electric. Ca să ştii ce-am aranjat. (Puse revolverul pe capacul de la veceu.) Dacă tu crezi că blufez, fă-o. Căsăpeşte-mă şi îneacă-mă. Vei vedea unde vei ajunge.

Calvin o privi atent; sudoarea i se prelingea şiroaie de-a lungul spinării. Inima-i bătea să-i plesnească, iar gura uscată i se umplu de fiere.

Se priviră un timp, apoi el ieşi încet din baie. Ea lăsă revolverul acolo şi îl urmă. El intră în camera lui; intră şi ea după el şi închise uşa.

Acum putea s-o omoare. Era fără apărare şi pe jumătate beată. Strânse ciorapul între degetele-i groase. Un gest era de-ajuns şi ea ar fi căzut moartă la picioarele lui. Cada era plină, nu trebuia decât…

Dar el intui, văzându-i expresia batjocoritoare a feţei, că îl domina. Cu un gest brusc de dispreţ, aruncă şoseta plină cu mingi de golf în capătul celălalt al camerei.

Ea se sprijini cu spatele de ușă, își încrucișa brațele pe piept și izbucni deodată într-un râs dur, sec, lipsit de bucurie.

— Foarte bine, Dave, zise ea, iată-te, în sfârșit, puțin mai rezonabil. În timp ce tu erai la bancă, azi dimineață, am scris o scrisoare, o scrisoare lungă, foarte complicată. Mi-a luat aproape toată dimineața. În această scrisoare, explic ceea ce am făcut împreună, cum ai asasinat-o pe Alice și unde ai ascuns banii. Recunosc tot ce-am înfăptuit. Am depus această scrisoare la un avocat – nu vei ști niciodată la care anume – și i-am cerut să o citească și să acționeze în consecință de-ndată ce mor. Cât eu voi trăi, Dave, vei trăi și tu. Dar dacă vei încerca să mă ucizi, mă vei urma în mormânt.

Calvin își trecu mâna prin păr. Se îndepărtă de ea; era turbat de furie.

— Așa că ne vom căsători, continuă Kit și vom pleca, după cum am decis. Apoi, îmi vei da partea mea. Dar începând de azi, mă vei asculta, Dave, ai înțeles?

În momentul lung de tăcere care urmă, și în cursul căruia se măsurară reciproc, auziră soneria telefonului. Calvin ieși pe culoar. Îi tremurau genunchii și un sentiment de spaimă și de mânie îi strângea inima.

Comandantul Hardy îl strigă din vestibul.

— Poliția vrea să vă vorbească, domnule Calvin, zise el.

Calvin coborî în fugă scările și luă receptorul.

Easton îl anunță că descoperiseră cadavrul lui Alice.

CAPITOLUL III

Calvin, la volanul mașinii sale, privea fix drumul luminat de faruri. Reflecta.

Șeriful Thomson îi explicase la telefon că dorea să-l vadă imediat la el în birou. Organiza ad-hoc o conferință și avea nevoie de el.

Era aproape ora unsprezece seara. Nu prea erau mașini pe stradă. Câteva picături de ploaie se izbiră de parbriz.

Calvin se gândea la Kit. Situația era periculoasă – dacă nu

cumva a blufat – dar avea sentimentul penibil că spusese adevărul. Nu se mai putea atinge de ea. Numai că aici era ceva şi mai grav; putea da peste ea o maşină, putea să se îmbolnăvească sau muri într-un accident, şi atunci avocatul ar deschide scrisoarea şi l-ar băga pe Calvin la închisoare. Trebuia să găsească mijlocul de a o convinge să recupereze acea scrisoare. Nu putea tolera ca viaţa lui să depindă de a ei.

Deodată, zări o semnalizare roşie în mijlocul drumului. Frână brusc şi stopă în faţa unei maşini de poliţie oprită de-a curmezişul străzii.

Doi agenţi se prezentară; în spatele lor, alţi doi agenţi cu revolvere.

Coborî geamul de la portieră, simţind cum i se usucă gura. Unul dintre agenţi îndreptă lanterna spre el:

— Actele dumneavoastră de identitate? zise el scurt.

Calvin scoase portofelul şi-i întinse documentul.

— Ce se întâmplă? întrebă el făcând eforturi să fie cât mai natural.

— Dar, e domnul Calvin! zise agentul zâmbind. Îl căutăm pe hoţul dumneavoastră. Oprim toate maşinile care intră în Pittsville sau care ies.

— Asta-i bună! zise Calvin, surprins, el a părăsit oraşul de mai bine de patruzeci şi opt de ore, nu?

— Nu toţi sunt de această părere, răspunse agentul înapoindu-i lui Calvin actul. (Se dădu la o parte şi salută.) În regulă, domnule Calvin, puteţi trece.

Calvin îşi continuă drumul. Avea faţa trasă şi privirea pierdută. Ce-i făcea să creadă că hoţul nu părăsise oraşul? Să fi făcut vreo greşeală?

A doua surpriză o avu în faţa sediului şerifului. Un Cadillac mare roşu cu negru, înmatriculat la San Francisco, era parcat în faţa biroului. Maşina îi era foarte cunoscută. Ea aparţinea lui Henry Marthy, patronul său, directorul general al Băncii federale şi naţionale. Ce făcea el acolo la ora aceea? Calvin scoase un oftat lung, apoi intră în biroul şerifului.

Marthy stătea de vorbă cu acesta. Travers, stând jos, vorbea la telefon.

În momentul când pătrunse în birou, Calvin îl auzi pe Travers:

— O Remington tip normal, 1959? Aşa, perfect. Nimic deosebit? Literele „r” şi „v”? Foarte bine. Mulţumesc. Şi închise.

Calvin, care păru că nu bagă de seamă, traversă încăperea şi strânse mâna lui Marthy.

— Sunt fericit să vă văd aici, zise el cu zâmbetu-i fermecător. Ce întâmplare tristă! Sunt mulţumit că ne veniţi în ajutor.

— Da, e trist, răspunse grav Marthy. Ştiţi că Miss Craig a fost asasinată?

— Mi-a spus şeriful la telefon, răspunse Calvin. (Şi, întorcându-se spre acesta, continuă.) Unde aţi găsit-o?

— Am identificat maşina în parcarea gării din Downside. Miss Craig era în portbagaj, spuse şeriful consultându-şi ceasul enorm de aur. Easton trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Ne va da mai multe detalii. Să stăm jos.

Se îndreptară spre masa mare şi, când să se aşeze, Easton dădu buzna în birou. Părea surescitat, neliniştit. Faţa-i de bleg era leoarcă de sudoare şi îşi şterse mâna de turul pantalonilor, înainte de-a da mâna cu Marthy.

— Să ne aşezăm, domnilor, zise el. Îmi închipui că doriţi să ştiţi ce s-a întâmplat.

Aşteptă să se aşeze Marthy, după care se aşeză şi el. Calvin se instală în faţa lui Marthy. Travers se aşeză la capătul mesei, iar şeriful de cealaltă parte a lui Marthy.

— Ei bine! Nu încape nicio îndoială că femeia a fost asasinată, începu Easton. A fost sugrumată. Medicul legist îi situează decesul în jurul orelor două, în noaptea furtului. Iată cum văd eu lucrurile: tipul acela, Acres, a convins-o pe femeie să-l ajute să fure banii destinaţi salariilor. A pierdut ceva timp pentru asta. Ştiu că a întâlnit-o destul de des în cursul ultimelor trei săptămâni. A reuşit s-o convingă. I-a trimis o scrisoare în ajunul furtului, pentru a-i reaminti să lase uşa din spate deschisă, apoi, după aducerea banilor şi plecarea domnului Calvin şi a lui Alice, a intrat, a scos toate becurile, astfel încât să blocheze semnalul de alarmă, după care a deschis seiful folosind cheia lui Alice şi o copie pe care aceasta o făcuse după cheia lui

Calvin.

— O clipă, întrerupse Marthy. Explicaţi-mi şi mie. Nu înţeleg cum au putut să-şi procure cheia lui Calvin.

— Când Lamb a avut criza, Miss Craig s-a văzut în posesia celor două chei, timp de mai multe ore. În acel moment putea face o dublură după cheia lui Calvin pentru a i-o da apoi lui Acres.

— Dar Lamb a făcut criza de mai bine de şase săptămâni, zise Marthy. Să fi stat Acres pe-aici în toată perioada asta?

Calvin nu mişcă. Easton păru încurcat.

— Probabil, spuse el. Nu pretind că s-ar fi găsit prin preajmă, dar intrase în legătură cu Alice... Altfel, cum ar fi putut să obţină cea de-a doua cheie? Calvin mi-a spus că, odată intrat în posesia ei, cheia a rămas mereu asupra lui.

— Nu-i chiar foarte exact, zise Calvin puţin cam pripit. Cred că Alice a putut să şi-o procure fără dificultate, după atacul lui Lamb. Fireşte, aveam încredere în ea. Păstram cheia în buzunarul de la haină. Când era cald şi coboram să lucrez la subsol, lăsam haina în birou. Ar fi putut intra acolo fără probleme şi să facă o copie.

Marthy se întoarse spre Calvin şi-l privi cu un aer ostil.

— Dar, pentru a lucra la subsol, aveaţi nevoie tocmai de cheia care deschide uşa de la camera blindată, nu?

Calvin îşi frecă maxilarul. Reflectă cu toată viteza. Reuşi să-şi păstreze o figură impasibilă.

„Ce dracu' povesteşti, imbecilule", îşi spuse el. „Fii atent ce spui! Încă o gafă ca asta şi te-ai ras."

— Când salariile nu sunt în camera blindată, domnule, spuse el, lăsăm uşa de la subsol deschisă.

Urmă o tăcere, apoi Marthy reluă întorcându-se spre Easton.

— Vă rog, continuaţi...

Calvin îşi luă o ţigară, o aprinse şi trase fumul încet, în piept.

— Acres stabilise să se întâlnească cu Alice după furt, continuă Easton. Ea credea că o să plece împreună, dar Acres avea alte planuri. A procedat în aşa fel ca, la staţia de benzină, să se creadă că merg la San Francisco; a dus-o într-un loc ferit pentru a o strangula. A băgat-o după aceea în portbagajul

mașinii, pe care a lăsat-o apoi la gară, după care a dispărut cu banii. Acum pare aproape sigur că nu a părăsit regiunea.

Fotoliul gemu sub greutatea lui Calvin, care se lăsase pe spate.

— Ce vă face să credeți asta? întrebă Marthy pe un ton sec și precis.

Un fulger trecu prin stomacul lui Easton. Se strâmbă de durere și își schimbă poziția.

— Toate informațiile de până acum ne duc la concluzia că Acres e un băiat de prin aceste locuri. Am avut noroc. La Downside e un azil de alienați mintal. În noaptea furtului, unul dintre bolnavi a fugit într-o mașină furată. A fugit cam pe la ora când Acres se ducea la Downside, după comiterea furtului. Poliția fiind alertată, toate mașinile care ieșeau din Pittsville și din Downside au fost controlate. Știm că nimeni nu a părăsit Downside fără o verificare a identității. Barajele au funcționat atât de bine, încât nebunul în chestiune a fost prins în mai puțin de o jumătate de oră. S-a întâmplat ca în noaptea aceea să circule puține mașini și toate persoanele chestionate de către poliție erau cunoscute. Erau toți oameni din partea locului. Niciun străin. Suntem aproape siguri că Acres nu a trecut prin rețeaua de baraje; deci, el se ascunde fie în Downside, fie în Pittsville.

Calvin își simți gura uscată. Privea pierdut la partea incandescentă a țigării și își dădu seama că inima îi bate foarte tare, atât de tare încât se întrebă dacă Travers, care stătea lângă el, n-o auzea.

— De ce credeți că-i cineva din zonă? întrebă Marthy.

— Avem mai multe argumente în acest sens, răspunse Travers. Principalul e că în Downside și Pittsville, care sunt orașe mici, străinii sunt repede remarcați. Ne-am petrecut toată ziua și jumătate din noapte comunicând la radio și la televiziune semnalmentele lui Acres. Nimeni nu s-a prezentat pentru a spune că-l găzduise sau măcar că l-ar fi văzut pe acest om, cu excepția celui care i-a vândut mașina și a pompistului de la benzinărie. Niciun hotel, nicio pensiune de familie nu au primit străini. Toți călătorii care au tras la hotel aveau acte în regulă.

Credem că mustaţa şi favoriţii negri sunt o deghizare. Individul şi-i punea doar pentru a-l personifica pe aşa-zisul Acres pe care doamna Loring, comandantul Hardy şi Miss Pearson l-au văzut. Când şi-i scotea, redevenea domnul Cutare, locuitor din Downside sau din Pittsville. Ştim că scrisoarea pe care i-a trimis-o lui Alice a fost bătută la o maşină Remington de serie. Deci, nu era una portabilă. Sau a împrumutat-o, ceea ce nu-i deloc probabil, sau îi aparţine. În fine, a cumpărat o maşină la Downside. Un străin nu şi-ar fi asumat un asemenea risc.

Calvin îşi privea mâinile. La lumina lămpii, puful blond îi lucea de transpiraţie. Bătuse acea scrisoare afurisită la maşina de scris de la bancă. Îşi aminti că, intrând, îl auzise pe Travers întrebând dacă acea maşină avea semne particulare; apoi vorbise de „r” şi de „v”.

— În acest moment, continuă Travers, localizăm toate maşinile Remington din Pittsville şi din Downside. Avem lista furnizorilor. Ne propunem să verificăm fiecare maşină. Ne va lua ceva timp, dar după ce vom depista maşina, nu vom fi departe de domnul Acres.

— Credeţi, deci, că hoţul se mai află încă în zonă, cu banii? întrebă Marthy.

— Da, răspunse şeriful Thomson. L-am prins în capcană şi vom face în aşa fel încât să nu ne scape. Vom menţine barajele de poliţie, care vor examina toate maşinile. Am pus oameni la gară şi la poştă pentru controlul bagajelor şi al coletelor. E un volum mare de muncă, dar vom reuşi. După părerea mea, nu văd cum ar putea scoate banii. Mai devreme sau mai târziu, tot îl vom prinde, doar că o să ne ia mult timp.

— Dispun de ceva care cu siguranţă o să vă încurajeze, făcu Marthy. Directorii noştri au hotărât să ofere o recompensă celui care-l va aresta pe hoţ. E, de altfel, ceva obişnuit din partea băncilor, dar pentru că victima e una din angajatele noastre, oferim o primă mult mai mare. Persoana – şi asta nu-i exclude pe poliţişti – ce va furniza informaţii care să ducă la arestarea sau inculparea hoţului, va primi de la bancă o sumă de şaizeci de mii de dolari. V-aş fi foarte îndatorat dacă aţi difuza pe o arie cât mai întinsă această ştire.

Travers oftă adânc. Ghici reacţia lui Easton. Acesta se holbă la Marthy, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor. Şaizeci de mii de dolari! Easton şi Travers se gândeau câte ar putea face cu atâţi bani. Easton îşi zicea că ar putea divorţa şi s-ar putea căsători cu Mavis Hart. S-ar pensiona şi ar cumpăra o vilă, undeva. Mavis ar avea grijă de oasele lui bătrâne.

Travers îşi spunea că aceasta era, în sfârşit, ocazia mult visată de-a dispune de o sumă mare, care i-ar permite să-i ofere lui Iris o casă frumoasă, să părăsească Pittsville şi să devină coproprietarul fermei de vizoni despre care-i vorbea Max în toate scrisorile.

Travers, acaparat de ideea câştigării recompensei, îşi dădu brusc seama că, alături de el, Calvin fredona în surdină.

o

Floyd Dix, gerantul „Palace"ului din Downside, aruncă o privire la ceas. Era trecut de miezul nopţii. Grohăi de satisfacţie şi-şi părăsi fotoliul. Traversă biroul mic şi ieşi în hol.

Era ora închiderii. Filmul începuse cu douăzeci de minute mai devreme. Nu mai era cazul să aştepte şi alţi spectatori.

Dix, un bărbat masiv, între două vârste, era gerantul acestui cinematograf de peste cincisprezece ani. Era singurul cinematograf din oraş unde rulau filme şi la miezul nopţii. Se întreba dacă nu va proceda şi el precum concurenţii lui, care închideau casa la zece şi jumătate. Cu televiziunea şi celelalte distracţii, la ultima reprezentaţie era puţină lume.

La intrarea în hol, în ghereta de sticlă, Iris îşi făcea casa. Văzu bărbatul mătăhălos îndreptându-se spre ea şi zâmbindu-i. Îl iubea pe Dix. Trecuseră doi ani de când lucra la el. Era ca un părinte. Se înţelegea bine cu el.

— Încasări bune astă seară? întrebă el.

— Nu grozave, răspunse iris. Cu zece dolari mai puţin decât aseară.

— Eh, asta e, zise el, ridicând din umeri. Ştii, mai că mă bate gândul să suprim ultima reprezentaţie.

— Am putea închide la zece şi jumătate. Apropo, aş vrea să vă vorbesc, domnule Dix. Cred că va trebui să-mi iau la revedere de la dumneavoastră astă seară. Mi s-a oferit un post interesant,

începând de mâine dimineață, la banca din Pittsville.

Dix își frecă nasul uitându-se la strada slab luminată. Începea să plouă. Această veste nu-l surprindea. Îl surprindea mai degrabă faptul că Iris a stat atât de mult la el.

— Ei bine, puştiule, nu eu te voi împiedica. Mă bucur să aflu că ai găsit ceva. La banca naţională şi federală, hm? Banca de unde s-au furat salariile. Îi iei locul secretarei care a fost asasinată?

— Da, zise Iris, puţin şocată de maniera în care se exprimase.

— E un patron nou... Dave Calvin, aşa-i? continuă Dix. O să se căsătorească cu mama ta... adevărat?

— Da.

— Ei bine, făcu el zâmbindu-i prietenos, rămâne în familie. Deci; de mâine. Nu mi-ai lăsat prea mult timp la dispoziție...

— Îmi pare păru, domnule Dix, dar domnul Calvin nu are pe nimeni, răspunse Iris uitându-se îngrijorată la bătrân. M-am gândit că v-ați putea descurca singur, nu-i chiar atât de mult de lucru.

— Desigur, o să mă descurc. O să meargă. O să iau pe cineva săptămâna viitoare, dacă nu renunţ la ultimul spectacol.

Luă punga de hârtie care conţinea încasările din acea seară.

— Nu-i cine știe ce...

Iris coborî de pe taburet, trecu pe lângă Dix și făcu câțiva pași în hol.

— Și ce părere are prietenul tău Ken despre treaba asta cu banca? întrebă Dix îndreptându-se spre biroul lui.

— Nu știe încă. S-a întâmplat atât de repede că nu am avut timp să-i spun.

— N-o să fie gelos văzându-te lucrând cu un bărbat atât de chipeș?

— Bineînţeles că nu, răspunse Iris.

Dar, în adâncul ei, simți o oarecare neliniște. Dacă Ken va avea obiecţii? Își aminti de conversaţia pe care o avuseseră. Îi spusese: *Trebuie să fie dat naibii cu femeile, dar tu nu-l vezi deloc, nu-i așa?*

Se întrebă deodată cum va reacționa Ken aflând că-și va petrece opt ore pe zi cu Calvin.

— Dar nu vreau să te fac să pierzi autobuzul, reluă Dix. În noaptea asta o să fie vreme urâtă. (Luă câteva bancnote din sertar, le numără şi le puse pe birou.) Iată-ne chit, puştiule. Îmi pare tare rău că te pierd. Să nu mă uiţi, promiţi? Mai treci pe-aici cu Ken când ai un minut liber.

Iris luă banii, se aplecă peste birou şi-l sărută pe bătrân pe obraz.

— N-o să vă uit... Îmi pare rău.

Zece minute mai târziu, după ce-şi puse pălăria şi-şi trase pe ea pardesiul, părăsi cinematograful, acum în întuneric, şi se îndreptă spre staţia de autobuz. Ploua cu găleata şi, strângându-şi capul între umeri, înfruntă aversa.

— Hei! Iris! strigă o voce familiară.

Se opri şi-l zări pe Ken Travers la portiera maşinii făcându-i semn. Alergă spre el, în timp ce el deschidea portiera.

— Doamne, Ken! spuse ea urcând. Ce faci aici? Ce surpriză!

Se sărutară. Îşi dădu imediat seama că era nervos; se desprinse pentru a-l privi în faţă:

— Ce se întâmplă? Kit?

— Nu. Totul e bine, zise el cuprinzând-o cu braţele. Trebuia să te văd, iubito. Am scăpat pentru o clipă. Şeriful şi Easton sunt încă la birou, dar trebuie să mă întorc peste o oră. (O privi cu ardoare.) A apărut ceva nou... o veste bună pentru noi doi.

— Ce anume? Şi eu am o veste bună. Sunt fericită că ai venit. Voiam să-ţi vorbesc.

— Te ascult.

— Nu, spune-mi tu mai întâi.

— Banca oferă o primă celui care-l va găsi pe hoţ, spuse Ken. Şaizeci de mii de dolari, şi sunt aproape sigur că-i voi câştiga!

— Oh! Ken! făcu Iris, cu respiraţia tăiată. Crezi cu adevărat c-o să-i câştigi?

— Da, spuse el strângând-o la piept. Dacă aş avea banii ăştia, mama ta nu s-ar mai opune căsătoriei noastre. Tot ce-mi reproşează este că nu am bani. Asta-i, nu-i aşa?

— Nu-ţi reproşează nimic. Pur şi simplu a avut o existenţă chinuită şi nu vrea să mă vadă trudind ca ea. Bineînţeles, dacă am avea aceşti bani, Kit ar fi nebună de bucurie. De asta sunt

sigură!

— Asta mă gândeam şi eu, zise Travers privind ploaia care inunda parbrizul. Îţi aminteşti de Max Heldon? Colegul meu de şcoală, care are o crescătorie de vizoni la Westfields? Ţi-am povestit că voia să mă ia asociat, dar nu aveam bani, îţi aminteşti? Ei bine, mi-a scris săptămâna trecută. Crescătoria merge bine şi caută încă un asociat care să pună douăzeci de mii de dolari ca s-o mărească. N-ar fi chiar atât de rău să merg să lucrez cu el. Cu patruzeci de mii de dolari care ne-ar rămâne, ne-am putea construi o căsuţă frumoasă, am mobila-o după gustul nostru... Ţi-ar place să creşti nişte vizoni drăguţi?

Iris închise ochii, apoi îi deschise şi oftă a uşurare.

— Nespus de mult, zise Iris. Dar ce te face să crezi că vei lua tu prima? Ştii... Mai sunt şeriful şi Easton. Vor vrea s-o împărţi cu ei.

— Directorul băncii a spus că prima o va lua cel care va da informaţiile susceptibile de a-l aresta şi inculpa pe asasin. Sunt aproape sigur că ştiu cine a omorât-o pe Alice, cu toate că nu am încă nicio probă. Nici Easton, nici şeriful n-au ghicit, ceea ce-mi dă un avans bun. Dacă lucrez repede şi aduc dovada, voi avea dreptul la cei şaizeci de mii de dolari.

— Ştii cine e asasinul lui Alice? întrebă Iris mirată. Ştii într-adevăr unde se ascunde Acres?

— Acres nu există. El n-a existat niciodată, răspunse Travers liniştit. E o deghizare realizată cu nişte favoriţi şi o mustaţă. S-a arătat astfel câtorva persoane, a luat banii, a asasinat-o pe Alice, apoi şi-a dezlipit mustaţa şi favoriţii, reluându-şi identitatea de cetăţean onorabil.

— Vrei să spui că e cineva din Pittsville?

— Din Pittsville sau din Downside.

— Şi tu ştii cine e?

— Aşa cred. Nu pot încă dovedi, dar voi reuşi.

— Cine e? Cineva pe care-l cunosc?

Travers ezită.

— O să fii surprinsă, iubita mea, spuse el. Va trebui s-o dovedesc, dar sunt sigur că am dreptate. (Se opri, apoi continuă:) E Calvin.

Iris se uită la el neîncrezătoare.
— Domnul Calvin? Crezi că el a omorât-o pe Alice? Dar ce-ţi veni, Ken? Cum poţi spune aşa ceva?
— Ştiu că-i greu de crezut, zise Travers. Dar după ce cunoşti toate faptele şi le analizezi, e singura soluţie posibilă a misterului cu Johnny Acres.
— Dar cum poţi spune aşa ceva, Ken! Kit e îndrăgostită de el... urmează să se căsătorească. E imposibil!
— N-am uitat de mama ta. E unul din motivele pentru care am venit aici astă seară; aş vrea să vorbesc despre asta cu tine. N-ar consimţi să se mărite cu un asasin, nu? E preferabil să ştie înainte de-a fi prea târziu.
— Nu te cred! Sunt numai presupuneri. Tu însuţi spui că nu ai dovezi!
— Ştiu. Nu am încă. Mi-am dat seama că e Calvin, acum o oră. Dar voi găsi şi dovezile, sunt sigur. Ascultă, o să-ţi explic de ce sunt convins că e el.
— Refuz să te ascult, zise Iris, indignarea făcând-o să tremure. Sunt sigură că te înșeli.
— Cum poţi fi sigură înainte de-a asculta ceea ce am să-ţi spun? reluă Travers fără să se lase impresionat. Ascultă. Sunt mai bine de cinci ani de când banii pentru salarii se depun la bancă și nu s-a întâmplat nimic. Sosește Calvin. Șase săptămâni după aceea, banii dispar.
— Dar asta nu înseamnă nimic. Puteau să dispară tot aşa de bine şi în timpul domnului Lamb.
— Poate. Numai că nu s-a întâmplat aşa. Sunt convins că, de la sosire, Calvin era hotărât să fure acești bani. Dar, dacă aceștia ar dispărea, doar două persoane ar fi suspectate: Alice şi el. Trebuia operat din interior. Cineva din afară nu ar fi ştiut să blocheze sistemul de alarmă, nici să-şi procure cheile de la camera blindată. E destul de isteţ ca să-şi fi dat seama. A hotărât să arunce bănuielile asupra lui Alice. În primele trei săptămâni, i-a făcut curte. Se pricepe la femei. I se citește pe mutră. Pe Alice nimeni n-a băgat-o vreodată în seamă. Dar Calvin se poartă frumos şi, nu-i trebuie mult, Alice îi cade în braţe.
— Te înşeli! protestă Iris izbindu-şi genunchii cu pumnii. Ştiu

că te înşeli! Alice n-ar fi... niciodată...

— Ştiu... ştiu... Am spus exact acelaşi lucru când Easton a emis ideea că Alice se îndrăgostise de Acres. Ştiam că nu ţine. Dar Calvin a avut trei săptămâni, câte opt ore pe zi, ca s-o convingă. Şi, bineînţeles, propunându-şi s-o facă... a reuşit!

Iris ezită, apoi îşi dădu seama că raţionamentul stătea în picioare, dar se gândea la Kit:

— Nu cred un cuvânt! zise ea.

— Perfect. Dar lasă-mă să termin. Să presupunem că am dreptate şi că Alice s-a îndrăgostit de el. Restul nu mai era decât o joacă de copii. Tocmai îşi anunţase logodna cu mama ta. Îi mărturiseşte atunci lui Alice că s-a înşelat; că pe ea o iubeşte şi nu pe mama ta, dar logodna-i oficială. Trebuie să ia măsuri. Nu vrea să fie urmărit pentru încălcare de promisiune de căsătorie. În acest domeniu, pe Alice puteai s-o faci să creadă orice. De bună seamă că s-a simţit flatată fiind preferată mamei tale şi a vrut să-şi protejeze reputaţia profesională. I-a sugerat ideea furtului salariilor şi apoi să fugă cu ea. Ştiu, Alice nu era uşor de convins dar, cum-necum, a reuşit. Pentru a putea ieşi cu ea fără să stârnească bârfa, a adoptat deghizarea în Johnny Acres... În orice caz, e ceea ce i-a povestit lui Alice şi, cum era o gâsculiţă romantică, l-a crezut. Şi-a închipuit că e cu adevărat îndrăgostit de ea şi că dacă mai făcea şi efortul de-a se deghiza, era ca să mai petreacă împreună câteva clipe după orele de serviciu. Îi luase niţel minţile; o amuza să se furişeze din pensiune pentru a-l întâlni, decât să buchisească pentru examen; pe Calvin îl preocupa un singur gând: să facă să existe Acres. A vrut să-i atribuie lui Alice furtul şi hotărâse s-o elimine imediat după ce intra în posesia banilor.

— Taci! exclamă Iris întorcându-se. Ştii la fel de bine ca şi mine că povestea asta nu stă în picioare! Nu poţi dovedi nici una din presupunerile tale! Ce-i cu tine, Ken? Cum poţi spune asemenea orori?

— Oh! ştiu că pare trasă de păr. Dar să ne întoarcem la acel misterios John Acres. Nu-s decât cinci oameni care l-au văzut, nimeni n-a declarat că l-ar fi găzduit în cele trei săptămâni cât a purtat-o pe Alice. Unde locuia? Dacă-i vorba de Calvin, ştim, dar

dacă nu-i Calvin, atunci unde se ascundea? E vorba de un bărbat înalt şi puternic, cum e Calvin. Purta favoriţi şi mustaţă. Calvin e ras, dar nu-i greu să-ţi aplici o mustaţă şi nişte favoriţi falşi. (Cum Iris voia să-l întrerupă, ridică mâna.) Aşteaptă! Ajung la indiciul care m-a alertat. Tipul care i-a vândut maşina lui Acres a povestit că acesta avea detestabilul obicei de a fredona... sunt propriile lui cuvinte. Un fel de tic inconștient de care cel care-i afectat nu-și dă seama. Ei bine, Calvin are exact acest tic: fredonează printre dinţi. Ce zici de asta?

Iris era să protesteze, dar renunţă.

— Ascultă, reluă Travers, nu am dovezi, dar am o bănuială; Gaston și șeriful nu au niciuna. Mă gândesc la tine, la mine şi la o primă. Acres i-a trimis lui Alice o scrisoare bătută la maşină. La maşină Remington normală, dar la care sar literele „r" şi „v". Aş vrea să ştiu dacă există la bancă o astfel de maşină. Eu cred a da. În plus, vreau să ştiu dacă directorul acestei bănci are un pardesiu bej cu martingală. Dacă așa stau lucrurile, atunci cred a voi avea destule probe pentru a determina arestarea lui. Apoi, e problema banilor. Unde sunt? I-a ascuns cu siguranţă undeva. Nu i-a putut scoate din oraş. E obligat să-i păstreze... dar unde?

— Tot nu reușesc să te cred, zise Iris. (Dar Travers își dădu seama că-i derutată.) E mai bine să-ţi spun, Ken. Îi iau locul lui Alice. Mâine voi începe lucrul.

Travers săltă pe scaun şi o privi cu ochi uluiţi.

— Ah! Nu! Nici vorbă de așa ceva. Nu vei lucra cu Calvin, pentru nimic în lume... (Se opri brusc, citind mânia de pe chipul ei. Apoi reluă, încercând să se calmeze.) Şi Dix? Pleci de la cinematograf?

— Da... Domnul Calvin mi-a cerut colaborarea. Voi câștiga mai mult. Deci, am acceptat.

— Dar, draga mea, după tot ce ţi-am spus, nu cred că mai vrei să lucrezi pentru el, totuși!

— Să plecăm! Nimic din ce mi-ai spus nu m-a convins. O să lucrez cu Dave Calvin, asta-i tot.

Travers reflectă. O cunoştea bine pe Iris şi ştia că, dacă el va insista, ea nu va ceda.

— Foarte bine, spuse el. Lucrează cu el. Dar când vei intra la

bancă, mâine dimineață, uită-te la mașina de scris. Dacă e Remington obișnuit, îți vei da seama că ceea ce ți-am spus nu-i chiar o tâmpenie. O să lucrezi cu siguranță pe acea mașină. Uită-te dacă „r” și „v” sar. Numai atât îți cer. Uită-te la mașină și dacă nu-i Remington, o să admit că bat câmpii.

— De acord, zise Iris. O s-o fac, dar sunt convinsă că Dave Calvin nu are nimic de-a face cu furtul, chiar dacă la bancă este o mașină de scris Remington.

Travers ridică din umeri. Conducea repede. Era puțin deprimat, dar rămase convins că avea dreptate. Nu deschiseră gura tot drumul. Travers opri în fața pensiunii. Era ora unu și jumătate.

— Bună seara, Ken, spuse Iris sec schițând că vrea să coboare din mașină.

Travers îi petrecu brațul pe după mijloc și o trase spre el.

— Să nu ne certăm, iubita mea, spuse el. Poate că mă înșel, dar dacă am dreptate, n-o să te superi pe mine, nu-i așa?

— Mă gândesc la Kit, zise Iris. Oh! Ken, chiar dacă ai dreptate... dar sper că nu! Nu m-aș bucura de banii aceia, Kit ar fi prea nefericită... Dar sunt sigură că te înșeli.

Travers o sărută. Iris se desprinse, coborî din mașină și alergă pe aleea care ducea la pensiune.

Se opri la ușa de la intrare, așteptă să plece Travers, deschise ușa și pătrunse în vestibulul întunecat. Urcă fără zgomot. Fu surprinsă văzând lumină pe sub ușa de la camera ei. Apăsă pe clanță și intră.

Kit fuma, stând într-un fotoliu. Era foarte palidă, iar ochii ei căprui aveau o strălucire bizară. Iris se opri în prag și o privi.

— Doamne, Kit, de ce nu te-ai culcat?

— Voiam să-ți vorbesc, zise Kit. Intră și închide ușa.

Iris o ascultă și se duse să se așeze pe pat.

— Dave m-a anunțat c-o să lucrezi la bancă, zise Kit. De ce nu mi-ai spus?

Tonul rece și ostil o surprinse pe Iris.

— Nu erai aici când m-a întrebat. M-am gândit că vorbise cu tine. De ce? Nu ești de acord?

— Da, nu sunt de acord. Ești doar un copil. Nu vreau să te

știu expusă învârtelilor lui Dave.

Iris simţi că se înroşeşte.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Serios? zise Kit cu o privire care o sperie pe fată. Ei bine, o să-ţi explic! O să mă mărit cu el. Am de două ori vârsta ta. Ești de departe mult mai frumoasă. Cu cât o să-l vezi mai rar, cu atât nai bine pentru mine.

— Kit! exclamă Iris ridicându-se. Nu mai știi ce spui!

— Vrei să spui că am băut? întrebă Kit cu un surâs amar. Da, am băut (Își trecu mâinile peste față.) Nu vei lucra cu Dave, ai înțeles? Îți interzic.

Tăcură un timp, apoi Iris spuse liniștit, dar ferm:

— Îmi pare rău, dar o să lucrez. Am stabilit deja. E un post bun, iar eu am nevoie de bani. Sunt sigură că nu știi ce spui. Te rog, du-te și te culcă.

Kit rămase nemișcată. Tâmplele-i zvâcneau. Avea senzaţia că creierul i se înmuiase. Regreta acum că băuse un pahar în plus.

— Kit, e târziu. Te rog, du-te să te culci.

Kit de-abia fu în stare să se ridice.

— Prea bine, dacă ţi-ai pierdut minţile, spuse ea năclăit. Du-te și lucrează cu el, dacă asta vrei. Dar să nu spui mai târziu că nu te-am prevenit. Mi-e indiferent... Puţin îmi pasă de ce ni se va putea întâmpla, ţie și mie.

Ieși clătinându-se.

Iris o auzi pe mama ei împleticindu-se pe scară. Simţi un fior de gheaţă pe șira spinării; începu, fără voia ei, să tremure.

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineaţă, puţin după ora șase, Kit se trezi în suspine. Cineva bătea ușor la ușă.

Se ridică pe pat. Își simţea capul greu și pleoapele îi ardeau. Se uită la ceasul deșteptător și întrebă:

— Cine-i acolo?

— Dave! Deschide! Trebuie să-ţi vorbesc, spuse Calvin șoptit. (Dar tonul îngrijorat o alarmă.)

Dădu cuvertura la o parte, apucă un halat în timp ce traversa camera şi îl trase pe ea. Deschise uşa.

Calvin, cu faţa întunecată, privirea sinistră, intră şi închise uşa.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea, îndepărtându-se de el. (Luă un pieptene de pe măsuţa de toaletă şi începu să-şi aranjeze părul.) Ce e?

— Am încercat să-ţi vorbesc aseară, mormăi el, dar erai atât de beată că n-ai auzit bătăile în uşă.

— Ce se-ntâmplă? repetă ea.

Se privi în oglindă, observă cearcănele de sub ochi şi faţa-i trasă. Se strâmbă şi se întoarse.

— Necazuri, zise el. (Apoi, după un moment de tăcere.) Ai o maşină de scris?

Îl privi mirată. Simţea cum o apucă durerea de cap.

— O maşină de scris? Da... de ce?

— Unde-i?

Arătă spre o maşină portativă care se afla lângă perete. Calvin o luă, o puse pe pat şi, dădu la o parte capacul. Era o maşină veche Smith-Corona.

— E bună?

— Da... Ce mai e şi povestea asta?

— Am scris afurisita aia de scrisoare către Alice pe maşina de la bancă. Poliţia a descoperit că a fost scrisă pe o maşină Remington standard, la care unele litere sar. Dacă vor găsi maşina, am încurcat-o.

Kit se ridică, cu ochii cât cepele.

— Tu şi planurile tale superbe! spuse cu voce piţigăiată. Ce-o să faci acum?

— Nu vorbi aşa tare. O să mă debarasez de Remington şi o iau pe asta, zise el arătând maşina portativă. Dacă o să mă întrebe, o să spun că am găsit-o la bancă. Lamb e în agonie, aşa că n-o să-l întrebe. Alice nici ea nu va putea să mă contrazică.

— Cum vei scăpa de Remington?

— O voi ascunde la subsol.

Kit îşi reveni puţin.

— Ia, atunci, portativa şi du-te!

— Mai e ceva. Scrisoarea pe care ai trimis-o avocatului... Trebuie s-o recuperezi. Am impresia că nu eşti conştientă de situaţia mizerabilă în care m-aş găsi dacă ţi se întâmplă ceva, spuse Calvin încercând să vorbească pe un ton calm. Aşa cum bei, poţi muri subit şi ce-o să fac?

Kit îi zâmbi cu dispreţ.

— Aseară ai încercat să mă asasinezi... îţi aminteşti? Puţin îmi pasă ce-o să ţi se-ntâmple. Hai, cară-te!

— Vreau scrisoarea aceea.

— N-o s-o ai.

Se înfruntară din priviri, tremurând de furie, apoi Calvin, simţind că nu va reuşi s-o oblige să-i dea scrisoarea, ridică din umeri. Va trebui să găsească ceva să-i forţeze mâna. Erau lucruri mai importante de făcut.

— Ştii că Iris lucrează pentru mine? zise el. Erai aşa de beată aseară că mă întreb dacă-ţi mai aminteşti.

— Îmi amintesc, zise Kit aruncându-i o privire ciudată. Am încercat să o împiedic, dar fără succes. Te previn însă! Dacă te atingi de ea, te omor. E ultimul meu avertisment.

Privirea otrăvită ce i-o aruncă îl nelinişti. Îşi aminti de revolver.

— De unde ai luat revolverul? o întrebă privind-o atent.

— Era al soţului meu, zise ea. M-a învăţat şi cum să-l folosesc. Trag bine, Dave... Nu uita asta.

Cu un gest hotărât, mătură ameninţarea.

— Dă-mi revolverul. În starea în care eşti, e periculos. Hai... dă-mi-l.

Se uită la el dispreţuitor.

— Nu vei găsi în vecii vecilor locul unde l-am pus. Da' mai du-te dracului!

— Cred că am fost nebun de m-am asociat cu tine, zise el exasperat. (Se stăpâni cu greu să nu-i sară de gât şi s-o sugrume.)

— Serios? râse ea. În orice caz, iată-te legat de mine. Şi când ne-om căsători! Ce cuplu minunat o să formăm! Abia aştept să ies din văgăuna asta şi să trăiesc pe picior mare.

— O să fii o norocoasă dacă vreodată o să poţi să pipăi banii

ăştia. Scotocesc oraşul prin toate ungherele. Până şi bagajele şi coletele sunt verificate. S-ar putea să trebuiască să aşteptăm mult mai mult decât credeam pentru a recupera banii.

— Eu vreau banii acum, zise Kit aplecându-se spre el ameninţător. Nu mă pot descurca nici până la sfârşitul săptămânii! Vreau cei trei sute de dolari pe care ţi i-am împrumutat.

— Dar ce crezi că am făcut cu ei? Am cumpărat maşina...

— Atunci ia de la bancă. Am nevoie! Ia-i din salarii!

— Nu mai bea atâta şi o să-ţi ajungă, spuse Calvin.

Apoi, luând maşina portativă, se duse în camera lui.

Stătu câteva clipe şi se uită pe fereastră. Nu dormise bine. Se simţea obosit şi capu-i era greu. Nu mergea aşa cum sperase el. Dar era mulţumit că participase la întrunirea din seara zilei precedente. Dacă nu ar fi aflat întâmplarea cu maşina de scris, ar fi pus-o de mămăligă! Îşi lipi fruntea fierbinte de geam. Trebuia să fie cu ochii-n patru, ca nimeni să nu-l observe ducând maşina la bancă. Trebuia să fie atent la fiecare gest pe care-l făcea. La cea mai mică greșeală, poliţiştii l-ar înhăţa.

Se întoarse de la fereastră, deschise dulapul de unde-și scoase geanta. Băgă în ea portativa și peste ea puse un costum. Se uită la ceas; era ora șapte fără un sfert. Trebuia să ajungă la bancă înaintea celorlalţi, ca să poată duce mașina de scris Remington la subsol. O s-o ascundă într-una din lădiţe.

Își luă bagajul și coborî la bucătărie. Își prepară o ceașcă de cafea și se duse s-o bea în salon. Casa era dominată de o tăcere stranie. Se așeză, aprinse o ţigară și-și bău cafeaua. Se gândea la viitor. Erau, cu siguranţă, multe pericole în perspectivă. Inventarea lui Johnny Acres se dovedise a nu fi fost o idee nemaipomenită. Vor bănui, oare, până la urmă, că el încarnase personajul? N-o să le fie ușor. Era greu de depistat, dar ajunseseră la concluzia că Acres e cineva din partea locului, ceea ce-l punea în mare încurcătură. Ar trebui dirijaţi spre o altă pistă, dar cum? Se gândi la Iris, care dormea la etaj. S-ar putea, eventual, servi de ea. Se va gândi la asta mai târziu. Prima oferită de bancă îl punea în și mai mare pericol. Surprinsese expresia lui Travers când Marthy anunţase suma. Calvin bănuia

ce gândea Travers. Şaizeci de mii de dolari i-ar permite să iasă din mediocritate. S-ar putea căsători cu Iris şi pleca departe de Pittsville. Calvin se felicită acum de-a o avea pe Kit drept complice. Dacă Travers devenea periculos, s-ar putea ascunde în spatele ei. Travers n-ar consimţit niciodată să-şi trimită viitoarea soacră pe scaunul electric. În privinţa şerifului şi a lui Easton, putea sta liniştit. Dacă ar trebui să joace cu cărţile pe faţă, l-ar putea ademeni pe Travers. Gândul acesta îi dădu din nou încredere. Va trebui să fie foarte atent; dacă lucrurile se precipită însă, îl poate frâna oricând pe Travers.

Auzi zgomot la bucătărie. Se ridică şi ieşi pe culoar. Sosise Flo.

— Miss Iris o să lucreze la bancă, Flo, zise el sosind în pragul bucătăriei. Când o să coboare, v-aş ruga să-i spuneţi că a trebuit să merg mai devreme la birou.

Flo îi zâmbi cu toată gura. Îl iubea pe Calvin. Îi părea la fel de frumos ca un actor de cinema. O bucură să afle că Iris va lucra la bancă.

Se conversară câteva minute, după care Calvin declară că trebuie să plece.

— Am un costum de dat la curăţat, zise el pentru a explica geanta pe care o avea în mână. Care-i cea mai bună spălătorie din oraş?

Flo îi explică. Calvin îi mulţumi, îşi luă geanta şi se îndreptă spre garaj.

Câteva minute după ora opt, ajunse la bancă. Îşi parcă maşina apoi, cu bagajul în mână, o luă pe jos înspre birou.

Ajungând la aleea din faţa băncii, îl zări pe Travers care, ieşind din birou, se îndrepta spre el cu paşi mari. Calvin se opri. Se simţea sigur de el. Cei doi bărbaţi se întâlniră la jumătatea drumului dintre bancă şi biroul şerifului.

— Bună ziua, spuse Calvin zâmbind. A apărut ceva nou? Ce se întâmplă?

Travers clătină din cap uitându-se la geantă.

— Nimic nou. Veniţi devreme, zise el. (După o tăcere, continuă.) Plecaţi?

Calvin râse în hohote.

— Nu am acest noroc. Am un costum de dat la curăţat. Da... vin devreme. Am experţii pe cap. Am treabă pentru două sau trei zile. (Apoi, uitându-se intens la Travers, continuă.) Iris a acceptat să vină să mă ajute. V-a spus? O s-o înlocuiască pe Alice.

— Da... spuse Travers scurt. Mi-a spus.

Urmă un moment de tăcere. Cei doi bărbaţi se priveau atent.

— Îmi ia o grea sarcină de pe umeri, zise Calvin. (Se întrerupse, apoi continuă disimulând cu greu un zâmbet zeflemitor.) Vă doresc noroc pentru primă. Şaizeci de mii de dolari! E ceva! Încercaţi să nu v-o ia Easton înainte.

— Mai încape vorbă! făcu Travers calm. Sunt hotărât să o obţin!

— Ei bine, mult noroc! zise Calvin zâmbind.

Se întoarse şi îşi continuă drumul în direcţia băncii, cu certitudinea că Travers nu-l scăpa din ochi.

— Hei! Un minut! strigă deodată Travers.

Un frison de spaimă zgâlţâi spinarea lui Calvin. Pivotă pe călcâie şi aşteptă.

Din trei paşi, Travers fu lângă el.

— Am uitat să vă întreb... zise el. Ce fel de maşină de scris aveţi la bancă?

Calvin îşi înălţă sprâncenele blonde. Efortul făcut pentru a nu-şi trăda sentimentele îi dădea palpitaţii.

— O maşină? Ce maşină? repetă el vag. (Apoi, regăsindu-şi zâmbetul.) Oh! Înţeleg. Căutaţi o maşină de scris Remington standard ale cărei litere sar? N-aveţi noroc. Avem o Smith-Corona portativă. Nu mă întrebaţi de ce. Era aici când am sosit.

— O portativă? întrebă Travers privindu-l atent. E bizar, nu?

— Dragă prietene, nu se cade să critic meschinăria patronilor mei, bancherii. Sucursala noastră nu-i foarte importantă. Nu avem multă corespondenţă. (Apoi, înfruntând privirea inchizitorie a lui Travers.) Mai aveţi întrebări?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, plec, spuse Calvin îndreptându-se spre bancă.

Deschise uşa, intră şi o încuie.

„Uf, făcu. M-au trecut toate apele!”

Puse geanta jos, trecu repede la birou, unde se găsea maşina Remington, o luă şi coborî la subsol. Îi trebui mai mult de un sfert de oră pentru a găsi o lădiţă care nu conţinea decât nişte hârtii. Puse maşina în ea. Urcă, luă portativa şi o aşeză pe covoraşul de fetru în locul Remington-ului.

Se duse apoi la cutia de scrisori, luă corespondenţa în biroul lui şi-şi începu lucrul.

Câteva minute înainte de ora nouă, sosi Iris. Calvin îi deschise uşa, iar ea îi zâmbi, puţin încurcată.

Dormise prost. Încercase să combată acuzaţiile lui Ken; cu cât se gândea mai mult la cuvintele lui, tot întorcându-se în aşternut, cu atât i se părea că poate nu-i chiar o tâmpenie de a-l bănui pe Calvin.

— Aţi venit foarte devreme, zise ea încercând să ia un ton natural! Flo mi-a spus că aţi plecat. De ce nu m-aţi chemat?

— E atribuţia mea de a lucra devreme... nu a dumneavoastră. Experţii vor fi aici în câteva minute. Veniţi și ocupaţi-vă de corespondenţă.

Urmându-l, zări mașina portativă de pe birou. Se opri brusc, fără să vrea, pentru a o privi. Calvin o aștepta, observând-o. O văzu crispându-se, în timp ce contempla mașina. Brusc, își concentră toată atenţia. „La ce se gândește?” se întreba el. „I-o fi vorbit Travers despre Remington? I-o fi cerut să mă supravegheze? Bănuiește oare că sunt Acres? E posibil. Dacă nu mă bănuiește, de ce m-a întrebat ce tip de mașină avem?”

— Nu-i o mașină foarte bună, spuse el, dar e tot ce vă pot oferi. Am comandat deja una la San Francisco, dar n-am primit-o încă.

Iris își desprinse ochii de la mașină. Se strădui să rămână calmă. Își dăduse seama că portativa nu cadra cu covorașul de fetru, evident destinat unei mașini de dimensiuni mai mari.

— Oh! O să mă descurc! zise ea. Îmi plac portativele. Are și Kit una. O folosesc adesea.

— Serios? Atunci, asta o să vă placă. Ei bine, să vedem ce corespondenţă avem.

Iris rezistă dorinţei de a se apropia de mașină pentru a o examina. Îi părea vag familiară, dar își dădu seama că o

urmăreşte. Ochii lui albaştri păreau de sticlă.

În momentul când intrau în birou, cineva bătu la uşă.

— Sunt experţii, zise Calvin. Merg să le deschid.

Cei doi bărbaţi intrară, dădură mâna cu Calvin şi făcură un semn din cap către Iris.

Pe parcursul orei care urmă, Iris se iniție în noua ei profesie, pe care Calvin i-o explică cu o răbdare care o surprinse. Puţin după ora zece, intră primul client şi Calvin se ocupă de el.

Rămasă singură, Iris se apropie de portativă. Avea o scuză gata pregătită: Calvin, în ora precedentă, îi dictase mai multe scrisori. Se aşeză pe taburet, nu fără a se gândi că Alice era încă acolo, cu patruzeci de ore mai înainte. Se uită la maşină şi tresări.

Era chiar maşina lui Kit. O recunoscu imediat: o zgârietură pe capacul de metal şi două clape îngălbenite. Era imposibil să se înşele.

Cu gândurile tulburate, inima zvâcnind, reuşi totuşi să bată scrisorile, privirea fiindu-i mereu atrasă de covoraşul prea mare de fetru. Observă urma profundă lăsată de soclul unei maşini mai grele.

Calvin nu avu ocazia să se întreţină cu ea înainte de ora douăsprezece. Fusese ocupat ba cu experţii, ba cu clienţii. Veni să semneze scrisorile pe care ea le bătuse.

— Cum merge? întrebă el. Vă place munca asta?

— Da... desigur, zise Iris, care nu avu curajul să-i întâlnească privirea albastră.

Ca să-şi ascundă jena, părăsi taburetul şi se îndepărtă de el.

„Trebuie să o supraveghez", îşi spuse Calvin. „Devine ostilă. A recunoscut cu siguranţă maşina. O, Doamne! Ar fi trebuit să mă gândesc! Dacă Travers i-a cerut să mă spioneze, asta ar putea deveni periculos."

— Vă duceţi să luaţi masa acasă? o întrebă el pe când cei doi experţi părăseau banca. De obicei, eu mănânc la restaurantul din faţă. Nu-i rău. Vreţi să mă însoţiţi?

— Nu. Mulţumesc. Merg acasă, răspunse repede Iris. Nu fac decât zece minute cu autobuzul.

— Cum vreţi. Puteţi pleca. O să închid eu.

Iris se duse la toaletă şi îşi puse pardesiul. Pe suportul de sticlă de deasupra chiuvetei se găseau un tub de cremă şi o punguţă cu vată lăsate de Alice. Se uită la cele două obiecte care aparţinuseră fetei moarte şi tresări. Nu stătu mult la toaletă; era nerăbdătoare să părăsească banca, pentru a nu rămâne singură acolo cu Calvin. Uşa era deja încuiată. Calvin, în picioare, în faţa biroului, aştepta. Inima lui Iris se strânse, când Calvin o fixă cu privirea lui sticloasă.

Ea încremeni. Se priviră, apoi Calvin trecu la atitudinea lui curtenitoare; dar, pentru prima dată, lui Iris îi fu frică de el.

— Dacă vreţi să luaţi maşina mea pentru a merge acasă, nu ezitaţi, spuse Calvin.

— Nu, mulţumesc, nu-mi place să împrumut maşini.

Se duse la uşă apoi, fără să-l aştepte, răsuci cheia, deschise uşa şi se angaja pe alee. Calvin se uită după ea. Un rictus de ură i se întinse pe faţa masivă.

Iris simţi o mare uşurare văzându-l pe Ken Travers ieșind din biroul şerifului, venindu-i în întâmpinare. Făcu un efort ca să nu alerge să i se arunce în braţe. Dar reuși să-și revină înainte de-a ajunge la el.

— Ei, Ken... ne întâlnim peste tot! zise ea zâmbindu-i. Ești liber?

O prinse de mijloc și o sărută fără să-i pese de trecători.

— Te aşteptam, iubito, spuse el. Bătrânul mi-a permis să te invit la masă.

— E superb! Tocmai mă duceam acasă.

— Haidem în faţă. Nu-i chiar atât de rău.

— Nu... spuse ea repede. Să mergem în altă parte! Oriunde, dar nu aici.

Travers o privi întrebător. Își dădu seama de nervozitatea ei şi, trecându-și braţul pe sub al ei, o conduse spre maşină.

— Bun; ştiu un restaurant mic destul de bun. Nu chiar ca ăsta, dar merge.

Nu și-au spus nimic înainte de-a urca în mașină. Apoi, în momentul în care Travers demara, Iris spuse dintr-o suflare:

— Îmi pare rău pentru aseară, Ken. Acum cred că nu te înşeli în privinţa lui Calvin.

Travers se întoarse repede.

— Ce s-a întâmplat de ți-ai schimbat părerea?

Iris îi relată întâmplarea cu mașina portativă.

— E cea a lui Kit, conchise ea. Mai zilele trecute m-am folosit de ea. Covorașul de sub ea e mult prea mare. Se văd pe el urmele unei mașini de dimensiuni normale.

Travers asculta cu atenție. Își aminti de geanta lui Calvin.

— În sfârșit, dăm de ceva! Azi dimineață, când l-am întrebat ce gen de mașină folosea la bancă, mi-a răspuns că la sosirea lui a găsit acolo o portativă Smith-Corona. Deci, tocmai i-am descoperit prima minciună. El cunoștea treaba cu mașina, pentru că a asistat la întrunirea de aseară, unde s-a discutat despre asta. Remington-ul trebuie să fie la bancă. N-a putut încă să scape de ea. N-ai idee în ce loc ar fi putut s-o ascundă?

— Nu-s prea multe posibilități: e dulapul din biroul lui, toaleta și subsolul.

— Ai putea da de ea?

— Nu știu. Nu cred că mă va lăsa singură la bancă. Cheia de la subsol e la el, iar eu nu am dreptul să intru la el în birou în lipsa lui. Nu poți obține un mandat de percheziție?

— Aș putea, dar dacă aș face-o, aș fi obligat să-l pun pe Easton la curent. E la fel de dornic ca și mine să obțină cei șaizeci de mii de dolari. Trebuie să obțin o dovadă mai bună împotriva lui Calvin, înainte de a-l informa pe Easton. (Reflectă o clipă.) Ascultă, trebuie să existe în dosare sute de scrisori bătute pe acea mașină. Nu ai putea să-mi procuri o singură copie, oricare? O să văd dacă-i vorba de mașina Remington pe care o căutăm. Cu o asemenea probă, voi obține un mandat de percheziție.

— Mă gândesc la Kit... zise Iris cu un oftat.

— Știu. Dar e preferabil să știe adevărul înainte de-a se căsători cu el. Oricum, mai devreme sau mai târziu, tot va fi prins. Ești de acord?

— Da, ai dreptate, făcu Iris, după un moment de ezitare. O să-ți găsesc o copie. Asta nu va fi greu. Va trebui să fac ordine în clasoare, azi după amiază; ți-o voi da astă seară.

Nu i-o dădu în seara aceea. Calvin îl văzuse pe Travers venind

în întâmpinarea lui Iris şi i-a văzut apoi plecând. După ce-a închis banca, s-a dus la restaurant şi s-a aşezat la masa obişnuită. Îşi comandă meniul şi, aşteptând, reflecta.

Era aproape sigur că Iris îi povestea lui Travers întâmplarea cu maşina portativă. Ce-o să facă Travers? O să-şi procure un mandat de percheziţie? N-ar putea deschide toate lădiţele. Dar nu era nevoie să descopere Remington-ul. Era suficient să verifice copiile scrisorilor din dosare. Cu asta, era terminat.

Ospătarul îi puse farfuria cu supă în faţă şi el începu să mănânce maşinal.

„Un mandat de percheziţie. La ce bun?” se gândi el. „Iris poate foarte bine să-şi procure o copie şi să i-o dea lui Travers. Asta va face, fără-ndoială. Ei bine, o voi supraveghea. Dar dacă nu reuşeşte să ia o copie, ce se va întâmpla?”

Înghiţi mâncarea în viteză şi se întoarse la bancă. Închise clasoarele cu cheia şi luă cheia. Apoi se întoarse în biroul său şi se aşeză.

Iris reveni la bancă odată cu experţii. Calvin le deschise. Aruncându-i o privire lui Iris, constată că-i nervoasă. Trecu pe lângă el şi se duse la toaletă.

Câteva minute, Calvin se ocupă de un client. O văzu pe Iris ieşind de la toaletă, ducându-se la biroul ei, de unde luă copiile scrisorilor pe care le bătuse în cursul dimineţii şi apropiindu-se de clasor.

Calvin încasă cecul pe care i-l înmânase clientul. Se opri din număratul banilor văzând-o pe Iris încercând să deschidă unul dintre clasoare. Îi întinse banii clientului, îi spuse la revedere, apoi se apropie de Iris.

— Eu clasez, spuse el cu zâmbetu-i plin de farmec, întinzând mâna spre ea. Am propriul meu sistem.

Alice era atât de-mprăştiată că a trebuit să reorganizez totul. Aşa că o voi face în continuare.

Iris îi întinse copiile fără să-l privească.

— Sunt câteva afaceri de rezolvat pe biroul dumneavoastră, continuă Calvin scoţând cheia din buzunar pentru a deschide clasorul. Vreţi să vă ocupaţi de ele, vă rog?

Îşi adună curajul pentru a-l privi în faţă. Tonul lui ironic o

stânjenea. De-acum era sigură că interlocutorul ei nu era numai hoţ, ci şi asasin. În secunda în care se priviră, intui că el ştia că ea ştie.

Revenind la biroul ei, trebui să depăşească momentul cumplit de groază care o făcu să tremure toată.

Puţin după orele patru, James Easton părăsi biroul şerifului şi intră la bancă. Din zori, primea întruna rapoarte sterile. Ulcerul îl chinuia, era obosit şi descurajat. Nu s-a găsit Remington-ul şi nimeni n-a mai furnizat informaţii despre Johnny Acres.

Verificaseră toate maşinile Remington din Pittsville de pe lista comunicată de reprezentantul local al acestei firme. Nu mai era decât una, cea vândută băncii, cu cinci ani în urmă.

Easton nu avea nicio speranţă că ar fi cea căutată. Hotărâse s-o examineze chiar el, ceea ce-i dădea ocazia să mai stea de vorbă cu Calvin.

Easton era impresionabil, iar Calvin tocmai acest efect îl avea asupra lui. Calvin era exact tipul de bărbat care şi-ar fi dorit să fie. Toată viaţa dorise să joace golf, dar n-a fost niciodată decât un jucător de categoria a treia. Îi invidia pe bărbaţii înalţi şi puternici. Îi invidia pe bărbaţii care aveau farmecul şi dezinvoltura lui Calvin. Îi făcea plăcere să constate că acesta era mai inteligent decât şeriful, Travers şi el însuşi la un loc. Dacă era cineva care ar putea găsi o soluţie enigmei lui Johnny Acres, Easton era convins că acesta era Calvin.

Afacerea nu avansa şi, sub pretextul verificării maşinii de la bancă, el spera să obţină de la Calvin un pont care să-i permită să încaseze prima. Ce bine i-ar prinde aceşti bani!

O luă pe aleea care ducea la bancă şi bătu în cutia de scrisori. Banca era închisă. Aşteptă puţin, apoi uşa se deschise; din prag Calvin îi aruncă o privire întrebătoare.

— Aveţi o clipă disponibilă, domnule Calvin? întrebă Easton tamponându-şi faţa cu o batistă murdară. Poate sunteţi ocupat?

— Sunt ocupat, dar binevoiţi şi intraţi, răspunse Calvin. Lucrez cu experţii contabili. E urgent?

— Ei, asta-i... nimic nu-i foarte urgent. Aveţi, se pare, o maşină de scris Remington.

— Intraţi... spuse Calvin etalându-şi zâmbetul. Vreţi să

cumpăraţi una?

Easton intră şi Calvin încuie uşa.

— Tot mai suntem în căutarea afurisitei aceleia de maşini... începu Easton.

Calvin îi puse mâna pe braţ şi-l orientă spre biroul lui:

— Păreţi obosit, făcu el. Munciţi prea mult. O să vă mai trageţi sufletul în biroul meu.

Easton se lăsă condus; o observă pe Iris, care-l privea. Easton era sensibil la şarmul tinerelor fete, iar Iris i se păru foarte frumoasă. Fără îndoială, Calvin era copleşit de noroc. Se va căsători cu Kit Loring, o femeie nemaipomenită, şi iată că o găsise pe fata asta pentru a o înlocui pe Alice. Easton se gândi la Mavis Hart. Ea nu avea nimic din toate astea. Ochii ăştia mari, părul mătăsos şi buclat... nu, departe de aşa ceva.

Calvin închise uşa de la birou, îl pofti pe Easton să ia loc în fotoliu, înconjură biroul şi se aşeză şi el.

— Vreţi o ţigară? întrebă el.

— Nu fumez niciodată, răspunse Easton strâmbându-se. Pentru mine, tabacul e otravă.

— Aveţi probabil dreptate... Dar eu am nevoie de otravă pentru a trăi, răspunse Calvin aprinzându-şi o ţigară. (Deplasă uşor scrumiera; făcea pe amabilul, dar de fapt era cuprins de panică. I-o fi vorbit Travers despre maşina portativă? Trebuia să fie atent. Travers ştia acum precis că maşina portativă aparţine lui Kit.) Ce e toată povestea asta cu maşina de scris? întrebă el.

— Am terminat de verificat toate maşinile Remington care au fost vândute oamenilor din Pittsville, zise Easton. Mi s-a spus că acum cinci ani a cumpărat şi banca una. Noi o căutăm pe cea la care a scris Acres. Aş putea vedea maşina dumneavoastră?

— Aţi putea, dacă am mai avea-o, spuse Calvin zâmbind. După câte ştiu eu, a dispărut acum trei ani. Mi-amintesc că Alice mi-a povestit că maşina căzuse şi nu mai era bună deloc. Alice a împrumutat una pentru o vreme. A înapoiat-o imediat după venirea mea. Am folosit-o pe a mea care nu mergea nici ea prea bine şi care s-a stricat; atunci am împrumutat-o pe cea a logodnicei mele. E aici; e o Smith-Corona portativă.

Easton ridică din umeri. Nicio clipă nu şi-a imaginat că

Remington de la bancă putea fi cea pe care o căuta.

— Nu era decât o formalitate, zise el. Trebuie să verific toate maşinile de pe listă. Vom face acelaşi lucru la Downside. Vorbiţi de lucru. Sunt mai mult de cinci sute acolo.

Calvin exală un nor de fum şi se lăsă pe spate în fotoliu. Ultimele trei minute îi dăduseră fiori reci.

— Cum mai merge? Avansaţi? întrebă el.

— Nu am impresia, spuse Easton scărpinându-se la ceafă. Ştim că-i băiatul ăla, dar nu ştim nimic despre el. Şi-a aranjat frumos afacerea. Nu tu amprente digitale pe maşină. Nimic în fişierul central. S-ar putea să-l reperăm cu ajutorul maşinii, dar m-aş mira. Am impresia c-a avut grijă să şteargă toate urmele. Chiar şi cea a maşinii. S-o fi dus într-un birou de locaţie pentru a bate acea scrisoare. Eu în locul lui aşa făceam.

„Asta ar fi trebuit să fac şi eu!" îşi spuse Calvin. „Măcar de m-aş fi gândit la aşa ceva! Maşina asta m-ar putea da de gol, chiar dacă imbecilul ăsta nu bănuieşte nimic."

— Ei bine, vă doresc mult noroc, zise el. Prima asta merită osteneala. Şaizeci de mii de dolari! Oho! Pariez că Travers nu-şi cruţă puterile ca să pună mâna pe ei.

Easton îşi încruntă sprâncenele. Calvin îi ghicise gândurile. Toată ziua îşi spusese că Travers era capabil să-i sufle prima şi asta-l îmbolnăvea. Travers era deştept. Trebuia să-l găsească pe Acres înaintea lui. Cu prima, ar putea începe o altă viaţă.

— Nu aveţi nicio idee, domnule Calvin? întrebă el lăsându-se pe spate în fotoliu, încrucişându-şi mâinile pe burtă. Ce-aţi face în locul meu?

— Habar n-am, zise Calvin zâmbind. Nu am nicio experienţă în astfel de lucruri. E meseria dumneavoastră. (Se opri, apoi surprinse momentul în care Easton voia să deschidă gura.) Dar, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş întreba prin toate restaurantele şi cafenelele mai izolate din regiune, pentru a încerca să aflu dacă nu cumva a văzut-o cineva pe Alice. După părerea mea, în perioada în care ieşea de trei sau patru ori pe săptămână, în loc să-şi pregătească examenul, cu siguranţă se ducea undeva, doar dacă, bineînţeles, nu se mulţumea să fie înghesuită într-o maşină. Dar nu era genul. După părerea mea,

Acres o ducea într-o cafenea sau într-un restaurant. Alice nu ieşea niciodată şi de bună seamă c-a apreciat locurile unde era muzică şi lumini discrete... vedeţi genul. Am impresia că, dacă i-aţi întreba pe toţi proprietarii tuturor acestor localuri, pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul Pitsville-ului, aţi descoperi locul unde o ducea. Asta o să ia timp, dar merită încercat. Aţi putea găsi indicii dacă aţi afla unde locuia Acres. Nu puteţi face o fotografie robot a lui Acres, după semnalmentele care vi s-au dat despre el, şi s-o daţi în presă şi la televiziune?

— Asta facem acum, răspunse Easton, cu privirea deodată mai vioaie, dar ideea dumneavoastră nu-i rea deloc. O să mă gândesc la ea. (Se ridică.) Vă reţin de la lucru... Aţi găsit o fată frumoasă. Cine-i? întrebă el făcând cu ochiul şi indicând spre uşă cu arătătorul.

— E viitoarea mea fiică vitregă. Se va căsători cu Travers.

Lui Easton i se strepeziră dinţii. „Toată lumea își face parte, numai eu nu” își zise el.

— Are noroc, spuse el. Asta-i, pe curând.

Ajunseră la uşă. Iris îi urmări. Îl auzise pe Easton vorbind despre mașină când intrase. Îl privi cu oarecare neliniște când îi strânse mâna lui Calvin, zâmbindu-i cordial. Își dăduse seama că se lăsase îmbrobodit de Calvin.

Puţin după ora șase, Calvin îi spuse că putea pleca. Se propti cu spatele de casă şi se uită la ea; privirea lui avea o expresie senzuală și ironică, totodată.

— Ei bine, sper ca această primă zi să nu vă fi displăcut prea tare, zise el. Sunt sigur că ne vom înțelege bine. Nu voi ajunge la pensiune înainte de ora opt. Experţii contabili stau până în ultima clipă, dar astă seară termină.

Iris se simţi uşurată părăsind banca. Ajunse repede în staţia de autobuz, aşteptă câteva minute, apoi urcă în vehiculul care o lăsa aproape de casă.

Coborî la intersecţie şi o luă pe drumul spre pensiune. Grăbi pasul când zări maşina lui Ken, parcată mai jos şi pe Ken cu o ţigară aprinsă în mână.

— Bună seara, spuse el venindu-i în întâmpinare. Acum am picat de la Downside. Trebuie să fiu la birou la ora şapte. Te-am

aşteptat. Ai găsit ceva?

I-a explicat repede ceea ce se întâmplase. Îşi dădu seama de neliniştea şi de dezastrul ei şi că îi era frică.

— E isteţ, zise el, prinzând-o de talie. Ei bine, va trebui să mă gândesc la altceva. În orice caz, tu nu mai ai ce căuta acolo. În prezent, eu conduc afacerea asta.

— Nu! protestă Iris, desprinzându-se. Am aceeaşi senzaţie ca şi tine, Ken. Suntem doi împotriva lui. Nu se va întoarce înainte de opt. Mă voi duce să văd prin camera lui. Poate că banii sunt acolo. Iar dacă nu, voi încerca la bancă.

Veni rândul lui Travers de a se arăta îngrijorat.

— Tipul ăsta e un asasin. Dacă te-ar surprinde... Mai bine nu. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— O să caut prin camera lui, spuse Iris liniştită. Spune-mi cum să procedez.

Travers ezită, pe urmă se gândi că poate ăsta-i mijlocul de-a se apropia de primă.

— Ei bine, trebuie să acţionezi repede, zise el. Trei sute de mii de dolari în bancnote mărunte ocupă ceva loc. Uită-te sub pat, în sertare, în valize; dacă dai de-o valiză încuiată, vezi cât e de grea. Dă-mi telefon dacă găsești indiferent ce, dar fii atentă să nu te audă nimeni. Altceva, încearcă să ai o cârpă în mână, în cazul că te-ar lua prin surprindere. O să-i spui că ştergeai praful, că Flo n-a avut timp. De acord?

Iris, puţin palidă, dădu din cap.

— Da, spuse ea, sărutându-l. Dacă găsesc ceva, te sun.

— Trebuie s-o şterg, zise el uitându-se la ceas. Bătrânul mă aşteaptă ca să meargă să mănânce. (O îmbrăţişă şi o sărută.) Iubita mea, dacă ţi-e frică, las-o baltă.

— Văd eu, zise ea.

Îl privi urcând în maşină, şi dispărând. Ajunse repede la pensiune. Etajele superioare erau cufundate în întuneric. Deschizând uşa de la intrare, auzi bolboroseala televizorului. Îşi agăţă pardesiul, apoi luă o cârpă din debaraua de sub scară. În momentul când să urce, uşa de la bucătărie se deschise brusc şi Kit apăru în prag.

Iris se opri.

— Ai și sosit? E ciudat să te văd la ora asta, zise Kit sprijinindu-se de tocul ușii, uitându-se la Iris. E mult mai cuminte decât la ora două dimineața. Îți place să lucrezi cu frumosul meu puștan de logodnic?

— Merge, răspunse Iris, dându-și seama că se înroșește.

Kit o privea fix. Era vânătă la față și broboane mici de sudoare îi luceau pe buza superioară. Iris își dădu seama că era foarte beată.

— Cu atât mai bine. S-a atins de tine? Bărbatul ăsta... are niște mâini înnebunitoare.

— Kit! Te implor...

— Nu fi atât de pudică. E timpul să afli ce sunt bărbații. Dacă vreodată se dă la tine, să-mi spui. O să-l omor. L-am prevenit. Dar să-mi spui.

Iris se întoarse și urcă scara. Se opri pe palier ca să asculte. O auzi pe Kit intrând cu un pas nesigur în bucătărie. Se scutură, își adună voința și urcă în camera lui Calvin.

Se opri o clipă în fața ușii, apoi puse mâna pe clanță, deschise și intră. Traversă încăperea cufundată în penumbră, trase jaluzelele, reveni tatonând pentru a aprinde lumina. Își puse cârpa la brâu și examină încăperea.

Erau foarte puține ascunzători posibile. Își începu căutările de sub pat, dar fără succes. Într-un colț se găsea o valiză prăpădită. O ridică: era goală. Se duse la dulap, îl deschise și, dintr-o privire, își dădu seama că nu conținea decât îmbrăcăminte. Examină apoi comoda. Deschise sertarul de sus. Acolo erau cămăși și lenjerie de corp. Le ridică una câte una pentru a se asigura că nu ascundeau nimic. Deschise cel de-al doilea sertar continuându-și febril căutarea, cu inima zvâcnindu-i, speriată. Aici erau batiste și cravate. Deplasându-le, zări un plic enorm. Îl deschise; fotografii obscene îi alunecară în mână; erau atât de scârboase că i se făcu greață. Auzise vorbindu-se despre astfel de fotografii, dar nu-și închipuise niciodată că puteau fi atât de obscene. Le băgă în plic și-l puse la loc în sertar. Dezgustată și rușinată, se constrânse să se uite și-n celelalte două sertare, dar erau goale.

Sigură că banii nu erau ascunși în acea cameră, stinse și ieși,

cu mare precauţie, pe culoar. Auzi paşi grei pe scară şi inima începu să-i bată mai tare. Aruncă o privire peste balustradă. Calvin urca fredonând, cu pas rapid şi hotărât.

Se năpusti în cameră la Kit şi închise uşa. Îl auzi pe Calvin intrând la el şi aprinzând lumina.

Se lipi de perete; inima-i bubuia în piept; gâfâia. Aștepta în întuneric.

Calvin, parcându-şi maşina, zărise lumina din camera lui. Se întorsese mai repede decât se aştepta. După ce-şi băgase maşina în garaj, ajungând în faţa casei, se uită la fereastra luminată. Se întrebă cine putea fi în camera lui. Se gândi mai întâi că era Kit, apoi o idee îi trecu prin minte; probabil că era Iris.

Urcă repede scara şi intră la el în cameră, surprins să găsească lumina stinsă. Aprinse. E Iris, cu siguranţă. Îl spiona în contul lui Travers. Cu atât mai bine! O să fie obligat să-și regleze conturile cu ea. Devenea stânjenitoare și periculoasă.

Cu pas hotărât, traversă încăperea, ajunse la uşa comună, apăsă pe clanță și intră în cameră la Kit.

Auzindu-l venind, Iris aprinse. Se uită la el, conștientă că era cadaverică. Calvin o privi zâmbindu-i, sigur de el.

— Eh! Bună seara! Dumneata erai în cameră, adineauri?

Ezită, apoi răspunse cu o voce nesigură:

— Da... Flo uitase să șteargă praful... i-am propus să mă ocup eu.

— Ce drăguţ din partea dumitale! zise Calvin zâmbind. Credeam că e Kit, adăugă el, dându-se înapoi. (Privirea îi era ironică.) Ei bine, merg să mă spăl puţin; cred că cina-i aproape gata. M-am întors mai devreme decât credeam.

Iris nu răspunse nimic. Se întreba dacă el aude zgomotul turbat al inimii ei.

Calvin clătină din cap și închise uşa. Îl auzi fredonând în timp ce umbla prin cameră; își duse mâinile la gât.

CAPITOLUL V

A doua zi era o sâmbătă. Zi scurtă. Iris era mulţumită la

gândul că nu trebuia să-şi petreacă toată ziua în compania lui Calvin. Plecară împreună la bancă. Experţii contabili îşi terminaseră verificările şi se întorseseră la San Francisco. În timp ce Calvin citea corespondenţa, Iris se ocupa de treburile pe care i le dăduse. Apoi îi dictă o jumătate de duzină de scrisori şi ea începu să le bată la maşină, Calvin primindu-i pe rarii clienţi care mai veneau.

Cu câteva minute înainte de ora unsprezece, Iris îi prezentă scrisorile la semnat. El se lăsă pe spate în fotoliu şi o privi absent.

— Trebuie să merg la San Francisco azi după amiază, spuse el. Patronul vrea să studiem raportul experţilor. E un tren la ora douăsprezece şi jumătate. Următorul pleacă abia pe la ora trei. Dacă nu-l prind pe primul, toată după amiaza îmi va fi dată peste cap. Plecând pe la douăsprezece şi un sfert, ajung la timp. Ai putea închide dumneata banca?

Lui Iris îi fu greu să-şi ascundă interesul. Ocazia pe care o aştepta nu întârziase. După plecarea lui Calvin, ar putea scotoci prin bancă. Dacă banii sunt acolo, îi va găsi!

— Da, bineînțeles, zise ea încercând să nu lase să i se vadă surescitarea.

Calvin, care o urmărea, îi înțelese sentimentele și aproape că-i ghici gândurile. Cu greu se abţinu să nu izbucnească în râs.

— N-ar trebui s-o fac. În ultima clipă, ar putea veni un client. Dar până acum nu s-a întâmplat. O să-ţi las o împuternicire și cheile de la subsol. Nu se știe niciodată, adăugă el zâmbind. S-ar putea ivi o situaţie de rezolvat. (Îi întinse cele două chei peste birou.) Ai cheia de la intrare, nu-i așa?

— Da.

Luă cele două chei; mâna îi tremura uşor. Îi mai întinse și un teanc de hârtii.

— Vrei să înregistrezi și astea? Mă duc să mă spăl pe mâini, adăugă el uitându-se la ceas.

De-ndată ce ea s-a întors la biroul ei, Calvin se ridică și o luă pe culoarul care ducea la toaletă. Se opri ca să asculte. Apoi, ajunse repede la ușa din spate, o descuie fără zgomot și trase cele două zăvoare groase.

Apoi intră, încet, la toaletă și se spălă pe mâini. Fredona.

Iris era atât de surescitată că se uita la hârtiile de pe birou fără să le vadă. Gândul îi era numai la modul cum va proceda pentru a căuta banii, după plecarea lui Calvin.

„Am tot timpul”, își spuse ea. „E mai bine să nu mă ocup de asta imediat. După plecarea lui Calvin, îl voi suna pe Ken și-i voi spune să vină. Vom explora împreună toate ascunzătorile posibile din bancă.”

Avu brusc senzaţia prezenţei lui Calvin lângă ea. Tresări și era cât pe ce să cadă de pe taburet. Un braţ musculos o prinse de după umeri și o trăgea. Acest contact o făcu să tremure, dar reuși să se desprindă nu foarte brutal.

— Visezi? îi spuse el încet dându-i drumul. (Se îndepărtă.) Așa n-o să termini ce ai de făcut. Bun, trebuie să plec. Ești sigură că te vei descurca?

— Da, făcu ea cu o voce răgușită.

— Duminică plăcută! Mă voi întoarce mâine seară. O să te plimbi cu Ken?

— Sper... dacă va fi liber.

— Ah!... așa e! Trebuie să-l caute pe misteriosul hoţ de la bancă, zise Calvin urmărind-o. O să aveţi o viaţă frumoasă dacă va încasa prima. (Iris nu răspunse nimic.) Ce-o să faceţi cu atâţia bani? Șaizeci de mii de dolari... e o sumă!

— În primul rând, nu-i avem, făcu Iris cu o voce ezitantă. Calvin zâmbi înțelegător și răutăcios în același timp.

— O fetiţă cu mult bun simţ, nu-i așa?... Nu trebuie niciodată să vinzi pielea ursului din pădure... Oricum, vă doresc mult noroc.

Se întoarse brusc și intră la el în birou. Ieși câteva minute mai târziu, cu o servietă în mână.

— Gata. Plec. Pe mâine.

Schiţă un gest de la revedere, îi zâmbi și ieși. Iris așteptă câteva clipe, apoi se dădu jos de pe taburet și se duse la fereastră. Calvin traversa strada în direcţia mașinii. Demară și porni pe strada principală cu toată viteza. Se uită după el până nu se mai văzu mașina, apoi, abia respirând, formă numărul șerifului. Așteptă câteva clipe. Îi răspunse șeriful Thomson.

— Iris Loring la aparat, zise ea. Aş putea vorbi cu Ken, vă rog?

— Bună ziua, Iris. Îmi pare rău, Ken e la Downside cu Easton. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunse Iris decepţionată. Era ceva personal. Ştiţi când se va întoarce?

— Nu cu exactitate, dar în orice caz, nu înainte de ora cinci. Vrei să-i spun că l-ai căutat?

— Nu, nu-i ceva important. Voiam doar să ştiu dacă lucrează după amiază.

— Ei da, lucrează, zise şeriful cu o voce deodată morocănoasă, lucrăm toţi. Încercăm să dăm de hoţ. Fiindcă veni vorba, îţi place să fii funcţionară de bancă?

— Da, bineînţeles, spuse Iris, încercând să adopte un ton convingător. Bine! mulţumesc.

— N-ai de ce, zise şeriful închizând.

Iris rămase o clipă cu mâna pe aparat. Nu putea rata ocazia. Va trebui să se descurce fără Ken. Asta-i, o să caute singură. „Ce triumf," îşi zise ea, „pentru mine şi pentru Ken, dacă descopăr banii!"

Se uită la ceas. Era douăsprezece fără cinci. Se duse la uşa de la intrare. Strada, ca întotdeauna sâmbăta dimineaţa, era pustie. Rămase lângă uşa de la intrare şi aşteptă ca orologiul de la biserică să bată ora douăsprezece.

Aşteptarea i s-a părut lungă. Când, în sfârşit, auzi dangătul clopotului, închise repede uşa cu cheia.

În ciuda spaimei ce o cuprinse brusc, intră în biroul lui Calvin şi căută prin sertarele care nu erau închise. Nu găsi nimic interesant. Lângă perete, era un clasor de oţel. Nu era închis cu cheia, dar nu conţinea decât hârtii referitoare la tranzacţii bancare. Examină încăperea din ochi. Nu erau alte ascunzători posibile. Se duse apoi pe culoar, la toaletă. O privire rapidă o lămuri că nici acolo nu era vreo ascunzătoare.

Dacă banii erau pe undeva în bancă, atunci cu siguranţă erau jos.

Scoase din buzunarul fustei cele două chei, pe care i le dăduse Calvin şi coborî la subsol. Descuie, trase uşa de la camera blindată şi aprinse lumina.

Se opri în prag şi contemplă lădiţele îngrămădite, pe trei laturi, până în tavan. Cel de-al patrulea perete era ocupat de seif. Nu avea niciun motiv să-l examineze, deoarece îl deschisese împreună cu Calvin. Nu conţinea decât registre bancare şi banii din ziua aceea.

Dacă banii erau acolo, atunci de bună seamă că se aflau în lădiţe. Înţelese în clipa aceea că era într-adevăr o idee deşteaptă să ascunzi banii într-una din acele lădiţe. Apropie un taburet lângă unul din pereţi şi luă o lădiţă de deasupra. Era încuiată cu cheia.

Încercă să o deschidă pe a doua, fără să o deplaseze, dar și aceea era încuiată. Își aminti că văzuse o legătură de chei în biroul lui Calvin. „Poate", își zise ea, „o fi acolo un șperaclu care se potrivește la toate lădițele."

Urcă în biroul lui Calvin exact în momentul când acesta intra tiptil în bancă, prin ușa din spate. O auzi scotocind prin biroul lui și așteptă calm, cu o figură dură și fulgere în ochi. Ea ieși din birou; o văzu coborând la subsol. Încuie ușa și puse zăvoarele. Apoi, deplasându-se ca o umbră, se duse în biroul lui, lăsă servieta, își scoase pardesiul și pălăria. Fredona fără să-și dea seama. Rămase nemișcat, cu urechea la pândă. Auzea perfect cum Iris deplasează lădiţele și le pune pe jos.

Își frecă bărbia solidă; un surâs dur și satisfăcut îi juca pe buze. „Iată momentul reglării conturilor", își spuse el. „A sosit timpul. Fata asta începe să mă sâcâie. Nu numai că mă sâcâie, dar devine periculoasă."

Ieși fără zgomot din birou și se îndreptă spre subsol. Iris găsise șperaclul care deschidea lădiţele. Deschisese trei și se pregătea s-o deschidă pe-a patra. Aceasta era plină de documente, dar ea continuă să le deschidă până ajunse la ultima din stivă. Când îi manevră acesteia capacul, fu gata să scoată un ţipăt. Din lădiţă, ambalate bine, i se arătară teancuri de bancnote de cincizeci de dolari. Nu văzuse niciodată atâta bănet. Căscă ochii și realiză că descoperise banii pentru plata salariilor. Se așeză în genunchi fără să mai fie atentă la ciorapii de nailon, hipnotizată de conţinutul lădiţei. Inima-i bătea violent.

Calvin era în capătul de sus al scării care ducea la subsol şi o urmărea. Îi vedea doar şoldurile, umerii înguşti şi părul blond, pentru că stătea ghemuită. Coborî încet două trepte şi închise uşa de la subsol. Această făcu un zgomot metalic care, în linişte a din subsol, răsună ca declicul unei capcane pentru şobolani.

Iris se întoarse brusc. Zărindu-I pe Calvin, încremeni, paralizată de spaimă. Se priviră. Calvin îi adresă surâsu-i de gheaţă. Spaima tinerei fete îl excita. Îşi spuse că-i mult mai apetisantă decât Kit.

— Felicitări! zise el. Acum, cred c-o să poţi medita la cheltuirea primei.

Iris se mulţumi să-l privească, cu ochii cât cepele. De-abia mai putea respira. Știa că-i inutil să urle și își înăbuși țipătul care-i urca în gât. Zidurile pivniţei împiedicau orice zgomot să răzbată în exterior.

— Dacă ţii să ştii, reluă Calvin, faimoasa maşină de scris se află în lădiţa din dreapta dumitale şi faimosul pardesiu bej, pe care-t purtam când jucam rolul lui Johnny Acres, în lădiţa de alături.

Mai coborî două trepte şi se opri. Incapabilă să se domine, Iris strigă:

— Nu mă atingeţi!

Zâmbetul lui Calvin se accentuă. Foarte frumos și foarte sigur pe el, o urmărea.

— Draga mea copilă, mă întreb de ce te-aș atinge, zise el. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

Iris nu se înșela în privința acelui farmec glacial. Se dădu înapoi până lângă ușa de la seif.

— E timpul să vorbim despre afacerea asta, nu-i așa? spuse Calvin. (Se aplecă, trase o lădiţă şi se aşeză.) Crezi poate că întâmplarea asta-i simplă, dar nu-i deloc așa. Nimic nu-i simplu niciodată. (Scoase un pachet de ţigări şi luă una cu mâna lui masivă; o aprinse și, prin perdeaua de fum, se uită oblic la chipul palid și speriat al fetei.) Toată lumea crede că Alice l-a ajutat pe misteriosul domn Acres să fure banii. Ei bine, nu-i așa. (Se opri o clipă, apoi reluă.) Nu-i așa că Travers crede că eu sunt

Johnny Acres?

Hipnotizată de calmul funebru al acelei voci, Iris nu putu decât să aprobe din cap.

— E un băiat inteligent... O să ajungă departe... dacă va avea noroc. Cât despre dumneata, bineînţeles, îl vei ajuta. Vă închipuiţi amândoi că o să încasaţi prima, că o să mă trimiteţi pe scaunul electric şi veţi trăi după aceea fericiţi. Asta-i, nu-i aşa?

Iris nu răspunse nimic. Avea presentimentul groaznic al morţii ei iminente. Vederea acelui bărbat puternic, stând liniştit şi privind-o, când ea ştia că o asasinase pe Alice şi acum o prinsese pe ea în capcana subsolului, îi făcea greaţă.

— Nu cred că se va întâmpla aşa, zise Calvin. De fapt, eram la curent cu ceea ce pregăteai. Ştiam că vrei copia unei scrisori, ca să i-o transmiţi lui Travers. Ştiam că ai dubii în legătură cu maşina de scris. Te-am dus cu plecarea mea la San Francisco; era o glumă. Am vrut să te prind asupra faptului... și... am reușit.

Iris nu era în stare să articuleze niciun cuvânt.

— Ei bine, acum, cel puţin, situaţia e clară: dumneata lucrezi pentru Travers, iar eu sunt hoţul. Deci, trebuie să negociem, spuse Calvin scuturând scrumul de la ţigară. (Aruncă o privire la ceas. Era douăsprezece şi douăzeci. Se întrebă dacă Travers o aştepta pe Iris. Ce încurcătură, dacă acesta ar veni să se intereseze de ce întârzie. Mai avea timp, dar niciun minut de pierdut.) Cred că mă poţi ajuta. Doresc să scot banii ăștia din Pittsville. Ştii, de bună seamă, că poliţia controlează toate maşinile și deschide toate coletele și bagajele care ies din oraș. M-am gândit că, în calitate de logodnică a ajutorului de șerif, ai putea scoate acești bani pentru mine.

Iris scoase un oftat, fremătând de indignare.

— Trebuie... trebuie să fiţi nebun! gâfâi ea.

Calvin izbucni în râs.

— Haide, haide! Niţică inteligenţă! Nu sunt nebun, sunt un optimist și profit de ocazie. Ești singura persoană, în văgăuna asta, cu excepţia poliţiei, care ar putea scoate banii fără risc. Luni te voi trimite în delegaţie la San Francisco. O să-ţi petreci noaptea acolo. Vei lua cu dumneata o valiză; în acea valiză se vor

afla banii. O să-l rogi pe Travers să te conducă la gara din Downside. O va face. Cu o asemenea escortă, banii vor pleca fără risc. Vei lăsa valiza la biroul de bagaje de la gara din San Francisco. Îmi vei da tichetul. Când voi putea, mă voi duce să iau banii. Nu-i o idee rea. Ce zici?

Iris era de-a dreptul uluită, încât uitase de frică.

— Nu v-aş ajuta pentru nimic în lume. Trebuie să fiţi nebun să-mi propuneţi aşa ceva!

— Draga mea copilă, spuse Calvin pe un ton plin de răbdare, o să faci ce-ţi voi spune. Va trebui s-o faci. O să-ţi explic de ce. Femeia pe care toată lumea o credea Alice, femeia care era cu mine în maşină era mama dumitale.

Iris înţepeni şi îl privi, încremenită.

— E greu de înghiţit? întrebă Calvin. Mama dumitale se află la originea întregii afaceri. Ea a avut idee furtului salariilor. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

Pronunţând clar și apăsat cuvintele, fără însă a-și lua ochii de la Iris, Calvin îi relată întreaga întâmplare: Kit a avut ideea furtului cu ocazia plăţii salariilor și amândoi hotărâseră să arunce vina asupra lui Alice.

— După ce am căzut de acord asupra acestui punct, continuă Calvin, a trebuit să decidem ce facem cu Alice. Kit a propus eliminarea ei. La început m-am opus, dar a reușit să mă convingă. E foarte convingătoare, când își dorește ceva. Așa se face că noi doi am omorât-o.

Iris îl asculta paralizată. La început nu înţelesese nimic, din cauza vocii care parcă torcea, și refuză să-l creadă. Apoi îi relată detalii și înţelese că spunea adevărul.

— Vezi, deci, conchise Calvin aruncând mucul pe jos și strivindu-l, trebuie să ne ajuţi. Îmi închipui că nu vrei să-ţi trimiţi mama pe scaunul electric, nu-i așa?

Iris își acoperi faţa cu mâinile. Simţea că nu mai rezistă. Lipsa de aer din acea încăpere o sufoca, oroarea celor auzite o paraliza.

— Nu se mai poate conta pe mama dumitale, continuă Calvin. Dacă aş fi ştiut că e alcoolică, n-aş fi ascultat-o. Când bea prea mult, nu mă mai ascultă deloc. Tot ce o preocupă este să

pună mâna pe bani. Înnebunește la gândul că banii sunt aici și nu poate să-i cheltuiască. De aceea, te rog să mă ajuți. Dacă nu scoți banii afară din Pittsville, e în stare să comită vreo prostie care ne-ar pune pe amândoi în încurcătură... și când spun încurcătură...

— Nu vă cred! spuse Iris violent. Nu cred niciun cuvânt! Kit n-ar fi făcut niciodată așa ceva! Lăsați-mă să plec!

Se năpusti spre ușa de la subsol. El pivotă fără a se ridica, o apucă de încheietura mâinii și o opri. Scoase un țipăt și, desprinzându-se, îi dădu un pumn în cap. O apucă de mâna cealaltă și o trase lângă el. Se ridicase în picioare. Respirația lui șuierătoare o îngrozea. Calvin zâmbi: ochii-i scăpărau fulgere care o înghețară. Încetă să se mai zbată și se lăsă în voia lui. O mângâie. Contactul cu mâna lui o făcu să se cutremure; rămaseră amândoi nemișcați. Urmă un moment lung de tăcere, apoi încet, parcă regretând, îi dădu drumul și se îndepărtă.

— Ești foarte seducătoare, spuse el, dar prefer să mă abțin. Am nevoie de ajutorul dumitale. Trebuie să mă ajuți, dacă nu, mama dumitale ajunge pe scaunul electric. Ți-o promit.

Iris se dădu înapoi.

— Nu voi face nimic, spuse ea cu voce tremurândă.

— Ba da, zise Calvin. Ori o să faci ce-ți cer, ori mama dumitale va muri. Mă vei asculta, bineînțeles. Se îndreptă spre ușa de la subsol și o deschise.

— Haide, spuse el. Nu te mai rețin. Mai vorbim mâine.

Iris urcă scara, își luă pardesiul din vestibul și de-abia se târî până la ușa de la intrare. O deschise, coborî pe alee și ajunse în strada pustie.

Foarte sigur de el, Calvin o privi îndepărtându-se.

○

Travers se întoarse din Downside puțin după ora șase. Îl găsi pe șerif la birou; acesta examina niște documente îngrămădite în fața lui.

— Nimic nou? întrebă șeriful lăsându-se pe spate în fotoliu și aprinzându-și pipa.

— Am verificat mașinile de scris, zise Travers prăbușindu-se într-un fotoliu. Nimic, până aici. Easton a plecat să vâneze

fluturi: vizitează cafenelele și restaurantele din regiune. El susține că Acres cu siguranță a dus-o pe Alice în locuri de acest gen. De ce nu?

— Și dacă găsește cafeneaua, zise șeriful morfolindu-și pipa, ce-am câștigat?

— Se agață de nimicuri, spuse Travers ridicând din umeri. Își închipuie că trebuie încercat orice. Eu sunt aproape sigur că Acres se află încă aici. Sunt aproape sigur că și banii sunt aici. Mai devreme sau mai târziu, va face o mișcare greșită și atunci îl înhaț. Asta-i munca poliției.

— Te-a sunat Iris pe la prânz, zise șeriful. Voia să știe dacă ești liber în după amiaza asta. I-am răspuns că încerci să-ți câștigi cinstit existența, adăugă el zâmbind.

— Că bine ziceți, confirmă Travers.

Dar începu să-și facă griji. O prevenise pe Iris că nu-și putea petrece după amiaza de sâmbătă cu ea. Deci nu pentru ceea ce i-a spus șerifului a dat ea telefon. Însemna că descoperise ceva. Ar trebui să fie acasă la ora aceea. Era cât pe ce să se repeadă la telefon, dar hotărî să nu o sune în prezența șerifului. Își împinse scaunul.

— Aveți să-mi dați ceva de lucru?

— Cum să nu? spuse șeriful arătând spre teancul de hârtii. Trebuie verificate toate astea. Sunt rapoartele de la poliția rutieră. (Își scoase ceasul mare de aur.) Cred c-o să merg acasă. Voi tinerii rezistați mai bine ca noi bătrânii. Dacă apare ceva nou, îmi dai telefon. Iar mi-au atacat insectele trandafirii.

După ce plecă, Travers trase spre el telefonul. Sună la pensiune și dădu de Miss Pearson. O întrebă dacă Iris e acolo; îi răspunse că era numai ea acasă.

— Trebuie să sosească, adăugă ea. O să-i spun că ați căutat-o.

Travers îi mulțumi și închise. Se întreba unde putea merge Iris. Apoi își alungă acel gând din cap și se apucă de lucru. De-abia când aprinse lumina, pe la ora șapte și jumătate, își dădu seama că Iris nu-l sunase. Formă din nou numărul pensiunii. De data asta îi răspunse Kit.

— Iris e în pat, răspunse ea sec. Are migrenă.

— E bolnavă? întrebă Travers.

— Are migrenă, repetă Kit şi închise.

Kit se dusese la cinema la Downside. Nu se simţise bine toată ziua şi parcă presimţise că lucrurile o să ia o întorsătură proastă. După ce pregătise masa de prânz pentru bătrâni, se schimbă şi se duse la Downside. Văzu un film de Hitchcock. Simţea imperios nevoia să plece de acasă. Era un film bun, dar care nu reuşi să-i capteze atenţia şi trebui să facă un efort să rămână în sală; ştia prea bine că, întorcându-se acasă, tristeţea şi neliniştea o s-o copleşească. După terminarea filmului, hoinări la întâmplare și intră într-un bar, în apropiere de locul unde-şi parcase maşina. Bău două whiskyuri mari. Prinzând puţin curaj, urcă în maşină şi se întoarse la pensiune.

Ajunse acolo pe la ora șase şi jumătate. Băgă maşina în garaj, se duse la bucătărie să vadă dacă Flo pregătise cina, apoi, mulţumită, se duse la ea în cameră.

Îl găsi pe Calvin răsturnat într-un fotoliu; scrumiera deborda de mucuri de ţigară. O fulgeră cu privirea aceea scăpărătoare.

— Pe unde naiba ai umblat? mârâi el. Îmi petrec viaţa aşteptându-te. Unde ai fost?

Ea închise uşa şi se duse să se aşeze în faţa mesei de toaletă. Începu să-și pieptene părul.

— Când o să am chef să te văd în camera mea, te voi chema, spuse ea fără să-l privească. Ieşi de-aici!

— Unde-i Iris?

Ea se opri, cu peria în mână şi se întoarse:

— N-am văzut-o. De ce?

Calvin își trecu mâna peste faţă.

— Știe tot, spuse el.

Kit scăpă peria din mână.

— Știe tot? Ce ştie?

— Știe că tu şi eu am ucis-o pe Alice.

— Tu ai ucis-o, nu eu! ţipă Kit. Cum a aflat? întrebă ea.

Calvin aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau.

— Am surprins-o în subsol. Găsise banii pentru salarii. A trebuit s-o împiedic să vorbească... asta a fost, sau trebuia omorâtă. I-am spus că tu și cu mine am organizat furtul și că tu eşti la fel de vinovată ca şi mine. Era singurul mijloc pentru a o

împiedica să alerge să povestească tot amicului ei.

Kit se ridică încet. Se duse la fereastră, își încrucișă brațele la piept și privi dealurile din depărtare.

Calvin o privea stânjenit. Cu o alcoolică, nu știi la ce să te aștepți. Ar putea avea un acces de nebunie și să recurgă la gesturi extreme.

— Totul e în ordine, continuă el cu o voce liniștitoare. Nu ne va denunța. Am vorbit cu ea și am făcut-o să înțeleagă.

— Ieși de-aici! spuse Kit cu o voce joasă dar plină de furie. Ieși de-aici sau te omor!

— Haide, nu începe iar cu prostiile tale, spuse Calvin cu mânie. Suntem amândoi în aceeași încurcătură. Noi...

Se întrerupse brusc, pentru că ea se întorsese și se repezise la comodă. Surprins mai întâi de gestul ei, își reveni, se ridică și, ca slobozit dintr-un arc, traversă camera; ea deschise comoda și, când să-și bage mâna în sertar, o apucă de încheietura mâinii. Împingând-o, zări revolverul. Kit se năpusti asupra lui cu pumnii. O apucă de mâna cealaltă și o îndepărtă de el. Înșfacă revolverul. Ea tăbărî din nou pe el, de-abia respirând, ochii numai scântei, albă ca varul. O împinse iar. Ea nu avea putere să lupte și se prăbuși pe podea. El luă revolverul și ajunse la ușă, mergând de-a-ndăratelea.

— Ajunge! mârâi el.

Ea se ridică într-un cot, cu fața descompusă. Furia o urâțea.

— Dă-mi revolverul! zise ea. (Dar nu făcu niciun efort pentru a se ridica.)

— Tacă-ți fleanca! strigă Calvin furios. Mă apucă nebunia în prezența ta, zise el băgând revolverul în buzunar. Ridică-te și nu te mai holba așa la mine. Haide... ridică-te!

Se ridică încet, se duse spre un fotoliu și se așeză. Își trecu mâna prin păr cu un gest de disperare.

— Iris s-a întors? întrebă Calvin. A plecat de la bancă la douăsprezece și jumătate. S-a întors acasă?

Kit făcu semn că nu.

— Așteaptă aici, spuse Calvin.

Coborî scara și se îndreptă spre camera lui Iris. Bătu la ușă. Nu răspunse nimeni. Deschise ușa și aruncă o privire înăuntru:

odaia era goală. Deschise șifonierul. După ce aruncă o privire rapidă prin dulap, apoi prin sertarele comodei, își dădu seama că nu luase îmbrăcăminte. Unde s-o fi dus?

Să se fi hotărât să-i spună totul lui Travers? Trebuia să fie acasă de mai bine de șase ore. Ce-o fi făcând?

Se întoarse în cameră la Kit. Aceasta era în aceeași poziție, cu capul în mâini.

— Nu știu unde e, zise Calvin, dar dacă dă telefon Travers, spune-i că s-a dus să se culce, având migrenă. Trebuie să vorbesc cu ea înainte de-a o întâlni, dacă nu cumva e cu el acum.

Kit nu spuse nimic. O privi o clipă, ridică din umeri și se duse la el în cameră. Închise ușa și scoase revolverul. Tocmai voia să-l pună într-un sertar la el în comodă, când îi veni o idee.

Era foarte neliniștit. Să fi decis Iris să-l denunțe? Era posibil. Dar e foarte tânără și poate i-a cerut prea mult. Era greu să hotărăști. În orice caz, dacă i-a mărturisit tot lui Travers și dacă vor încerca să-l aresteze, o să le dea mult de furcă polițailor. Nu se va lăsa prins de viu. Nici nu se gândește să-și petreacă săptămâni la închisoare ca apoi să-l ducă la abator, ca pe un animal. Băgă din nou revolverul în buzunar. Dacă Travers vine să-l aresteze, o să-i umple burta de gloanțe.

Se spălă pe mâini și pe față. Se făcuse deja ora șapte și un sfert. Vru să se așeze. Aprinse o țigară și încercă să se relaxeze, dar era prea nervos. Se ridică imediat și începu să se învârtă prin cameră.

Kit coborâse la parter. Așteptă o clipă, apoi ieși și se aplecă peste balustradă. Kit vorbea cu Flo. Se sprijini cu mâinile de balustradă și ascultă.

Deodată, auzi soneria telefonului. Această sonerie îi dădu frisoane. Așteptă un moment.

— Iris e în pat, zise Kit. Are migrenă.

O pauză, apoi repetă:

— Are migrenă, și închise.

Oftă adânc. De bună seamă c-a fost Travers. Deci, Iris nu l-a văzut; dar unde-o fi?

Aplecându-se pentru a vedea scara care cobora în vestibul, o zări deodată pe Iris. Ea intră fără zgomot, își scoase pardesiul, îl

agăţă în cuier, apoi urcă fără grabă scara.

Calvin se feri să nu-l vadă şi ascultă. Când o auzi intrând la ea în cameră, coborî repede şi fără zgomot şi se opri în faţa uşii ei. Jos, Flo îşi lua la revedere. Mai aşteptă puţin. Kit termina de pregătit masa pentru cină. Deschise încet uşa şi intră în cameră la Iris.

Aceasta, în picioare, cu spatele la uşă, privea pe fereastră. La intrarea lui, aruncă o privire peste umăr şi se crispă. Se întoarse brusc pentru a-l înfrunta.

— Ce vreţi? întrebă ea cu voce tremurândă. (El îşi dădu seama că plânsese. Era palidă şi avea faţa trasă.) Nu vreau să vă văd aici!

El închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea.

— Te-ai hotărât ce vei face? întrebă el. Kit e la curent. I-am spus. Viaţa noastră e în mâinile dumitale. O să ne ajuţi?

— Nu ştiu, răspunse Iris. Trebuie să vorbesc cu Kit. Vă rog, lăsaţi-mă.

Calvin o examină.

— Da, zise el. Vorbeşte-i, dar să nu uiţi: e la fel de vinovată ca şi mine. Dacă mă denunţi, o denunţi. Aminteşte-ţi asta!

Ieşi şi se duse în camera lui.

La ora opt, soneria anunţă masa de seară. Calvin coborî. Mâncarea era servită în farfurii calde puse pe o măsuţă pe rotile. Iris şi Kit lipseau. Calvin avu grijă de bătrâni şi vorbi cu ei. Le spuse că Iris avea poate migrenă din cauza schimbării profesiei; în timp ce vorbea, stătea cu urechea ciulită la zgomotele posibile provenind de la etaje, dar nu auzi nimic. După ce pregătise cina, Kit urcase în camera ei. Luă din dulap o sticlă de whisky şi îşi turnă o doză bună. O dădu pe gât, apoi îşi umplu din nou paharul. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză într-un fotoliu, cu sticla de whisky în mână. Începea să se relaxeze şi tocmai îşi turna cel de-al treilea pahar, când uşa se deschise: era Iris.

CAPITOLUL VI

Duminică după amiază. Kit, Iris şi Calvin erau în salon. Miss

Pearson şi comandantul Hardy urcaseră în camerele lor ca să-şi facă siesta. Kit şi Iris erau palide şi tăcute, Calvin părea destins şi sigur de el.

— Asta-i, îi explica el lui Iris. Nu poţi trece prin viaţă fără să te arzi puţin. Recunosc, n-ar fi trebuit să facem asta, dar acum că am făcut-o trebuie să vedem cum scăpăm. Trei sute de mii de dolari sunt bani mulţi. Îţi dai seama de ce am fost tentaţi. Îmi pare rău pentru Alice, era un obstacol şi...

— Tacă-ţi gura, nemernicule! urlă Kit.

Iris închise ochii şi mâinile i se crispară. De douăsprezece ore trăia în plin coşmar. Sunetul vocii violente a femeii, care era mama ei, o îmbolnăvea.

Privirea lui Calvin străluci de turbare. Sări ca ars, apoi se domină.

— Dacă ţipi aşa, spuse el pe un ton încordat, o să audă bătrânii.

Kit se uită la el; faţa îi era convulsionată de ură.

— Atunci, taci... Fă ceva!

— Nu pot face nimic. Dacă cineva poate face ceva, aceea e Iris. (Calvin se întoarse în fotoliu şi se uită le ea.) Dacă vrei s-o scapi pe mama dumitale de scaunul electric, va trebui să ne ajuţi. O să te duci să te întâlneşti cu Travers şi o să-i spui că ai scotocit prin bancă ieri, dar că n-ai găsit nimic. O să-i spui că te-ai uitat în toate lădiţele şi n-ai dat de nimic în legătură cu furtul. O să-i dai copia unei scrisori de la bancă. Am pregătit-o deja. Am fost ieri la Downside şi am bătut o scrisoare pe o maşină Remington, într-un birou de dactilografie. Trebuie să-l convingi că s-a înşelat bănuindu-ne. Înţelegi?

Kit se uita la Iris cu teamă. Iris îşi privea mâinile. Nu scoase o vorbă.

— După ce vei vorbi cu Travers, luni vei duce banii la San Francisco. Odată scoşi din Pittsville, mama dumitale va fi liniştită. Ceea ce nu va fi cazul, dacă-i vor găsi aici. Să nu crezi cumva că mă voi lăsa arestat fără s-o bag şi pe ea. Dar dacă banii vor ajunge într-un loc sigur la San Francisco, mama dumitale şi cu mine vom putea pleca de aici. Te vei căsători cu Travers. După aceea, veţi putea uita de noi. Îmi închipui că asta vă doriţi.

Iris tăcea în continuare.

— Ei, haide, spuse Calvin pierzându-şi brusc răbdarea. Ce ai de gând să faci? Nu sta ca o statuie. Ai de gând să-ţi ajuţi mama, da sau ba?

Iris întoarse capul spre Kit, apoi spuse cu o voce liniştită:

— Da. (Se ridică.) Voi face ceea ce vreţi. Voi merge la San Francisco, dar n-o să mă mai întorc. Sper din toată inima să nu vă mai văd pe niciunul din voi câte zile-oi mai avea.

Părăsi încăperea. Calvin se ridică şi o urmă. Ea îşi puse pardesiul. El îi dădu copia scrisorii. O luă fără să se uite la ea, se răsuci pe călcâie, deschise uşa şi ajunse repede în garaj.

Calvin o văzu cotind spre strada principală; ridică din umeri şi se întoarse în salon. Kit aprinsese o ţigară. Se uită la el când intră.

— Ei bine, s-a aranjat, spuse el. E de acord. În mai puţin de o lună, o să ai partea ta. Ţi-am spus doar că o să meargă, nu?

— Ieşi de-aici! spuse încet Kit. Nu te apropia de mine! Nu vreau banii ăia. Păstrează-i. Nu mă voi atinge de ei. Vreau să pleci, înţelegi? Fă-ţi bagajul şi pleacă? Nu te mai vreau în casa asta. Eşti o creatură infernală. Pleacă!

— Lucrurile nu-s atât de simple. Trebuie să rămânem împreună. Ţi-am explicat de ce şi n-o s-o iau de la capăt. În următorii doi ani, vom fi ca doi fraţi siamezi, noi doi. Nu că aşa mi-ar plăcea, dar altă cale nu e. Şi nu-mi spune mie că vrei să renunţi la partea ta; când o s-o vezi, ai s-o vrei. Nu mai vorbi prostii.

Ieşi din salon. Kit îşi acoperi brusc faţa cu mâinile şi începu să plângă.

○

Travers era de serviciu în duminica aceea. Tocmai terminase de mâncat un sandviş când o văzu pe Iris sosind. Parcă maşina în faţa biroului.

Aruncă punga de hârtie la coş şi şterse firimiturile. Apoi se ridică. Ajunse la uşă în clipa când Iris intra.

— Bună ziua, iubito. Începusem să-mi fac griji din cauza ta, zise el sărutând-o. (Îşi dădu seama deodată că ceva nu e în ordine. Se dădu un pas înapoi pentru a o examina. Era palidă şi

avea ochii umflaţi. Se uită la el.) Ce se întâmplă? întrebă el. Vino şi stai jos.

Iris se aşeză cu spatele la fereastră.

— Nimic, zise ea. Aveam migrenă, ca de obicei. (Îi zâmbi forţat.) Mă simt mai bine, Ken. Ne-am înşelat. Nu-i Calvin. Acum sunt sigură.

Travers înconjură biroul şi se aşeză.

— Ce a intervenit, aşadar? întrebă el, cu interes.

— S-a dus ieri la Downside şi mi-a lăsat cheile, zise Iris precipitat, plecându-şi privirea pe mâini. Am căutat prin toată banca. Am deschis până şi lădiţele. Banii nu-s acolo şi nici maşina de scris. Uite o copie a unei scrisori, pe care mi-ai cerut-o.

Cu o mână care-i tremura uşor, deschise poşeta şi-i întinse copia. Îl urmărea în timp ce examina documentul.

— Maşina Remington căutată de noi nu-i cea pe care a fost bătută această scrisoare, făcu el punând copia pe birou.

„E ceva în neregulă”, își spuse el. „De ce pare atât de bolnavă? De ce, când mi-a spus că nu găsise nimic la bancă, a lăsat privirea în jos?”

— Asta-i, spuse el. Eram aproape convins că el e omul nostru. Poate că e, de altfel. O fi ascuns banii în altă parte. Nu renunţ la bănuielile mele... Nu văd pe nimeni altcineva.

— Trebuie să renunţi! spuse Iris. (Vocea ei avea ceva straniu.) Mama se va căsători cu el. Lasă-l în pace!

— Dar, iubita mea, făcu Travers puţin încurcat, faptul că n-ai găsit banii şi că această copie nu corespunde Remington-ului în chestiune nu dovedește nevinovăţia lui Calvin. Eu insist să cred că el este făptaşul. Cred însă că a fost destul de şmecher ca să ne aibă. Dar asta nu va dura.

— Eu nu te pot împiedica, spuse Iris ridicându-se. Dar nu sunt obligată să continui a te ajuta. (Își scoase inelul de logodnă și-l puse pe birou.) Plec, Ken, spuse ea. Fă cum vrei. Nu mă voi căsători cu tine. M-am gândit mult. Nu vreau să mă căsătoresc cu un poliţist.

Travers se uita la inel de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor, apoi, cum Iris ajunsese la uşă, se ridică şi din trei paşi fu lângă

ea.

— Iris! Stai puţin! Nu-mi poţi face una ca asta! Trebuie să stăm de vorbă. Nu poţi rupe logodna aşa.

Iris se opri.

— Îmi pare rău, Ken, dar trebuie să plec. Nu ştiu încă unde-o să mă duc. Mâine trebuie să mă duc la San Francisco, în interes de serviciu. După ce voi fi acolo, mă voi decide. Trebuie să plec. M-am gândit: sunt prea tânără ca să mă mărit. Vreau să călătoresc. Îmi pare rău.

Travers se înroşi, apoi deveni palid.

— Deci, aşa? Ţi-ai dat seama, brusc, că nu-s destul de bun pentru tine, iar tu vrei să călătoreşti. Dar, Doamne iartă-mă, doar n-ai înnebunit?!

— Vreau doar să călătoresc, zise Iris. Îmi pare rău, Ken. Cred că e mai bine să mă uiţi. Sper că vei reuşi.

Ieşi şi se urcă în maşină.

Travers porni în urma ei, dar se opri. Se întoarse în birou şi se aşeză. Contemplă câteva clipe inelul cu diamante, apoi îl băgă în buzunar. Se pierdu câtva timp într-o visare amară, apoi se ridică, închise biroul, urcă în maşina şerifului şi acceleră spre pensiune.

Sună şi aşteptă. După câteva minute, apăru Calvin, care-l privi întrebător.

— Bună ziua! spuse el. O căutaţi pe Iris? A ieşit.

— Aş vrea s-o văd pe doamna Loring, spuse Travers măsurându-şi interlocutorul.

— Îmi pare rău, Kit se odihneşte.

— Vreau totuşi s-o văd, spuse Travers pe un ton profesional. Sunteţi amabil să-i spuneţi că sunt aici?

Calvin se forţă să continue să zâmbească.

— Pentru probleme de serviciu? întrebă el. N-aş vrea s-o deranjez.

— Spuneţi-i cum vreţi, îi întoarse Travers, dar vreau s-o văd.

Calvin se dădu la o parte.

— Intraţi, merg s-o previn.

Travers îl precedă pe Calvin în salon. Îl privi urcând scara, începu să se plimbe prin încăpere. După o bună bucată de vreme, Calvin coborî.

— Vine îndată. Își dă cu puțină pudră pe nas, spuse el intrând în salon și așezându-se.

— E o afacere personală, spuse Travers sec. Vreau s-o văd pe doamnă Loring singură.

Calvin ridică sprâncenele:

— Bineînțeles. Unde-mi era capul? spuse el îndreptându-se spre ușă. Kit nu-i într-o formă grozavă. Menajați-o.

Părăsi încăperea clătinând din cap.

Travers continuă să aștepte. După câteva minute, auzi pași lenți și nesiguri care coborau scara și Kit apăru în prag. Își dădu seama imediat că băuse. Dar și plânsese. Fața-i era vânătă și buhăită, privirea-i sticlea. Se întoarse către el.

— Ei bine? Ce e? întrebă ea pe un ton dur, șuierător.

— E vorba de Iris, răspunse Travers. Pare foarte preocupată. Mi-ați putea spune ce are?

— Chiar dacă aș ști, n-aș face-o, zise Kit privindu-l de parcă nu-l vedea bine. Nu vreau să te văd în casa mea. Dacă vrei să știi ce o neliniștește, întreab-o.

— Știați că o să plece? întrebă Travers pierzându-și răbdarea. A rupt logodna. Vreau să știu de ce. Îmi închipui că am dreptul să știu.

— Și de ce n-ar pleca? răspunse Kit cu o mutră disprețuitoare. Ce viitor are în văgăuna asta? Sunt mulțumită că pleacă. Sunt mulțumită că a avut destulă minte să rupă logodna. E tânără și frumoasă, o să-și găsească un soț bogat, nu un sărăntoc de teapa dumitale.

— Foarte bine, spuse Travers pe un ton calm. (Făcu eforturi pentru a se domina.) De bună seama că dumneavoastră i-ați sugerat această decizie. Acum știu cum stau lucrurile. Îi doresc să găsească un soț bogat, dacă asta îi este dorința.

Kit îl privi cu ură, apoi îi întoarse spatele și ieși din salon. Mersul îi era nesigur. Când ajunse la ușă, se clătină și, ca să nu cadă, se apucă de clanța ușii.

Travers o urmărea. Ea trecu în vestibul; în momentul când s-o apuce pe scări, se clătină iar. Pe Travers îl trecură sudorile. Imaginea lui Alice Craig, a femeii pe care o luase drept Alice, îi reveni brusc în minte: Kit își pusese îmbrăcămintea lui Alice. În

seara aceea, de la bancă ieşise Kit. Ea l-a ajutat pe Calvin să fure banii! Kit îl ajutase pe Calvin s-o asasineze pe Alice!

Lui Travers i se făcu brusc greaţă. Kit! Mama lui Iris!

Urmărindu-l prin uşa întredeschisă, Calvin văzu după expresia lui Travers că acesta ghicise adevărul. Se trase să nu fie văzut.

Travers plecă. Calvin îl urmări. Mâna umedă îi era pe trăgaciul revolverului din buzunar. Ce o să facă Travers?

○

Era trecut de ora opt şi jumătate când Travers, care stătuse jumătate de oră în maşină, în capătul străzii, o văzu pe Iris venind în direcţia lui, la volanul maşinii lui Kit.

Ţâşni din maşină şi se plantă în mijlocul drumului, agitându-şi braţele. Iris se opri. Travers se apropie.

— Trebuie să-ţi vorbesc, zise el. O să-mi las maşina aici. Să mergem în Perch Lane. O să putem sta de vorbă.

— Nu am nimic de spus, zise Iris, fără să-l privească. Îmi pare rău. Nu vom ajunge la nicio soluţie stând de vorbă.

— Ba da, spuse Travers și, ocolind mașina, se așeză lângă ea. Să mergem!

Iris ezită, apoi întoarse și se angajă pe strada principală. Nu deschiseră gura înainte să ajungă în Perch Lane, o cărare unde obișnuiau să se întâlnească. Era întuneric. Luminile Pittsville-ului străluceau în depărtare. Se așezară alături.

— Acum știu de ce pleci, spuse deodată Travers. Știu de ce ai rupt logodna. Ţin să-ţi spun că aş fi făcut exact acelaşi lucru dacă eram în locul tău.

Iris înlemni și-i aruncă o privire scurtă, încărcată de spaimă, apoi întoarse capul.

— Știu că mama ta e complice la furt, zise el liniștit.

Iris se cutremură. Deodată începu să plângă. Travers o luă în braţe şi o strânse la piept. Plângea în hohote şi tremura. Mâinile ei le strângeau pe ale lui. Îi trebui timp ca să-și revină; se desprinse și își tamponă ochii cu batista.

— Ce-o să faci, Ken? întrebă ea ezitând. Îmi pierd minţile. E îngrozitor. Când mizerabilul acela mi-a spus... oh! Ken! Kit!... ultima la care m-aş fi gândit!

— Nu-i decât un singur lucru de făcut, zise Travers. M-am gândit deja. Trebuie mai întâi să ne gândim la noi. Tu și cu mine să părăsim orașul. O să ne căsătorim. Mama ta nu se va opune. Acum, nu se mai poate opune. O să-mi dau demisia din poliție. Altă cale nu e. Mama ta și Calvin se vor descurca. Nu vreau să am de-a face cu ei.

Iris îl privi întrebător.

— Dar cum ne vom descurca? Nu poţi demisiona din poliție. E meseria ta.

— Voi găsi altceva. De asta nu-mi fac griji. Nu pot rămâne în postul meu, dat fiind ceea ce știu. Trebuie să plecăm, altfel vom avea mari necazuri.

— El vrea să duc mâine banii la San Francisco, spuse Iris. Zice că dacă n-o fac... Kit... (Se sufocă într-un hohot.) I-am promis.

— Nu o vei face. Știu ce spun când pretind să plecăm astă seară. Altfel, te implici în afacerea asta și devii complice la omor. Prin urmare, inutil să mai vorbim. O să plecăm astă seară.

— Dar unde vom merge? întrebă Iris. Nu am bani. Nu putem pleca.

— Am eu bani, spuse Travers. Nu am prea mulți, dar o să ne permită să rezistăm trei sau patru luni. O să luăm trenul de ora unsprezece și un sfert pentru San Francisco. Mâine ne vom căsători și voi căuta de lucru.

Iris ezită o clipă, apoi încuviință și luă mâna lui Travers.

— Foarte bine, spuse ea, te urmez. Voi face ce vrei tu. Sunt sigură că ai dreptate.

— Perfect, zise Travers, scoțând din buzunar inelul de logodnă. (I-l arătă.) Vreți să vă luați inelul, doamnă Travers?

La nouă și jumătate, șeriful Thomson se instala în fața televizorului pentru a urmări un western, când auzi soneria de la intrare. Se uită la nevastă-sa, făcu un gest de nemulțumire, apoi se ridică din fotoliu și se duse să deschidă.

— Ei bine, Ken! făcu el văzându-l. Nu vii să-mi spui c-a apărut ceva nou?

— Totul e-n regulă, zise Travers urmându-l în salonaș. Nimic deosebit, adăugă el, punând insigna de adjunct și revolverul de calibru 45 pe masă. Îmi dau demisia. Chiar în clipa asta. Îmi

pare rău că vă produc încurcături, dar e vorba de un caz special. Iris şi cu mine plecăm astă seară la San Francisco. Mâine ne căsătorim. Îmi dau demisia pentru că nu vreau să fiu poliţist, odată căsătorit.

Şeriful nu-şi revenea din uimire, apoi, păşind greoi, ajunse la un fotoliu şi se aşeză.

— Ei bine, asta-i o veste pe care s-o dai unui om bătrân? La ora asta? Ce ai de reproşat profesiei tale? De ce nu te poţi căsători cu ea rămânând în poliţie?

— Împrejurările sunt speciale, răspunse Travers cu încăpăţânare.

— De bună seamă. Nu crezi că am dreptul să ştiu puţin mai mult?

— Bineînţeles. Dar îmi pare rău, şerifule. Nu vă pot spune nimic.

— Ascultă, dragul meu, spuse şeriful trăgându-se de mustaţă, sunt mai bine de cinci ani de când lucrăm împreună. Te-am cunoscut copil. Haide, spune-mi adevărul. Ce nu-i în regulă?

— Nu vă pot spune, zise Travers. Trebuie să demisionez, asta-i tot.

— Vei fi șerif anul viitor. Nu poţi renunța așa, deodată, la cariera ta, Ken! Te-ai gândit la asta?

— Bineînţeles, spuse Travers cu un gest de nerăbdare. Ştiu ce fac. Trebuie să demisionez, deci demisionez.

Şeriful ridică din umeri.

— Bun. Am impresia că nu te pot împiedica. (Apoi, arătând insigna şi revolverul.) Le poţi păstra. Nu se demisionează în cinci minute. Îţi vor trebui vreo cincisprezece zile pentru a-ţi recăpăta libertatea, dar asta nu înseamnă că te voi împiedica să pleci astă seară, dacă-i atât de urgent. Păstrează revolverul şi insigna până când vei primi răspunsul oficial.

— Nu le vreau, zise Travers. Din clipa asta mă consider demisionat.

— Ești sigur că nu vrei să-mi spui nimic? zise şeriful ridicându-se. Poţi să ai încredere în mine, Ken. Mi se pare că ai avea nevoie de câteva sfaturi.

Travers zâmbi crispat şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc, şerife. Nu am nimic să vă spun.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna.

— Am impresia că blestematul acela de hoţ o să scape, zise şeriful trist. Contam pe tine ca să-l descoperi. Afacerea asta ne depăşeşte şi pe mine şi pe Easton.

— Dacă e să fie prins, va fi prins, spuse Travers cu aceeaşi încăpăţânare. Pe curând. Salut şi mulţumesc pentru tot.

Se întoarse la maşină. Iris îl întrebă din priviri.

— Iată una din probleme reglată, zise el. A reacţionat bine. Acum ne ducem la tine; o să-ţi faci valiza. Voi aştepta afară. Dacă întâmpini greutăţi, mă chemi. O să am eu grijă.

— Nu voi întâmpina nicio greutate.

Zece minute mai târziu, erau în faţa pensiunii.

— Du-te, fă-ţi bagajele, zise Travers. Peste o oră trebuie să plecăm. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, sunt aici.

Iris intră în vestibul; la televizor era o muzică asurzitoare. Urcă repede în camera ei. Închise uşa, luă două valize şi începu să-şi facă bagajele. Îi luă ceva timp. Aproape terminase şi încerca să închidă ultima valiză, când auzi vocea lui Calvin:

— Te pot ajuta?

Se întoarse brusc, inima-i tresări. Calvin era în prag, în picioare, şi o urmărea cu un zâmbet parşiv.

Ea se dădu înapoi, când acesta pătrunse în cameră şi închise uşa.

— Ieşiţi! strigă ea, îngrozită. Nu vă apropiaţi de mine!

— De ce surescitarea asta? întrebă el blând. Ce-i cu bagajele astea? Doar nu ne părăseşti, nu?

— Plec chiar acum, cu Ken, spuse Iris, încercând să-şi stăpânească vocea. E afară... mă aşteaptă. Acum, ieşiţi!

— Trebuia să faci mâine o trebuşoară pentru mama dumitale. Nu poţi pleca înainte de asta.

— Nu o voi face! Ken e la curent. Ieşiţi!

Calvin se duse la fereastră şi văzu maşina care aştepta pe alee. Turba de furie.

— Ce-o să facă?... O s-o închidă pe mama dumitale? întrebă el, întorcându-se spre ea, cu ochii scăpărând de furie.

— Îşi dă demisia din poliţie. O să ne căsătorim. Vă rog,

plecaţi.

— Vrei să spui că nu va întreprinde nimic împotriva lui Kit, nici împotriva mea?

— Exact.

Calvin medită o clipă şi începu să zâmbească.

— Uluitor! Poate că-i mai bine să fiţi amândoi în afara circuitului, zise el traversând încăperea. (Veni şi închise valiza cu o simplă apăsare a mâinii lui puternice pe capac.) O să-ţi cobor bagajele.

Iris nu răspunse nimic. El luă cele două valize şi părăsi odaia. Ea rămase o clipă nemişcată; încerca să-şi stăpânească tremuratul; ieşi apoi cu pas grăbit şi urcă la Kit. Vru să deschidă uşa, dar era încuiată.

— Kit... sunt eu. Vreau să-ţi vorbesc.

Nu răspunse nimeni. Bătu la uşă.

— Kit... te implor. Plec. Te rog, deschide.

— Oh! du-te să nu te mai văd! răspunse o voce ascuţită de om beat. Pleacă şi să nu te mai întorci niciodată!

Iris ezită, apoi se răsuci pe călcâie şi coborî în grabă scara. Calvin aştepta în vestibul.

— Ei bine, adio! spuse el. Cele mai bune urări pentru luna de miere! Poate că nu eşti convinsă, dar o să reuşim. Nu mai sunt obstacole. Tipul care mă nelinişte a era viitorul tău soţ. E foarte isteţ.

Iris, fără să-l privească, luă cele două valize şi se duse la maşină, unde Travers o aştepta cu nerăbdare.

Calvin privi cum se îndepărtau, apoi urcă la el în cameră. Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Îşi recăpătase încrederea. Faptul că Iris nu scosese banii îl încurca, bineînţeles, dar acum nu mai avea de-a face decât cu bătrânul şerif şi cu imbecilul de Easton. O să găsească el o cale ca să scoată banii. Important era că scăpase de Travers.

Fumă neîntrerupt până spre ora unsprezece. Uşa comună se deschise brusc şi Kit apăru.

Calvin se uită la ea.

„Iar o să facă o scenă!” îşi zise el iritat. „A băut cât a putut şi acum e criţă.”

— Unde s-a dus Iris? întrebă Kit, din pragul ușii.

— În timp ce tu înotai în alcool, zise Calvin întinzându-și picioarele puternice, problemele noastre s-au rezolvat de la sine. Iris, foarte înțeleaptă, a hotărât să se căsătorească cu polițaiul ei care, foarte înțelept, s-a decis să demisioneze din poliție. Au plecat împreună și cred că nu vom mai auzi vorbindu-se de ei. O soluție excelentă pentru noi, pentru că, acum, rezolvarea misterului faimosului furt a rămas în seama a doi neputincioși: un șerif bătrân și un agent F.B.I., chinuit de ulcer. Nu au nicio șansă de reușită, așa că, pentru moment, suntem liniștiți.

— O să se căsătorească cu băiatul ăla? spuse Kit intrând în cameră.

— De ce nu? E inteligent. Dacă aș avea o fată, aș fi fericit s-o văd căsătorindu-se cu un asemenea erou.

— Doamne, Dumnezeule! Ce multe îți datorez, nu? zise Kit așezându-se și uitându-se la el plină de ură. De nu mi-ai fi ieșit în cale! Mi-ai distrus viața. Nu doresc decât să suferi și tu așa cum m-ai făcut tu pe mine să sufăr.

— Asta se poate, spuse Calvin înăbușindu-și un căscat, dar sper să nu se întâmple. Totuși, viața e foarte ciudată. Îți joacă niște feste! N-ai vrea să nu mai dramatizezi? Avem o afacere de discutat. Mi-a venit o idee.

— Nu mai vreau să-ți ascult ideile.

— N-ai încotro, spuse Calvin. Îți repet, începând din acest moment, vrând-nevrând, tu și cu mine vom fi ca doi frați siamezi. Mâine o să-mi dau demisia de la bancă. La sfârșitul săptămânii, ne vom căsători. Și cine crezi că o să ne fie martor? (Zâmbi.) Am o idee trăsnitoare. Martor ne va fi amicul nostru Easton. Nu numai că ne va fi martor, dar ne va îmbarca și în trenul pentru Florida. Nu-i o idee genială? El ne va însoți la gară și ne va scuti de controlul bagajelor. Tipul ăsta mă iubește. Îmi asum răspunderea că va face ceea ce vreau eu. (Zâmbetul i se lăți și mai tare.) Îți place? E o idee formidabilă! Peste zece zile, bibilico, vom fi departe de văgăuna asta și vom putea începe să trăim pe picior mare.

— Și dacă n-aș fi de acord? întrebă ea cu o voce joasă, tărăgănată.

— N-ai de ales. Ori faci asta, ori la tribunal. Haide, ce naiba, trezește-te!... Nu-ți dai seama că suntem aproape salvați?

— Dar va trebui să continuăm să ne suportăm pe noi înșine.

Calvin se răsturnă în fotoliu. Oftă exasperat:

— Ce vrei să spui?

— Tu nu poți să înțelegi, zise Kit. Eu, însă, încep să înțeleg. N-ar fi trebuit să facem niciodată așa ceva.

— Iată o idee remarcabilă! Dar am făcut-o, iar acum trebuie să suportăm consecințele. Ascultă, ai băut. Lasă totul în seama mea. Îți cer doar să nu bei prea mult în momentele cruciale. Mă ocup eu de toate. Vei face ceea ce-ți voi spune eu. De acord?

Ea nu răspunse nimic și Calvin continuă:

— O să vindem casa în viteză. Mâine, îl însărcinez pe un agent imobiliar să se ocupe de asta. E bine să le spunem și bătrânilor noștri dragi. O să-i scriu fostului meu coleg din Florida. O să-l rog să-mi trimită o scrisoare prin care îmi oferă de lucru. Va fi de-ajuns ca scuză pentru patronii de la bancă. Trebuie să pregătim totul și în viteză. Există oricând riscul ca Biroul federal să-l înlocuiască pe Easton cu cineva la fel de isteț ca Travers.

Kit se ridică încet și se îndreptă clătinându-se spre ușă. Se opri și-l privi îndelung pe Calvin. Expresia ochilor ei îi inspiră un sentiment brusc de jenă și de frică.

Se întoarse și, fără să spună absolut nimic, intră la ea în cameră și închise ușa în urma ei.

CAPITOLUL VII

A doua zi, Calvin sosi la bancă dis-de-dimineață. Își luase cu el geanta și își parcase mașina aproape de ușa din spate. Coborî de-ndată la subsol și puse banii în geantă.

La vederea banilor, încrederea îi reveni. Ieși pe ușa din dos, puse sacoșa în portbagaj și îl închise cu cheia.

Un lucru bun făcut. Nu-i va fi greu să ducă banii de la bancă la pensiune. Doar când îi va scoate din Pittsville va trebui să fie atent.

Aşteptă până la ora nouă, apoi îi telefonă lui Marthy la San Francisco. Îi explică plecarea subită, pentru a se căsători, a secretarei care o înlocuise pe Alice şi că avea nevoie de cineva pentru a o înlocui. Marthy îi promise că o să-i trimită o înlocuitoare temporară, cu primul tren. Atunci Calvin îl anunţă că i se oferise un post foarte bun în Florida. Că urmează să se căsătorească şi el şi că hotărâse să-şi dea demisia. Îi explică lui Marthy că i-ar fi deosebit de recunoscător dacă ar binevoi să-i redea libertatea la sfârşitul săptămânii.

Marthy făcu imediat obiecţii. Îi reaminti că avea contract până la finele lunii. Misterul furtului nu era încă rezolvat. Joe Lamb mai era încă bolnav. Nu va fi uşor să-l înlocuiască.

Ascultându-l, Calvin, îşi pierdu răbdarea.

— Puţin îmi pasă, spuse, când Marthy tăcu. Îmi dau demisia. Voi părăsi banca la sfârşitul săptămânii. Mulţumit foc să scap de văgăuna asta şi de banca asta de sărăntoci. Dacă credeţi că mă puteţi împiedica, încercaţi numai, şi-o să vedeţi!

— În cazul ăsta, spuse Marthy sec, sunteţi liber începând de mâine. Trimit imediat pe cineva să vă ia locul.

Calvin închise, aprinse o ţigară şi privi uşor neliniştit capătul incandescent al ţigării. Rupsese orice legătură. Îşi pierduse postul. N-ar fi trebuit, poate, să-i vorbească astfel lui Marthy. Dar se gândi la cei trei sute de mii de dolari din portbagajul maşinii şi zâmbi. De ce dracu-i mai pasă? Cine s-ar mai gândi să păstreze o slujbă atât de prăpădită, când ai atâta bănet de cheltuit? Îl sună pe Easton.

Îi răspunse o voce de femeie. După un minut, îl auzi pe Easton la capătul firului. Calvin văzu intrând un client. Acesta aştepta cu nerăbdare să se ocupe de el. „Să-l ia naiba” îşi zise Calvin. Îl întrebă pe Easton ce mai face. Easton se plânse de durerile lui de stomac. Îl întrerupse pentru a-l anunţa că-şi dă demisia, se căsătoreşte şi pleacă în Florida. Îi întrebă dacă nu ar vrea să-i fie martor. Easton ezită, iar Calvin se întrebă dacă nu-l luase prea repede.

— E cam pe neaşteptate, nu? zise Easton. Ce idee să plecaţi în Florida!

— Un coleg de-al meu are acolo un restaurant şi caută un

asociat, spuse Calvin. E o ocazie prea frumoasă ca s-o ratez. Experienţa lui Kit ne va fi deosebit de utilă. Ziceţi. Am un client care aşteaptă. Ne căsătorim sâmbătă. Pot conta pe dumneavoastră?

— Bineînţeles. De ce nu? Voi fi fericit să vă fac această plăcere.

Însă Easton se simţi de-a dreptul nefericit. Își spuse cu invidie că unora le merge bine în toate. Iată un flăcău care nu numai că se căsătorea cu o fată splendidă cum e Kit Loring, dar găsea şi o combinaţie grozavă de asociere. Ăsta, da, noroc!

— Perfect! Mulţumesc, spuse Calvin, pe curând. Și închise.

Plăti cecul clientului. Apoi nu mai avu un minut liber. Era aproape ora unsprezece când sună telefonul. Avea doi clienţi în acest moment şi nu răspunse imediat. După un timp, soneria îl enervă. După plecarea clienţilor, intră în birou şi ridică receptorul.

— Șeriful Thomson la aparat. Începeam să mă întreb dacă o să-mi mai răspundeţi.

— Sunt singur, ripostă Calvin. Despre ce-i vorba?

— Aţi putea veni imediat la Bentley, domnule Calvin? întrebă şeriful. Ştiţi pe unde vine? Marele magazin în construcţie, pe şoseaua Eisenhower. Și când spun imediat, e imediat.

Calvin crezuse că şeriful își pierduse minţile.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el. Nu pot închide banca înainte de ora douăsprezece. Nu am nimic a face cu acel magazin.

Urmă o tăcere, apoi şeriful reluă:

— Îmi pare rău, domnule Calvin; încercam să vă anunţ mai pe ocolite. E zarvă mare aici... Doamna Loring...

Calvin avu impresia că un pumn de fier îl izbește în inimă. Strânse atât de tare mâna pe receptor încât unghiile i se albiră.

— Doamna Loring? repetă el cu o voce răgușită. Ce...? Ce?

Făcu un efort pentru a se domina și continuă pe un ton mai ferm:

— Spuneţi-mi, şerife, ce se întâmplă?

— E sus, pe o schelă. Ameninţă că se aruncă.

O picătură de transpiraţie căzu pe mâna lui Calvin.

„Amenință că se aruncă, Dumnezeule!” își spuse el. „Dacă bețivana asta se omoară, avocatul ei va deschide faimoasa scrisoare: *A se deschide în caz de deces*.”

— Ce-o să faceți? se auzi el urlând.

— Calmați-vă! Facem ce putem, dar nu mare lucru. Au venit și pompierii. Am trimis oameni care să-i vorbească, dar nu vrea să audă nimic. M-am gândit că poate pe dumneavoastră v-ar asculta.

— Da... de cât timp durează asta? De când se află acolo sus?

— De aproape o jumătate de oră. Ați putea veni imediat, domnule Calvin?

— Sosesc cât pot de repede, spuse Calvin închizând brutal.

Ieși precipitat din birou. Un bărbat aștepta la casă. Un bărbat durduliu cu unghiile frumos îngrijite, plimbându-și degetele pe contoar.

— Mai aștept mult? întrebă el. Aș vrea să încasez un cec.

— Banca e închisă! răspunse Calvin, ieșindu-și din fire. Cărați-vă!

Clientul rămase cu gura căscată. Fața-i căzu văzând expresia lui Calvin.

— Cărați-vă! urlă Calvin.

Omul se dădu îndărăt, se răsuci pe călcâie și ieși precipitat. Calvin închise banca, apoi ieși prin ușa din spate și se urcă în mașină.

„Asta-i”, își spuse el. „Ai fost nebun să te combini cu o bețivană. Dacă nu fac nimic, o să se omoare și s-a zis cu mine. N-ar fi trebuit s-o las niciodată singură. Am exact ceea ce merit.”

Devoră cei șapte sute de metri ai traseului. Intrând pe șoseaua Eisenhower, zări mulțimea și inima începu să-i bată mai tare.

Un polițist îi bară drumul.

— Trebuie să trec, spuse aplecându-se peste portiera mașinii. Șeriful Thomson vrea să-i vorbesc acestei femei. E logodnica mea. Sunteți amabil să mă ajutați să trec?

Polițistul se uită la el, îl recunoscu și încuviință cu un gest.

— Desigur, domnule. Înaintați încet. O să vă lăsăm să treceți. Se dădu îndărăt, fluieră și-i făcu semn unui polițist din

apropiere.

În timp ce înainta, Calvin zări pompierii; stăteau lângă o ieşire de serviciu şi priveau în sus. Bărbaţi, femei şi copii, cu feţe îngrozite, stăteau şi ei cu capul ridicat. Rezistă cu greu unei dorinţe subite de-a opri maşina şi de a-i imita. Se apropia de al doilea poliţist care, despicând mulţimea, înainta spre el, într-un mod agresiv.

— Ce căutaţi aici? Unde credeţi că puteţi merge? întrebă el.

— E logodnica mea, zise Calvin cu o voce dură. Se crede că voi reuși s-o conving să coboare.

Poliţistul deveni mai uman.

— Coborâţi din maşină, făcu el. Nu veţi putea trece. Șeriful Thomson vă aşteaptă.

Calvin se supuse. Se gândi o clipă la cei trei sute de mii de dolari închişi în portbagaj. De-ndată ce coborî, îşi ridică ochii şi urmă privirile mulţimii. Inima i se opri. Se construia o nouă aripă a magazinului Bentley. Montaseră doar schelăria de lemn și stâlpii de oțel. În vârful acestui schelet al edificiului, la șaizeci și cinci de metri deasupra străzii, se găsea Kit. Stătea în vârful unui triunghi de oțel. Picioarele i se sprijineau pe o bară foarte subțire. O mișcare greșită și cădea în gol.

Calvin înlemni zărindu-i silueta. Kit era îmbrăcată cu un pantalon și cu o jachetă de piele. Fuma și părea că nu vede oamenii care se uitau la ea.

— Aţi ajuns! zise cineva. (O mână îl apucă de braţ. Făcu un efort ca să-și desprindă ochii de la femeia cocoțată atât de periculos de sus și se uită stupid la șeriful Thomson.) E într-o situaţie critică, continuă acesta. Ne-am urcat acolo sus, dar când ajungem la cincisprezece metri de ea, amenință că sare. Credeţi că veţi putea face ceva?

Calvin zări numeroase priviri aţintite spre el.

— Nu știu, spuse el. O să încerc. E beată, de bună seamă.

Șeriful se trăgea de vârful mustăţii.

— Cum naiba a reușit să se caţere acolo sus fără să cadă? Asta mă depăşeşte. Ca să lucreze, la înălţimea unde e ea, muncitorii folosesc bena de la macara. S-a căţărat acolo sus atât de uşor de parcă mergea pe trotuar.

— M-aţi putea urca în benă?

— Bineînţeles. Poate că văzându-vă, o să vă lase să vă apropiaţi. Dar să fiţi atent. Îi sare ţandăra uşor.

Îşi croiră drum prin mulţime până la benă. Se opriră şi se uitară în sus. Kit îşi aruncă mucul de ţigară în gol, iar acesta coborî în spirale până la pământ. Mulţimea avu timp destul să se dea la o parte din calea lui. Un amator de amintiri se năpusti asupra chiştocului.

— Nu aveţi rău de înălţime? îl întrebă şeriful pe Calvin, care era cadaveric. Dacă da, ar fi mai bine să nu urcaţi. E al dracului de înalt.

Calvin sări în benă.

— E-n regulă. Urcaţi-mă.

— Nu vă uitaţi în jos şi nu vă sprijiniţi de margini. Ar putea bascula. Succes!

Şeriful îi făcu semn macaragiului, aplecat, mai sus decât Kit, în cabina lui de sticlă.

Bena urcă încet şi mulţimea fremăta surescitată. Oamenii se uitau la Calvin, care stătea în picioare în benă, apoi la Kit, care-i urmărea ascensiunea.

Macaragiul îl urca încet. Calvin ajunse la înălţimea lui Kit. Erau la şapte metri unul de celălalt.

Ţinând seama de schelăria de oţel, macaragiul nu putu să-l aducă pe Calvin mai aproape. Acesta se apucase cu amândouă mâinile de marginile benei, venindu-i să vomite la gândul cumplitei căderi care o ameninţa.

— Bună! zise Kit. Te aşteptam. Eram convinsă că vei veni.

— Ei bine, iată-mă! răspunse Calvin, străduindu-se să-i vorbească pe un ton calm. Ce te-a apucat? Vino cu mine. Te voi coborî pe pământ.

— Vino să mă iei, zise Kit râzând. N-ai decât să ieşi din nacela ta stupidă, să pui piciorul pe tubul ăla, să treci pe sub cel de colo şi ajungi la mine. Vino deci. O să coborâm mult mai repede.

— Ce-ţi veni? zise Calvin ştergându-şi faţa. Ce idee să faci un asemenea tărăboi! (De-abia îşi dădea seama de ceea ce spunea.) La ce-ţi serveşte? Haide, ce naiba! Ajunge cât ai făcut! O să te

ajut să cobori.

— Când o să am chef să cobor, o să sar. Dar n-am terminat încă. M-ai făcut să sufăr, iar acum e rândul meu. O să stau aici până când voi fi gata cu toate. Atunci, voi sări. După ce voi atinge pământul, vei mai avea vreo douăsprezece ore, nu mai mult, de libertate. Apoi, avocatul meu o să-și aducă aminte de scrisoarea pe care i-am încredințat-o. După ce o va deschide, tu vei fi hăituit. În momentul acela vei începe să înțelegi sentimentele pe care le-am trăit în ultimele săptămâni.

Calvin se uită la fața ei trasă, cadaverică.

— Am banii, spuse el. Trei sute de mii de dolari. Sunt la mine în mașină. Mai putem pleca cu ei, Kit. Easton mi-a promis să ne fie martor. Ne va ajuta să ieșim din Pittsville. Îți spun ce-o să fac. Îți voi da trei sferturi din sumă dacă cobori cu mine. Îți convine?

Kit își deschise poșeta și scoase din ea un pachet de țigări. Fără să-i pese câtuși de puțin de echilibrul ei precar își aprinse o țigară și aruncă chibritul deasupra mulțimii care o privea.

— Nu auzi ce-ţi spun? întrebă Calvin vorbind mai tare. Ascultă! La sfârșitul lunii, vom fi fără griji amândoi și vom avea ce cheltui. Vino deci! nu are niciun sens să mergi atât de departe, apoi să faci așa ceva.

Ea slobozi un nouraș de fum în direcția lui:

— Degeaba îți repet... tu nu poți înțelege. Trebuie să continui să trăiesc, iar eu constat că nu pot. Nu credeam că va fi de nesuportat. (Își întredeschise buzele palide într-un zâmbet sarcastic și dureros.) Mă gândesc la Alice zi și noapte. O revăd pe biata fată în visele mele. Mă obsedează. Deci, adopt soluția pentru care vei opta și tu curând.

— Perfect. Dacă n-ai curaj... mormăi Calvin. Așa să faci. Dar de ce și eu? Scrisoarea aceea... Fă ceva. Ascultă... O să...

Kit izbucni într-un râs disprețuitor care-i întrerupse frenetica pledoarie.

— Asta-i nostim în afacerea asta, zise ea. Ai crezut că ai aranjat totul foarte bine, dar nu vei scăpa. Ca și mine. Când eu voi dispare, tu mă vei urma. N-ar fi trebuit s-o amesteci pe Iris. Asta nu ți-o voi ierta niciodată. O să rezolvăm problema între noi. Eu voi fi prima, dar nu te amăgi: tu vei fi al doilea.

Atunci, fără vreo cauză anume, piciorul îi alunecă şi scăpă poşeta din mână încercând să se agate de tubul de oţel cel mai apropiat. Nu-l nimeri şi căzu în gol. Calvin, fără să vrea, închise ochii; se simţi scăldat într-o sudoare rece. Auzi „Ah!”-ul mulţimii; o femeie ţipă. Se forţă să deschidă ochii.

Kit căzuse trei metri. Apucase un tub al schelăriei şi acum era suspendată în gol.

Calvin era deasupra ei şi o privea. Ea se balansa, apoi, din poziţia imposibilă în care se afla, ajunse la un loc mai sigur, precum o maimuţă indiferentă care sare dintr-o ramură într-alta. El tremura încă de groază, în timp ce ea se instalase deja pe o nouă platformă precară, în vârful unui alt triunghi de oţel.

Macaragiul, care urmărise scena cu un aer de fascinaţie morbidă, cobora cu îndemânare bena şi Calvin se trezi faţă în faţă cu Kit.

— Ai crezut că am să mor? întrebă ea. (Își dădu seama că nu-i fusese frică deloc.) N-am avut niciodată ameţeli. Când voi fi gata, mă voi lăsa să cad. Dar nu sunt încă.

Calvin înţelese, după expresia ei, că era inutil să mai încerce ceva. Nu avu curajul să iasă din benă şi să se agate de tuburi pentru a ajunge la ea. Nu avea niciun dubiu că, dacă s-ar apropia, l-ar antrena cu ea în cădere.

— Pentru ultima oară, Kit, încetează. Nu avem decât de câştigat. Nu înţelegi că putem scăpa? Afacerea-i rezolvată.

— Dă-mi o ţigară, zise ea. Le-am pierdut pe ale mele. Îmi trebuie o ţigară.

Cu o mână tremurândă, își scoase pachetul de ţigări din buzunar și i-l aruncă cât putu mai îndemânatic. Simţi că îngheaţă de spaimă când ea își luă mâinile de pe tubul de oţel, ca să prindă pachetul din zbor. Se clătină de câteva ori, apoi își regăsi echilibrul.

— Kit, coboară! Putem scăpa împreună.

Deodată, cu o voce ascuţită, încât se auzi până jos, ea începu să urle:

— Cară-te de aici! Nici vorbă să mă convingi! Pleacă sau sar! Schimbarea bruscă a expresiei ei cât și fulgerele din ochi îl avertizară că nu mai putea face nimic. Îi făcu semn macaragiului

arătându-i pământul cu degetul.

Mulţimea suspină cu satisfacţie sadică în momentul când Calvin atinse solul. Spectacolul va continua.

Patru ore mai târziu, Kit era tot acolo, iar mulţimea, la fel de fascinată, umplea strada.

În cursul celor patru ore îngrozitor de lungi, urcaseră în benă un poliţist, un medic, chiar şi un preot, încercând fiecare s-o convingă să coboare. Eşuaseră cu toţii. Rămăsese indiferentă la îndemnurile lor; fuma ţigară după ţigară şi se uita la marea de chipuri ridicate înspre ea, fără a manifesta cea mai mică emoţie. Calvin se aşezase pe marginea de piatră a fântânii municipale. De acolo o vedea foarte bine pe Kit. Lângă el se aflau şeriful şi un medic de la spital.

— Dacă stă acolo până se întunecă, spuse şeriful, o să întindem o plasă. O să îndrept spre ea un reflector, care s-o orbească. Nu trebuie să vadă plasa.

— Nu cred c-o să sară acum, spuse medicul pe un ton pompos şi doctoral. Cu cât stă mai mult acolo sus, cu atât riscul să sară se reduce. Sunt de acord cu plasa, numai că va trebui să aşteptăm până se întunecă. Încă cinci ore, spuse el după ce se uitase la ceas.

Auzindu-i vorbind, Calvin îşi spunea:

„Bandă de neputincioşi, nu o cunoaşteţi pe Kit. O să sară. Când va fi gata, va sări fără să mai aştepte ca voi să vă întindeţi plasa. Asta şi-a propus: să mă facă să sufăr. Doamne Dumnezeule! Tare aş mai vrea să ştiu dacă a scris cu adevărat acea scrisoare! Dacă n-a expediat-o, nu trebuie să-mi fac griji, dar dacă a scris-o, îmi pierd vremea, aşteptând aici. Cu balamucul ăsta, poate c-aş putea ieşi din oraş. Voi avea douăzeci şi patru de ore avans. Dar voi putea oare să ies? Barajele funcţionează încă. Fără Easton, poliţaii o să-mi cotrobăie prin maşină şi s-a zis cu mine.”

Simţi brusc o dorinţă irezistibilă să acţioneze. Ultimele patru ore îi puseseră nervii la grea încercare. Nici vorbă să mai stea cinci ore în plus, aşteptând întunericul şi momentul când s-ar putea încerca întinderea plasei.

Se ridică, faţa-i era congestionată, privirea rătăcită.

— Urc iar, spuse el. Nu pot sta aici. Înnebunesc.

— Nu cred să servească la ceva, spuse medicul. În locul dumneavoastră aş lăsa-o singură, domnule Calvin. Când o să se întunece...

— Nu sunteţi în locul meu! i-o tăie Calvin. Acolo sus e viitoarea mea soţie! Vreau să merg să-i vorbesc.

Medicul ridică din umeri.

— Fiţi atent. Aţi stat în picioare, în soare, atâta timp...

— Oh, mai slăbiţi-mă! făcu Calvin.

Își croi drum prin mulțime și se apropie de benă. Macaragiul era la locul lui. De-ndată ce văzu semnul făcut de Calvin, porni macaraua.

— Ei! Calvin!

Calvin se întoarse lac de sudoare, cu faţa palidă, gulerul de la cămaşă ud, Easton își făcea drum prin mulțime. Ajunse lângă el.

— Am auzit la radio... bolborosi Easton: Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am sărit în mașină și iată-mă. (Se uită în sus.) Uf, fir-ar să fie! Ce-i cu ea?

Calvin reflecta. Era omul de care avea nevoie pentru a ieși din Pittsville. Îl luă pe Easton de braţ:

— Mă bucur că aţi venit, zise el. A înnebunit. E acolo sus de trei sau patru ore. Urc, vreau să încerc încă o dată s-o conving să coboare. Am mai făcut-o, dar de data asta poate voi avea mai multe șanse.

— Eu cu ce vă pot ajuta? întrebă Easton, speriat la vederea siluetei cocoţate atât de sus.

— Aţi mai putea sta aici? întrebă Calvin. Încep să-mi pierd minţile. Mă bizui pe dumneavoastră. Să nu plecaţi.

— Bineînţeles că nu, răspunse Easton, încântat că un tip precum Calvin are nevoie de el. Fiţi atent! Rămân aici.

Calvin se urcă în benă și făcu semn macaragiului. Acesta îl ridică. După un timp, care i se păru interminabil, ajunse în dreptul lui Kit. Se sperie văzând-o. Era profund marcată de oboseala datorată situaţiei primejdioase în care se afla. Faţa îi era ca de ceară, lipsită de orice expresie. Doar privirea-i strălucitoare dovedea că mai are încă rezerve.

— Bună ziua, spuse ea. Te distrezi?

— Cobori? întrebă el plin de ură. Nu ţi-e de ajuns?

— Dar ţie?

— Mie, da. Până peste cap. Gata! Of, Doamne! Coboară!

Ezită, apoi spuse:

— Nu cred că pot. Am crampe. Aş trage o duşcă. (Se uită la el.) Dacă accept să cobor, mă ajuţi?

— Nici vorbă să mă caţăr pe tuburile alea, spuse Calvin. Nu am încredere în tine. Vei încerca să mă antrenezi în căderea ta. Nu conta pe mine. Singură ţi-ai făcut-o, singură să te descurci.

— Nu pot. Cobor dacă mă ajuţi. Sunt atât de înţepenită încât nu pot să mă mişc. Dacă mă ajuţi, mă voi căsători cu tine şi voi pleca. Nu pot coborî fără tine.

Calvin o privi bănuitor.

— Ţi-ai schimbat cam repede părerea. Eu credeam că vrei să sari.

— Am stat destul aici ca să am timp să-mi schimb părerea. De ce-mi întinzi mâna, te ajung.

— Oh, nu! N-o să mă atingi. Mai degrabă mă încred într-un şarpe. Le spun poliţiştilor să te ajute. Eu, în niciun caz.

Fulgerul de ură din ochii ei îl surprinse. Înţelese că instinctul lui de conservare îl salvase. Plănuise să-l tragă după ea în cădere.

— Vino aici, banditule! O să-ţi arăt eu ţie!

— Să te ia dracu! mormăi Calvin făcând semn macaragiului că vrea să coboare.

În momentul în care bena se mişcă, Kit dădu drumul barei de oţel şi se aruncă înainte, cu faţa deformată de o furie neputincioasă. Calvin o văzu îngrozit că vrea să se prindă de marginea benei, dar rată cu câţiva centimetri. Dacă ar fi reuşit, ar fi basculat-o. Scoase un urlet prelung şi dispăru.

Calvin se înfioră şi închise ochii. Vuietul mulţimii urcă spre el, apoi auzi oribila bufnitură a corpului care se izbea de trotuar. Bena coborî repede.

Easton, alb ca varul, se îndreptă spre Calvin care ieşea din benă. Agentul federal îl luă de braţ şi-l sprijini.

Mulţimea se înghesuia ceva mai departe, întorcându-i spatele lui Calvin. Doi bărbaţi în halate albe încercau să-şi facă drum.

— Scoateţi-mă de aici! gâfâi Calvin. Simt că leşin! Scoateţi-mă de aici!

— Desigur, dragul meu, răspunse Easton, care era şi el de o culoare cadaverică. Sprijiniţi-vă de mine.

Despică mulţimea. Nimeni nu-i băgă în seamă. Lumea dorea s-o vadă pe Kit.

— Maşina mea e aici, spuse Calvin. Vreţi să urcaţi la volan? Duceţi-mă la pensiune.

— Bineînţeles! zise Easton. Doamne Dumnezeule! Îmi pare rău. Ce a împins-o să facă asta? Nici nu vă puteţi închipui ce rău îmi pare...

Calvin se prăbuşi pe scaunul din faţă şi îşi ascunse faţa cu mâinile. Îşi dominase repede emoţia provocată de căderea lui Kit. Voia acum să-şi folosească timpul pentru a se gândi la ce avea de făcut.

„S-a sfârşit”, îşi zise el, „dacă nemernica a lăsat vreo scrisoare, numai dispun decât de câteva ore şi urmărirea va începe. Trebuie să mă mişc repede. Banii sunt în portbagaj. Easton conduce. Situaţia este perfectă. Dar va face oare ce-i voi spune?”

Se afundă în scaun mormăind.

— Era alcoolică, zise el. (Băgându-și mâna în buzunar, dădu peste țeava rece a revolverului.) Cred că n-a rezistat... Promisese să nu mai bea, dar de ce a făcut asta?

— Nu știam, spuse Easton clătinând din cap. Când începi să bei... ești în stare de orice.

Calvin își scoase revolverul din buzunar, îl puse pe scaun între el și Easton și-l acoperi cu mâna. Urmărea gânditor profilul polițistului, bărbia-i grasă, gura lipsită de fermitate. Putea să-i dea drumul, conchise el.

— Ce ziceți, spuse Calvin. Vreau să ies din Pittsville. Mă puteți duce la Merlin Bay? Am impresia că marea mi-ar face bine.

Easton încetini pentru a se uita la Calvin.

— Dar e la mai bine de două sute de kilometri, dragul meu, spuse el. Nu vă pot duce acolo. Am de lucru. Ascultați... o să vă duc...

— O să mă duci la Merlin Bay, spuse Calvin amenințător.

Dacă nu, îți slobod niște gloanțe-n burtă.

Luă revolverul și-l înfipse în coastele lui Easton. Mașina făcu o zvâcnitură, dar continuă să ruleze. Easton vru să se oprească pe marginea drumului, dar simți apăsarea puternică a revolverului în coaste.

— Continuă, mă auzi? spuse Calvin.

Tonul vocii îl făcu pe Easton să se-nfioare. Se grăbi să apese pe accelerator. Erau pe strada principală. Era ora cinci fix și circulația nu era încă intensă. Dar una sau două mașini îi depășiră.

— Ați înnebunit? gâfâi Easton. Dumnezeule, ce v-a apucat?

Dintr-o privire furișă, putuse să constate că amicul lui era efectiv înarmat.

— Nu-ți bate capul cu asta și fă ce-ți spun, răspunse Calvin. Nici măcar nu ți-a trecut prin căpățâna ta greoaie că eu am înșfăcat salariile și am ucis-o pe Alice.

— Dar... dar... (Easton era atât de surprins încât își pierduse vocea.)

— Kit Loring contribuise și ea, continuă Calvin. De-aia a sărit, nemernica. I-a lăsat avocatului o scrisoare în care povestește tot, așa că trebuie s-o-ntind. Nu-ți face iluzii, Easton. O mișcare greșită și te dobor. Ce-am de pierdut?

— N-o să ajungeți prea departe, spuse Easton cu voce tremurândă. Mai bine v-ați preda. E un baraj la o mie cinci sute de metri. Dați-mi revolverul și voi încerca să...

— Gura! i-o reteză Calvin. O să trec de baraj. Banii-s în portbagaj și o să treacă prin baraj, chiar dacă trebuie să te omor pentru asta. O să profiți de faptul că ești agent federal ca să-mi obții trecerea. Altfel, tu vei plăti oalele sparte, adăugă el înfigându-i și mai tare revolverul în coaste. Apasă pe accelerator, e ultimul meu avertisment. Dacă nu-i împiedici să scotocească prin mașină, îți slobod o rafală. O să-ți trebuiască zile ca să mori, mă auzi? Zile!

Easton, cu fața ca de ceară, acceleră. Câteva minute mai târziu, zăriră barajul și trei polițiști care așteptau.

CAPITOLUL VIII

Ken Travers apăru în momentul în care cei doi interni băgau targa, acoperită cu o pătură, în salvare. Se opri brusc văzând targa, apoi, zărindu-l pe şerif puţin mai departe, se îndreptă spre el:

— E moartă?

— Bună ziua, Ken! De unde ai apărut? întrebă şeriful, surprins. Te credeam la San Francisco.

— Am auzit ştirea la radio. M-am întors imediat. E moartă?

— Da. A sărit în timp ce Calvin încerca s-o convingă să coboare. Iris unde e?

— Am lăsat-o la hotel. Eram convins că va sări. N-am vrut ca Iris să vină aici.

— Bine ai făcut. E ceva cumplit, zise şeriful clătinând din cap. (Se dădu îndărăt ca să facă loc ambulanţei care înainta prin mijlocul mulţimii.) Mă întreb ce a apucat-o.

— Unde-i Calvin? întrebă Travers.

— Trebuie să fie pe-aici, zise şeriful uitându-se în jurul lui. Săracul, hotărâseră să se căsătorească sâmbăta ce vine. Și uite ce dramă!

Travers trase adânc aer în piept. Acum, că Kit murise, era liber să-l aresteze pe Calvin. Mai putea încă să câştige prima.

— Șerife, vă înşelaţi în privinţa lui Calvin, zise. El e omul pe care-l căutăm. E Johnny Acres. Am destule dovezi pentru a-l aresta.

— Ee! Asta, dragul meu..., făcu şeriful cu gura căscată. Ce spui?

— Împrumutaţi-mi revolverul dumneavoastră, şerife. Mai sunt încă în poliţie. Îl vreau pe Calvin.

Șeriful ezită o clipă apoi, văzând hotărârea lui Travers, îi întinse revolverul său de calibrul 45.

— Eşti sigur de ceea ce faci?

— Da. Unde e?

Șeriful făcu semn unui brigadier care se apropie.

— L-aţi văzut pe domnul Calvin prin împrejurimi?

— A plecat cu domnul Easton, zise brigadierul. Au plecat de-aici de vreo zece minute.

— Cu maşina lui Easton? întrebă Travers.

— Nu; cu cea a domnului Calvin, dar la volan a urcat domnul Easton. Domnul Calvin părea să nu se simtă bine. Cred că domnul Easton l-a dus acasă.

— Vreţi să veniţi, şerife? întrebă Travers. O să vă explic pe drum.

Şeriful, zăpăcit de-a binelea, urcă în maşină, Travers alături de el.

— Să mergem la pensiunea doamnei Loring, spuse Travers. Cât se poate de repede. Calvin de bună seamă s-a repezit într-acolo.

— Easton e cu el, remarcă şeriful lansând maşina pe strada principală.

— E periculos. Dacă Easton nu bănuieşte nimic...

— Ce-i toată povestea asta? întrebă şeriful, îngrozit. Ce te face să crezi că el este omul pe care-l căutăm?

Travers îi explică.

○

Între timp, Easton, care se apropia de baraj, încetini.

— Fii atent, zise Calvin pe un ton ameninţător. Mă treci și totul va fi bine. Dar dacă-ncerci vreo șmecherie, te rad.

Easton se opri. Unul dintre poliţişti se apropie de el, îl recunoscu și îl salută. Se întoarse și le făcu semn celorlalţi doi poliţişti. Aceştia ridicară bariera de lemn care bloca drumul.

— Dă-i drumul! zise Calvin. Accelerează! Nu le da timp să-ţi vorbească.

Revolverul se înfipse în coastele lui Easton; chipu-i deveni și mai livid, iar sudoarea i se prelingea în ochi; apăsă pe accelerator și maşina ţâşni înainte. Poliţistul trebui să facă un salt pentru a nu fi călcat. Calvin îl salută pe poliţist cu mâna, în momentul în care maşina trecea de baraj și se lansa pe șosea.

„Am reușit!” se gândi Calvin cu un sentiment de bucurie triumfătoare. Se întoarse. Poliţiştii se uitau după ei cu mirare dar nu schiţau niciun gest pentru a opri maşina care accelera. Easton se întreba ce-o să se întâmple: „E ţicnit dacă-și închipuie

c-o să scape. Dar ce-o să mi se întâmple mie? A ucis-o deja pe fata aia. Mă va omorî şi pe mine.”

Calvin îndepărtă revolverul de coastele lui Easton.

— Continuă, spuse el. Nu credeam c-o să fie aşa de uşor.

Îşi întoarse capul şi privi din nou peste umăr. Nici urmă de vreun poliţai sau motocicletă. Respiră; îşi împinse revolverul sub fund şi scoase un pachet de ţigări.

— După trei sau patru kilometri, o să vezi un drum de-a curmezişul care duce la Bellmore. O vei lua pe-acolo.

Easton simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Cunoștea drumul. Urca pe dealuri aproape doi kilometri, apoi se adâncea într-o pădure deasă. La sfârșit de săptămână zona era invadată de mulţimea turiştilor ieşiţi la iarbă verde, dar în timpul săptămânii era pustie.

„Acolo o să mă omoare”, se gândi el. „Asta vrea să facă.”

— Acolo ne vom opri, zise Calvin, de parcă-i ghicise gândurile. Vei coborî şi te vei întoarce pe jos. Asta îmi va asigura un avans de o oră. Ceea ce-mi ajunge cu prisosinţă.

Easton știu că minte. Își avea și el revolverul sub braţ, dar nu era destul de iute ca să-l scoată și să-l doboare primul pe Calvin. Nu fusese niciodată foarte expert în acest gen de sport. Până în prezent, se aranjase mereu ca să nu trebuiască să-l practice.

Calvin, care-l urmărea, văzu groaza și neliniștea întipărite pe faţa aceea grasă.

„Știe că-l omor”, își zise el. „Are cu siguranţă un revolver. Trebuie să trag de-ndată ce opreşte maşina. Nu-mi pot permite riscul să-l las să pună piciorul pe pământ.”

— Uite că ne apropiem, zise el când zări drumeagul. Își luă revolverul și-l înfipse din nou în coastele lui Easton.

Easton viră și lansă mașina pe drumeagul îngust și plin de praf. Calvin se întoarse: nu-i văzuse nimeni părăsind șoseaua.

„Să nu-mi fie de deochi”, își zise el. „Dacă ne urmăresc, vor crede că am întins-o spre Merlin Bay. După ce scap de imbecilul ăsta, mă voi duce să iau un avion la Bellmore. Ajuns la San Francisco, o să dispar”.

Easton zări pădurea în faţa lui.

„Trebuie să-mi asum riscul”, își spuse el. „Nu va trage înainte

de a opri maşina. Singura mea şansă e să-l izbesc de un copac. Eu o să mă ţin bine de volan. Dacă am puţin noroc, iese prin parbriz."

— Încet, zise Calvin. O să ne oprim în vârful dealului.

Cu inima sporindu-şi ritmul, Easton aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Nu suntem singuri, spuse el cu o voce răguşită.

Calvin se întoarse. Easton, cu inima bătându-i nebuneşte, bracă volanul şi lansă maşina cu toată viteza spre un brad care creştea pe margine. Maşina avea aproape o sută la oră. Instinctiv, Easton frână o secundă înaintea coliziunii.

Simţind virajul maşinii, Calvin întoarse capul. Degetul i se crispa automat pe trăgaciul revolverului; automobilul se îndrepta spre copac. Împuşcătura se declanşă exact în clipa când intrau în brad.

Calvin simţi şocul teribil, auzi vag scrâşnetul de oţel mototolit, apoi leşină.

o

— Aşa stau lucrurile, zise Travers. De asta am demisionat, şerife. Nu o puteam trimite pe mama lui Iris pe scaunul electric şi nici nu puteam să împiedic acest lucru. Dar acum că a murit, e altceva. Pot încerca să-l prind pe Calvin.

Şeriful tăcu, încă zguduit de cele auzite. Se gândi în privinţa atitudinii pe care trebuia s-o aibă. Apoi spuse:

— Da, ei bine, asta între noi, Ken, dar dacă s-ar afla, ai putea avea neplăceri. Voi face tot ce pot ca să te apăr, dar rişti o acuzare de complicitate la furt.

— Ştiu foarte bine asta, zise Travers. E un risc ce trebuie asumat. Opriţi-vă puţin. Poate că tipul ăsta i-o fi zărit.

Un motociclist venea înspre ei. Şeriful frână, făcu semn motociclistului care veni lângă maşină.

— Căutăm o maşină Mercury albă. La volan e domnul Easton. Aţi văzut-o cumva?

— Da, răspunse celălalt. M-a depăşit, cam de vreo zece minute, pe drumul înspre Merlin Bay.

— Merlin Bay?

— Da.

— Mulţumesc.

Şeriful demară.

— E un baraj la cinci kilometri, spuse Travers. De bună seamă că se foloseşte de Easton pentru a trece. Ceea ce înseamnă că încearcă să fugă cu banii.

Şeriful mormăi ceva şi apăsă pe accelerator.

Patru minute mai târziu, se opriră la baraj. Cei doi poliţişti le confirmară că Mercury trecuse cu zece minute mai devreme.

— A trecut ca un trăsnet, zise unul din ei furios. Domnul Easton părea bolnav. Cum am ridicat bariera, a ţâşnit, fără să zică un cuvânt. Ce se întâmplă?

— Nimic bun, zise şeriful. Lasă-ne să trecem, Jack. Suntem grăbiţi.

Poliţistul ridică din umeri şi făcu un semn colegului să ridice bariera.

— Vreţi să mă lăsaţi pe mine să conduc, şerife? zise Travers. Cunosc maşina asta mai bine ca dumneavoastră.

— Nu cumva pretinzi că tu poţi să conduci maşina asta mai bine ca mine? Ei bine, băiete, nu sunt de acord.

După care, apăsă pe acceleraţie şi maşina se avântă urlând; aveau mai mult de o sută cincizeci la oră.

— Mai încet, urlă Travers concurând cu zgomotul motorului. O să-i distrugeţi roţile!

Şeriful îi aruncă un zâmbet de sus şi se forţă să nu încetinească. Rulau de câţiva kilometri, când Travers exclamă brusc:

— Încetiniţi! Uitaţi-vă acolo!

Şeriful frână.

— La ce să mă uit? întrebă el întorcându-se.

— La dreapta, vedeţi praful acela care se aşază? Tocmai a trecut pe acolo o maşină. E scurtătura pentru aeroportul de la Bellmore. Pariez că aici au întors.

Şeriful se opri, se aplecă, privi norul de praf care se lăsa încet peste drumeagul pietruit şi încuviinţă.

— Poate că ai dreptate. Încercăm?

— Da. Dar mergeţi încet.

Cinci minute mai târziu, intrau în pădure. Un minut după

aceea, zăriră Mercury-ul făcut bucăţi. Şeriful opri.

— S-o luăm mai încet, zise Travers. Ascultaţi. Rămâneţi aici. Merg să văd. Tipul ăsta-i periculos.

— Ce vrei să spui, să rămân aici? Sunt şeriful, nu? Dă-mi revolverul.

— Eu conduc afacerea asta. Vreau prima, spuse Travers schiţând un zâmbet. (Scoase revolverul din buzunar şi coborî). Dacă mi se întâmplă ceva, chemaţi-i pe ceilalţi.

Înaintă încet spre maşina strivită. Apropiindu-se, zări capacul de la portbagaj deschis, apoi o siluetă turtită pe volan, înainta cu revolverul în mână. Se uită în dreapta şi în stânga, apoi îi făcu semn şerifului.

Acesta coborî din maşină mormăind şi veni lângă el.

— E Easton. E mort, spuse Travers.

La mai puţin de cincizeci de metri de ei, Calvin era ascuns într-un tufiş. Lângă el se afla geanta cu banii pentru salarii. Avea o despicătură pe obraz, care sângera. Avea piciorul drept rupt, braţul stâng sărit din umăr. Era pe jumătate inconștient. Se întreba cum a putut să iasă din mașină, să ajungă la portbagaj, să-l deschidă, să ia geanta și să se refugieze în tufiș.

Îi văzu pe cei doi bărbaţi scoţând cu precauţie cadavrul lui Easton din mașină și întinzându-l pe jos. Travers se aşeză în genunchi lângă corp, în timp ce șeriful se trăgea de mustaţă.

După ce-i urmărise pe cei doi, Calvin își îndreptă atenţia asupra mașinii șerifului: era la vreo douăzeci de metri de tufișul în care se ascundea. Va avea forţa să o conducă, dacă ar reuși să pună mâna pe ea? Era singura lui speranţă de-a fugi. Ar trebui să poată, chiar dacă are piciorul rupt. Doar să apese pe accelerator. Ar putea conduce cu o mână. Dar unde să se ducă? Aeroportul era departe. Nu se putea prezenta în starea în care era. Și-ar putea găsi un loc unde să se ascundă până i se vindecă piciorul. Banii ăia i-ar permite să-și cumpere libertatea.

Deci, ar trebui să-i omoare pe șerif și pe Travers. Asta nu mai era nicio problemă pentru el. Alt mijloc de scăpare nu avea.

Travers, îngenunchiat lângă corpul lui Easton, dispăru deodată. Văzuse, în dreapta lui, iarba culcată. Din locul unde se afla, își dădu seama că pe acolo a fost târât un obiect greu. Urma

ducea spre un tufiş.

Fără să se uite la şerif, îi spuse:

— Calvin se află în apropiere. Cred că se ascunde în tufişul din stânga dumneavoastră. Nu vă uitaţi. E probabil înarmat.

— Easton are revolver? întrebă şeriful.

— Trebuie să aibă unul.

Travers se mişcă încet, astfel încât să se plaseze între tufiş şi Easton. Descheie haina acestuia, găsi un calibru 45 în toc şi îl scoase. Şeriful se apleca lângă el. Travers îi întinse arma. Ghemuiţi, cu spatele spre tufiş, cei doi bărbaţi erau periculos de expuşi.

— Stai liniştit, zise şeriful. O să mergem să vedem maşina. Tu prin dreapta, eu prin stânga.

Se ridicară.

Calvin ţinti. Mâna îi tremura. Îi văzu pe cei doi bărbaţi ridicându-se şi separându-se. Făceau înconjurul maşinii. Avu brusc certitudinea că ştiau unde se află el. Şeriful era cel mai aproape şi îl viză pe el, în loc să tragă în Travers. Apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura fu brutală. Şeriful făcu un salt de partea cealaltă a maşinii şi se trezi în genunchi.

Calvin înjură. Nu-l mai vedea pe Travers. Ei bine, perfect, era o luptă unul la unul; numai că Travers se putea mişca în voie; pe când el era imobilizat.

Travers aşteptă. Rezistă tentaţiei de-a se apropia de şerif. Celălalt ar trage de cum l-ar vedea. Auzi vocea aproape imperceptibilă a şerifului.

— E-n regulă. Era să mă nimerească, dar m-a ratat!

Travers răsuflă uşurat.

— Rămâneţi unde sunteţi şi nu vă mişcaţi, murmură el. O să încerc să-l iau din spate.

Începu să se târască de-a-ndăratelea, având grijă să păstreze maşina între el şi tufiş.

Calvin avu brusc sentimentul că nu va scăpa. Se gândi la Kit.

„Eşti un cretin; n-ar fi trebuit să-ţi faci de lucru cu ea niciodată”, îşi spuse el. „Dar poate că avea dreptate. Mai bine rămâneam sărac”.

Contemplă geanta. „Trei sute de mii de dolari! Nu-i va cheltui, s-a sfârşit, nu va cheltui niciunul!”

Se gândi la Alice. „Poate-i mai bine c-a murit.” Nu simţea nicio remuşcare pentru că o ucisese. „Ce viaţă mizerabilă ar fi dus, oricum?!”

Auzi un trosnet de lemn uscat, undeva în spatele lui. Întoarse capul şi îl zări pe Travers la vreo douăzeci de metri, ieşind din pădure, păşind încet, prudent, cu revolverul în mână.

Calvin ricană. Încercă să se întoarcă, dar durerea ce o simţi în picior îl goli de putere.

Travers va da îndată de el şi o să-l omoare ca pe un câine turbat. Imposibil să se întoarcă pentru a-l ochi.

De ce să mai aştepte?

Kit alesese calea cea mai rapidă. I-a prezis că o va urma.

Travers înainta încet; auzi o împuşcătură. Văzu corpul masiv al lui Calvin ridicându-se, apoi căzând. O spirală de fum ieşi din tufiş.

Se opri. Apoi, văzând că şeriful se ridică, se repezi spre tufiş.

SFÂRŞIT